POVESTIRI ŞI MICROPOVESTIRI

Felix Rian Constantinescu

(1996) 1999-2016

Motto
Am plătit fiecare carte cu sânge.

În Deva există un cartier numit Micro 5. În Hunedoara unul Micro 16.

Maiastra

Un jeluit în noapte
Singurătate
Într-o cameră cu pietre
Cu I(i)sus și Sfântul Petre

Zbor departe, zbor aproape
Oile să mi s-adape
Numele nu mi se-ngroape
Sufletul nu mi se-ngroape.

"A new world is emerging"

Pe primul meu cont de facebook am ca imagine un microscop japonez Tasco. Și am un microscop japonez Tasco. Dacă cineva mi-a citit cărțile a văzut că mă asemăn mult cu un microscop. Dostoievski era cam deplasat dar și el era un microscop. Înainte de el nu știu dacă a mai fost cineva. Poți învinui un microscop? Privești mărul și îți spui că e bun, și microscopul îți spune că e otrăvit. Ce faci? Când am văzut știrea violului din Steubenville am

avut o voluptate profesională, a lecturii estetice, referitoare la literatura psihologic-criminalistă pe care am scris-o recent, defect profesional. Dar cum rămâne cu indiferenţa? Voi nu o să mă înţelegeţi vreodată. Vom muri şi nu o să mă înţelegeţi, majoritatea. Dar cei de după noi, cei nenăscuţi şi cei mici şi nevinovaţi care suferă acum într-o creştinătate absurdă, vor înţelege într-o zi, înţeleg. Gestul societăţii de a-mi respinge cărţile înseamnă a-şi distruge oglinzile. Societatea creştină e alcătuită din sfinţi care se tem de poliţişti.

"Dați șarpelui un loc în primul rând!"

2015

„Să mergi la Eleusine...

Deşi ţi-a fost viaţa legată de un loc şi n-ai bătut marea,
Nici nu ai călătorit pe drumuri lungi de uscat,
Totuşi te du la Atena să vezi acolo solemna
Serbare a zeiţei Demeter, marile, sfintele nopţi.
Şi vei avea cât trăieşti o inimă fără de grijă,
Iar când ai să mergi la strămoşi, sufletul mai uşurat."

Crinagoras, 42, XI.

Doamna doctor şi îngerii

Povestire dedicată frăţiorului meu avortat

Era puţină zăpadă pe Carităţii, una din străzile rezidenţiale ale oraşului. Amurgea şi strada începea câte puţin să se albăstrească. Strada era nespus de frumoasă cu case mari, luxoase, opere de arhitectură. Era cu atât mai frumoasă cu cât mai era o noapte şi se intra în săptămâna Crăciunului. Dar într-una din case, la numărul 2, casa într-adevăr cea mai frumoasă, Crăciunul se sfârşea imediat după poartă. Deşi nu exista nici o diferenţă vizibilă între casa cea frumoasă şi cele învecinate, în

plan invizibil suferința acoperea totul cu talazurile ei parcă nemărginite, izolând casa de restul lumii încă murmurând colindul sărbătorilor, ca de pe fundul unei mări de parcă str. Caritășii nr. 2 ar fi fost un loc pierdut pentru totdeauna asemeni Titanicului sub valuri imense, mai mari decât uriaşele meduze, mai mari decât giganticele negre cozi de balene orca, mai mare decât constelațiile expresioniste pe care nici unul dintre noi nu le atinge decât în vise.

Casa frumoasă de pe strada Caritășii era unul din cercurile concentrice ale infernului pentru un suflet bătrân şi uitat, un infern zidit cu propriile mâini, din proprii bani, din propria muncă de medic de chiuretaje. Casa aceasta frumoasă era infernul doamnei doctor Felicia Sprie, era locul unei suferințe extreme ce nu poate încăpea în acest biet introitus de povestire. Într-adevăr privit din perspectiva acestei case întregul oraş era parcă unul din oraşele habsburge ale Recviemului latin al lui Wolfgang Gottlieb Amadeus Mozart, un oraş în care zăpada era uneori veşnică şi stelele erau lacrimi.

În curtea casei lângă poartă stăteau rânduite nenumărate sticle scumpe de alcool, goale. Tot conținutul lor trecuse prin inima doamnei doctor Felicia, anesteziindu-i sufletul pentru încă o noapte şi încă una şi iarăşi una şi iarăşi una, îngenunchiindu-i sufletul în fața uitării. Pe strada Caritășii era seară de safir şi avea să fie noapte de safir negru. Deja era seara acum şi avea să fie noapte. Avea să fie întuneric şi ea în cele din urmă va renunța să vegheze, obosită şi singură în toată casa aceea uriaşă şi se va pune în pat sperând că va dormi. Sperând ca va trece şi o noapte liniştită peste sufletul ei bătrân. Sperând, încă sperând.

Sperând că poate noaptea aceasta nu vor veni. Doamna doctor Felicia stătea la masa din bucătărie plângând. Amintindu-şi tăcerea care venea la ea noaptea, tăcerea lor.

Amintindu-şi cum, stând în pat, sperând că va putea să doarmă cum tăcerea venea la ea. Cum intră pe sub pervaz sute de îngeri, micuți cu hăinuță albă. Toți de aceeaşi înălțime. Intră şi prin uşa pe care se asigurase înainte că o închisese. Vin sute, poate mii de îngeri, la căpătâiul patului ei umplând camera de tăcere în timp ce ea bea sticlă după sticlă răcâind etichetele. Toți tac şi o privesc şi deşi sunt nişte îngeri cereşti, frumoşi, au o tristețe tăcută pecum celei purtate de copilul Søren Kierkegaard care parcă spune că asemeni fetiței cu chibrituri din povestea lui Andersen că nu se gândesc la

frumusețe. Sunt îngeri coborâți din cer dar nu au ochi, în loc de ochi au două găvane goale. Şi toți o privesc cu găvanele goale, tăcând. Şi după ce bea două sticle, două sticle jumătate pleacă, ieşind pe sub pervaz şi prin uşă. Şi rămâne în sfârşit singură, doar sticla o mai are în mână şi doar amintirea îngerilor în suflet. Uneori spera ca poate va bea atât încât va ajunge în comă şi va muri fiindcă e singură în toată casa. Alteori se gândea oare ce bloc din oraş e mai înalt, de pe care va putea pleca dintre îngerii aceştia nevinovați care tac în jurul ei, privind-o fără ochi.

Doamna doctor Felicia stătea la masa din bucătărie pe care nu se afla decât o sticlă de rom gândindu-se că încă nu e aşa de rău, mai rău va fi la noapte când vor veni iarăşi şi o vor privi cu ochii lor goi. Atunci va fi un iad, pe care nu ştia cât îl mai putea suporta. Un iad fără uşi.

Când va privi în jurul camerei vor fi acolo, toți îngerii aceia nevinovați, alți inocenți masacrați de ea şi de toți părinții lor.

Felicia tresări ridicându-şi capul de pe brațul întins pe masa lungă din bucătărie şi privi în jur. Era seara de Ajunul Crăciunului. Visase. Privi prin fereastră poarta încercând să-şi amintească dacă o încuiase. Avusese un vis urât. Nu avea chef de colindători. Visul ei urât. Casa asta pustie, sufletul ăsta vid sunt antipozii colindelor, se gândi. Îngrozitorul vis al vieții ei. Dar totuşi era o schimbare, în vis era ca înainte. De fapt acum nu mai era ca-n vis. Trecutul o schimbase. Îşi ceruse iertare. Îşi ceruse iertare de la fiecare copil avortat în parte. Îşi ceruse iertare de la mii de copii. Îşi ceruse iertare de la Dumnezeu. Îşi ceruse iertare de la Dumnezeu care e doar unul. Totul se schimbase nu? Îşi ceruse iertare! Îşi ceruse iertare ca un om îngropat de viu. Da, da...

Seara de Ajun trecu la masa din bucătărie cu o sticlă de băutură nedesfăcută uitată înainte. Nu mai băuse nimic de aproape trei zile. Ațipi iarăşi puțin fără să-şi dea seama, cu capul pe masă. Într-un târziu se ridică şi merse cu paşi târşâiți prin sufragerie, urcă treptele merse pe coridor intră în camera ei de dormit închise uşa după ea şi se puse cu un oftat disperat în pat.

Îi părea rău, îi părea atât de rău. Atunci nu-şi dăduse seama ce face, doar acum când nu ma pai putea face nimic vedea ce sunt avorturile de fapt, un genocid. Acum îşi amintea nenumărate fețe de oameni care veniseră la ea la cabinet de-a lungul anilor şi chipurile lor îi bântuiau sufletul aşa cum

uneori se plimba şi ea prin casă, deznădăjduită. Îi părea atât de rău.

Preotul ăla sectar pe care îl chemase la ea cu ceva timp în urmă îi spusese să se roage lui Dumnezeu. Îi spusese o propoziţie din Biblie: "Veniţi la Mine voi toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre." Dumnezeu a spus asta. Cine e Dumnezeu, care e toată treaba asta cu Dumnezeu? De ce toţi oamenii vorbesc despre El? Cine e Dumnezeul ăsta? Stând în pat disperată, cu moartea infiltrându-i încet puţinele vise care îi mai rămăseseră spuse câteva cuvinte şi în timp ce auzi nişte colindători trecând pe stradă şi apoi cântând la familia doamnei Rohianu sufletul i se sparse în constelaţii umplând camera de aştri şi lumină de stele. Simţea o mare bucurie, ar fi vrut să meargă afară şi să le spună colindătorilor să vină şi la casa ei dar nu prea putea, era siderată privind micuţele stele răspândite prin aerul camerei ei, privind sufletul ei, privind în sufletul ei.

Camera ei era presărată de stele adunate în constelaţii tridimensionale, cele mai mari strălucind geometric în cruce gradată, având între ele talazuri de praf stelar. Sufletul ei era un mic univers conţinut în vidul parcă fără margini al camerei ei. Putea distinge câteva constelaţii din cerul sufletului ei. Un crin în şase colţuri, o cruce grecească, un peşte care îi umplea toată camera şi o constelaţie sferică precum o stea uriaşă făcută dintr-o aglomerare de alte stele. Însă toate aceste stele şi constelaţii erau nemişcate, de fapt se mişcau imperceptibil, asemeni universului. Totul era atât de minunat încât nu poate fi povestit. Sufletul ei era înaintea ei în noapte, luminând întunericul încăperii asemeni unui cer înstelat, pâlpâind. Totul era atât de minunat încât nu poate fi povestit. Putea distinge câteva constelaţii din cerul sufletului ei. Sufletul i se sparse în constelaţii umplând camera de aştri şi lumină de stele.

Şi iarăşi intrară. Intrară pe sub pervaz sute de îngeri, micuţi cu hăinuţă albă. Toţi de aceeaşi înălţime. Intră şi prin uşa pe care se asigurase înainte că o închisese. Vin sute, poate mii de îngeri, la căpătâiul patului ei umplând camera de tăcere în timp ce ea altădată bea sticlă după sticlă râcâind etichetele. Toţi tac şi o privesc şi deşi sunt nişte îngeri cereşti, frumoşi, au o tristeţe tăcută pecum celei purtate de copilul Søren Kierkegaard care parcă spune că asemeni fetiţei cu chibrituri din povestea lui Andersen că nu se gândesc la frumuseţe. Sunt îngeri coborâţi din cer dar nu au ochi, în loc de ochi au două găvane goale. Şi toţi o

privesc cu găvanele goale, tăcând. Şi în Seara de Ajun în camera ei fără brad împodobit şi fără instalaţie pâlpâiau stelele sufletului ei şi îngerii trecutului ei.

Camera ei strălucea ca o epifanie şi doamna doctor Felicia spuse asemeni odată bietei Dalida, însă pentru altceva:

-Iertaţi-mă!

Îngerii dădură din aripile lor acoperite de pene albe şi se ridicară pe rând în văzduhul camerei. Merseră la constelaţiile care izvorâseră din sufletul femeii. Luară câte o stea în palmă, apoi alta şi şi le puseră în găvanele goale, văzând. Văzând acum cu ochi de îngeri, celeşti. Acum erau îngeri ca toţi îngerii. Toţi acum vedeau şi zburând printre constelaţiile din încăpere începură să cânte cu glasuri cristaline de copii un colind nemaiauzit, un colind de lacrimi şi bucurie, serioşi asemeni unor copilaşi, însă veseli cum pot fi doar copiii şi dând din aripi. Nu ştia în ce limbă cântă dar îi înţelegea. Tradus era un singur vers: Auzi-i pe îngeri cântând. Semăna foarte mult cu un cântec copilăresc, o colindă cântată de copiii Pământului în Seara de Ajun de Naştere. Însă ei sunt îngeri coborâţi din cer şi în loc de ochi au câte două stele, căci stelele sunt ochii îngerilor. Doamnei doctor Felicia i se păru că parcă mai aude frumosul colind al îngerilor când îngerii plecară de la ea pentru totdeauna ca să se întoarcă în cer şi stelele rămase asemeni portocalelor rămase pe ramurile bradului de Crăciun i se întoarseră iarăşi în piept şi totul se stinse, luminile dispărând şi camera femeii cufundându-se în întuneric şi nemaifiind luminată decât de pâlpâirea tainică a cerului înstelat de Decembrie. Doamna doctor adormi suspinând prin somn cu obrazul încă murdar de lacrimi uscate. Fusese iertată.

EXPERIMENTUL CELEI MAI DEFAVORIZATE PERSOANE
(lovestory)

Motto
„Sade dis moi
Sade donne moi."
Enigma - Sadeness

O văzuse cu ani în urmă la biserica luncanilor. O copilă de zece-unsprezece ani, un zâmbet doar, nişte ochi ca un râs din viaţa noastră perfectă, nu, nu aşa, perfectă sufleteşte.

După patru ani şi-a dat seama că o iubeşte; şi asta a fost.

Au trecut anii ca în Iris, au murit oameni, s-au născut, a murit mama lui privindu-l cu o expresie sfâşietoare, şi deja erau opt ani de aşteptare anxioasă şi cioraniană.

Ea era Fata moşneagului cea isteaţă, era.

De Crăciun sau mai înainte au început să se întâmple lucruri mari, lucruri ciudate. Timp de şase luni romantice băiatul a fost iubita lui Bob, a moşneagului, în şedinţe extenuante de sex şi plăcere agonică, sexul şi suferinţa fiind singurele legi. Dar să nu mai vorbim despre lacrimi.

Acum era o curvă, porn star online iar Bob era fascinat de penisul lui circumcis de medici.

Se apropia ziua bătrânului, a tatălui său, Adolphe, şi Bob s-a gândit să-i facă un cadou.

Ce bătaie a încasat Adolphe în urletele sodomice ale lui Bob care îl penetra pe băiatul ce-şi bătea tatăl şi Profetul juisa masturbându-se în bere.

Amin.

Sincerităţi bolnăvicioase

-Alo, bună. Bună seara. Sunt Felix, băiatul profesorului din Haţeg. Hristosaînviat.

-Bună seara, Felix.

-Aş vrea să vă rog dacă aţi putea să mă ajutaţi cu un sfat de prozator, vorbeam cu tata despre cartea pe care v-am trimis-o şi tata nu vrea să mi-o publice.

- Nu ştiu dacă pot să te ajut nici măcar cu un sfat de prozator. Suntem generaţii diferite. Dar tu eşti un scriitor foarte talentat. Păi da, nici eu nu pot să o public în Suliţaşul, pentru că suint prea multe Sincerităţi bolnăvicioase.

-Da... Păi ştiţi am avut o viaţă interesantă.

-Da.

-Nu ştiu, poate dacă ai mai lucra la ea, dacă ai scoate din pasaje, dacă ai mai adăuga mai multă ficţiune.

-Eu simt că dacă aş publica-o mi-aş găsi pacea. Tata spune că cartea mea nu merită publicată.

-Păi da, aşa, nu merită. Cum spuneam sunt prea multe sincerităţi bolnăvicioase.

-Dă! Dă să vorbesc eu cu domnul Cristea.

Salaamaleichumuri.

-Domnu Cristea, el spune că eu sunt Zgârcit, dar poate cartea nu merită publicată.

-Păi da, nu merită. Îi spuneam şi lui sunt prea multe realităţi bolnăvicioase.

-Şi o revistă care l-a mai publicat, i-a publicat şi cu teatru, şi traduceri i-a răspuns că s-a întrunit colectivul de redacţie şi că a decis să nu publice această proză, deci asta trebuie să dea de gândit!

-Da, şi el scrie tot aceleaşi lucruri.

-Da, şi cu liceul, cum a fost la liceu, păi astea sunt chestii fumate, dom'le. Să lăsăm asta.

O uşă se deschide şi se închide scârţâind amar.

Mocăniţa

A fost odată ca niciodată o fată. Pe fată o chema Ana şi era dintr-un sat de munte de peste Strei numit Livadia de Coastă. Era frumoasă pentru că era o rohmăncuţă.

La un băiat dintr-un sat din jos numit Ponor îi plăcu de Ana şi o ceru de soţie. Ea îi spuse:

-Bine, dacă ne suntem ursiţi, nu scapi tu de mine şi nici eu de tine.

Se căsătoriră şi fu mare bucurie. După un an li se născu o fată pe care tatăl o numi Valeria după o bunică de-a lui. Era în noaptea de 21 spre 22 noiembrie 1947 cu zece minute înainte sau după miezul nopţii.

Mai trecu un an şi apoi în următorul li se născu un băiat pe care îl numi Adrian. Era în anul 1949.

Un timp fură toţi patru fericiţi. El nu lucra nimic, dar era bun de gură. După un timp ea lucră femeie de servici. Mergeau în Haţeg la Grădina de Vară şi ascultau Guajira Guantanamera.

Pe urmă o femeie rea puse ochii pe Ion. Îl momi şi el o părăsi pe Ana şi veni într-o noapte să fure amândoi copiii. Valeria, mama mea avea opt ani. Ea spuse că nu merge, că mama are dreptate. Adrian a fost mai mic şi nu a înţeles lucrurile, aşa că îl luă de la Ana pentru totdeauna.

Ana, bunica mea suferi imens şi îl iubi imens toată viaţa. La început citea cartea „Ion" de Liviu Rebreanu şi se gândea că nu i-a mai rămas decât să se spânzure. Îşi spuse că nu mai poate să se întoarcă din nou în sat din comuna unde Ion fusese primar doi ani până atunci, comuna familiei Pollya. Îşi luă fata şi plecă în lume.

Merse la Haţeg şi se angajă muncitoare la Fabrica de Marmeladă, fiind cea mai bună muncitoare din Fabrică. Era prietenă cu o fată mai tânără Profira, Fira, venită cu trenul foamei şi care era din ţinutul Herţei. După un timp o măritară cu un om Vaida, care deveni alcoolic cu timpul şi începu să o bată toată viaţa până când muri de băutură pe la cincizeci de ani, Fira rămânând singură şi având doar o nepoată de mătuşă. Tanti Fira este moaşa mea.

Când veni muncitoare, îşi făcu un portret la fotograful maghiar artist din Haţeg Horváth Jozsef în care îşi puse un ştreang de mărgele şi era îmbrăcată în doliu.

Ea era foarte sensibilă. Pe strămoşii ei îi chemase Vladislav şi mai înainte, Albu. Eh, asta-i viaţa. Suferi şi suferi pentru nimic. Viaţa ei nu se deosebea mult de a lui Iuliu Hossu. Muri la patruzeci şi cinci de ani în 1973. S-a născut în Livadia de Coastă, pe data de 11 mai 1928, şi a murit pe 1 octombrie 1973 de cancer la sân. Înmormântarea lor s-a ţinut acasă pe 4 octombrie 1973 într-un bloc sărăcăcios care apoi avea să devină blocul ţiganilor. Stăteau la etajul unu în partea dreaptă cum priveşti blocul. Geamurile erau orientate către Strei.

La înmormântare au venit o mulțime de oameni.

A venit și Adrian, pentru prima dată. Oamenii l-au întrebat:

-Ai venit la înmormântare?

-Păi, am venit la mama lui Valerica...

-Cum, nu știi? E și mama ta. Nu ți-au spus?

Cartea ei preferată a fost "Ion", povestea ei dorită a fost "Înșir-te mărgărite, iar cuvântul ei iubit a fost:

ursit

DIALECTICA SEXUALĂ A LUI FELIX SUPERMANN

2016

1

Maternitate sadică

Întreaga viață a lui Felix Supermann a stat sub semnul sexului, încă de când era tânăr, încă de când era copil, băiețel, embrion.

Dacă nu era pacient n-ar fi vorbit despre asta, dar cum meseria pacientului este să-și spună probleme încerca să spună. Că fusese bătut și abuzat încă după concepție de către tatăl său. Că înainte de naștere la maternitate a avut drept moașă o asistentă obsedată alcoolică lesbiană care îi pipăia mama în travaliu. După ce s-a născut a fost luat sub oblăduirea maternității două sau trei săptămâni. acolo asistenta l-a abuzat și torturat pe domnul Supermann care atunci era făt pentru vina normalității mamei sale. Nu știa exact ce îi făcuse cu mici excepții, primele lui amintiri, dar uneori avea viziuni ca și cum ar fi stat lângă un șarpe uriaș, monstruos și lipicios. Coșmarurile lui repetitive din copilărie se petreceau la maternitate, însă el credea că au loc undeva între cer și pământ, stele și iad, în spațiul dintre filele cărții vieții, acolo unde proorociile sunt țesute. Și toată copilăria și viața a crezut că avea să moară martirizat.

Amintindu-și unul dintre vise putea să reconstruiască poate prima sa zi pe pământ ca om. Niște oameni se uitau la el, și îl drăgălășeau și cineva spusese:

-Arată ca Isus!

Și îi arătau dealurile verzi din jurul maternității și înțelegea că sunt ca un amfiteatru.

Şi apoi în jurul lui se făcea gol şi el era gol şi deodată apăreau nişte oameni care se strângeau în jurul lui şi se uitau la el şi o femeie spunea pe acelaşi ton dar cu o răutate malefică:
-Arată ca Isus!!
Şi îl strângea în scutece ca într-o togă romană şi apoi îi strângea pieptul ca într-o cămaşă de forţă poate sufocându-l dar asta nu-şi amintea. Apoi îi râdea în nas şi toată viaţa avea să-şi amintească râsul, răutatea şi buzele drogate ale femeii aceleia, monstrul de la maternitatea din Haţeg din martie 1982. Şi se trezea sub braţul mamei.
-A fost halima la maternitate, spunea îngerul. Prin 1985, mama sa rămase iar însărcinată şi avortă, de ce doar Allah poate şti toate cele o sută de motive, motiv pentru care avea să moară înainte de vreme în acelaşi spital, după 26 de ani, la reanimare.
-Celălalt vis, ambele visate până la vârsta de cinci ani iar şi iar, era cu o casă în care intram, spunea, care acum văd că de fapt era creşa, actuala Judecătorie din Haţeg, unde cineva la intrare îi spunea că trebuie să-i spună ceva, şi îl întorcea şi răsucea pe toate părţile cumva ca în nişte haine. Oricare ar fi fost tema, cert e că avea piciorul drept şi rădăcina penisului mutilate, piciorul ţinându-şi-l perpendicular cu celălalt şi în urâtul său penis neavând stabilitate. Cine poate să judece însă toate? Ar trebui să fie oameni mulţi pe pământ, atâţia încât să nu mai aibă sfârşit.
Am primit educaţia sexuală la maternitate şi am continuat-o la creşă, spunea.
Epilog
Ehei, dragii Moşului, au fost multe ale peripeţii în viaţa supereroului care ar putea alcătui un bestseller de 600 de pagini şi poate va fi scris cândva cu apă pe apă într-o altă viaţă. În schimb mă mulţumesc cu această povestioară pe care cred oamenii o vor citi cu tot atât nesaţ cum citesc Verdictul.

Pedofilie şi vitralii

Motto:
"Be nice to strangers, cause sometimes you're a stranger too."
We're No Angels, 1989

I
Giton

Giton, cum ai trăit când te-ai făcut mare? Cum ai reuşit? Ai copilărit la bloc la marginea ghetoului, o copilărie frumoasă, dar priveşte adevărul în faţă, psihic ai fost un Huck Finn. Cum a fost în ziua aceea? Erai cu prietenul tău pe aleea cu cuburi din spatele blocului şi a trecut ea, doamna Freud. Era îmbrăcată în negru şi bătrână. Noi stăteam pe aleea pietruită şi o priveam. Søren mi-a şoptit că e nebună. Doamna Freud a zâmbit şi s-a oprit. Privindu-ne, ne-a spus ceva, nu ştiu ce. Søren mi-a spus încet:
-Hai să fugim.
Eu nu am fugit. Prietenul meu s-a oprit mai încolo. Bătrâna mi-a spus cu o tandreţe ciudată şi duritate, severitate, apropiindu-şi gura de a mea, de faţa mea:
-Dă-mi o pupă.
Mirosea înţepător, a rom aveam să aflu mai târziu. Am stat fără să fac nimic, tulburat, cu o frică stranie. După un timp, biata femeie privi înainte şi îşi urmă drumul mergând ca Terminator unu. A mai convertit un psihic. Pentru mâine, lectură obligatorie a povestirii O zi minunată pentru peştii-banană, de J. D. Salinger, cu impresii de lectură notate în jurnal. Atenţie să nu vă pierdeţi minţile! Succes.
Comentariu. Voiam să merg să văd lumea, dar văd că nu am de ce pentru că totul s-a petrecut aici, aici este scena vieţii mele. Dar ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat, Giton? Te întreb aşa cum l-a întrebat Kramer pe Frank Costanza despre Coreea. Am fost abuzat. Creierul mi-e mucegăit, inert, pe jumătate putred, ca o carie fetidă ori o scoică moartă, iar în el am o perlă uriaşă, grunţuroasă, grea, chinuindu-mă ca ochiul de bufniţă al unei Erinii. Odată corupt, am căutat cu toată mintea parcă să corup chiar la vârsta aceea de copil şi am corupt. Chiar şi un copil poate să fie un monstru. Creierul meu, Lotte. Creierul. Creierul meu îşi aminteşte ceva ce a uitat. Am primit în copilărie programarea unei educaţii pe care mama nu a dorit-o pentru mine. Sunt Un monstru. Un psihopat. Am gânduri incontrolabile îngrozitoare. Ăsta şi nu eşecul în dragoste este motivul sinuciderilor mele. E îngrozitor când te sinucizi şi mori măcar puţin de fiecare dată, ca în sex. Ai un sentiment de regret, de sfârşit, fie că eşti credincios sau nu eşti torturat de credinţă, şi nu mai vezi decât negru.

Aceasta e povestea mea, nu sunt un zeu care visează oameni. Faptul că am menţionat Coreea, înseamnă că sunt o victimă, un ucis.
-Spune-mi, Lotte, mă iubeşti şi aşa faustic? Blestemat?
Ca Oedip simţeam impulsul de a-mi înţepa ochii cu ace, dovada că psihologul Freud ştia ce spune. Acum dorm şi îmi simt creierul dospind, măduva spinării mi se îngroaşă ca o viperă cu corn grasă, pântecoasă. Simt trecutul cu mine ca un butuc fixat de gât precum un guler cervantin. Acum nu mai am obsesia sinuciderii. Dar nu ştiu ce ma în loc. Riscul? Doamna Freud, bestie cu mii de nume şi capete cu boturi mirosind a rom, m-a omorât ca pe un melc. Scriu, în patul mamei, lucruri pe care nu le pot citi cu voce tare în locul în care le-am scris.

Satul exterminat
(povestire live)

Nu cred că cei vechi îşi iroseau paginile, nu aşa se scria. Deasemenea a o scrie în Word nu e acelaşi lucru cu a scrie la o maşină de scris. Cred că povestirile sunt superioare romanului, dacă vrei să sugi toată măduva de trestie de zahăr a vieţii. Astfel, scriu live, ascultând Louis Armstrong.

A trecut un Nomad aşezându-se lângă satul Păclişa pe un zid mare de pământ şi beton între un şanţ şi o apă, aşa cam ca Oltul. Era târziu, vară, cald, adună puţin fân din câmp şi îşi făcu un culcuş pe zidul mare, fumând ca Huck Finn şi privind cu seninătate la satul de dinaintea sa sub cerul înstelat cu câteva luminiţe. Obosit, trase câteva băşini, pe alocuri. Apoi văzu că drept în faţa sa se află ceva. Un stâlp de înaltă tensiune.
Peisajul era scenografie pentru o piesă nescrisă. Ştia că în sat e un spital pentru oameni sărmani în faţa lumii şi că păclişenii îs oameni săraci. În dreapta era parcul spitalului, unde era şi un castel. Romantic.

Îşi lăsă capul pe spate, se mai întoarse cu faţa în fân mirosind România şi zise: Bă ce frumos îi în România! Apoi se întoarse iar cu capul pe spate şi privi covârşit stelele. Se gândi că nu poţi spune că ai văzut lumea până nu ai privit fiecare stea; nu poţi spune că ai trăit până nu ai privit efectiv fiecare stea în parte; nu poţi spune că ştii mate până nu ai numărat stea cu stea,

luând-o în mână și punând universul în borcan ca pe licurici. Privi stelele, beat, dădu capul la 122,5 de grade și văzu și Calea Lactee și apoi văzu o stea mare. De fapt era o stea căzătoare care căzu și căzu exact pe menhirul tip Eiffel din fața lui pe care în ultima clipă își dădu seama că seamănă exact cu o rachetă neagră în întuneric. Dar și rachetele au aripi.

Explozia a ajuns până la casa din autostradă, câțiva kilometri buni față de Hațeg, care a scăpat, și în partea opusă până în Cârnești, care nu. Nu cred că cei vechi își iroseau paginile.

***

Spunând Păstorul cel bun, Isus se gândea cred la Abel, referindu-se la epoca nomadă a păstoritului. De aceea ciobanii adevărați sunt cei mai profunzi oameni. Mai mult nu vă zic, că e noapte și n-o să vă dau chiar mură-n gură.

Tri, mă, tri, că Luna-i sus.

Însă părinții mei din Livadia de Coastă aruncau cu piatra în geamul trenului.

Caseta cu Dire Straits

Erau doi necunoscuți. Se treziră dimineața înainte de răsărit să plece la serviciu, iar ea își sărută copilul de rămas bun care se încruntă în somn. Stăteau pe malul mării și trebuiau să meargă vreo treizeci de kilometri în interior. Era Februarie. Ea plânse.

El se duse în garajul cu rampa prea înclinată. Aprinse becul și privi fântâna cubică de lângă mașină. În spatele mașinii erau niște rafturi pe care se aflau borcane de dulceață, vinete, zacuscă și ciuperci conservate, precum și trei butoaie de varză murată. Becul era prea slab. El continua să privească vid cubul fântânii, sub tavanul scorojit.

Deschise poarta și privi Ursa Mare. Iarna doar Ursa Mare se vede. Un aer rece începu să se difuzeze în garaj ca

sângele menstrual. Continua să privească Ursa Mare, încercând să distingă a opta stea. Uneori era acolo, uneori nu. Ca şi iubirea. Se întoarse şi văzu iar cubul alb al fântânii. Ochii i se închiseră.

În clipa următoare, fără să-şi dea seama ce se întâmplă, ea ca o pisică uriaşă îl înşfăcă şi începu să îl sărute dement. El se simţea ca într-un cântec de Pink Floyd. Creierul îi era îmbibat de de sarea ce venea prin garajul deschis. Când îl lăsă pentru o secundă, văzu Ursa Mare, a opta stea nu se mai vedea. Era dimineaţă. Ea îl izbi de perete. Obişnuiau să tacă mult. Vorbeau mai mult prin săruturi. El era în continuare anesteziat de dimineaţă. Azi era ziua în care îi murise mama, etern, singură, la reanimare. Acum era ca a opta stea. Se simţea de parcă îl săruta moartea, sălbatică, irezistibilă, iar ea simţea acelaşi lucru. Şi ea era orfană. Pe umerii cămăşii se umpluse de var albastru, după cum era smucit într-o parte şi alta. Moartea trebuie că este irezistibilă gândi, acesta trebuie să fie motivul pentru care toţi murim.

Aşa am fost conceput.

Artă moartă

Am fost prieten cu un artist. Eram în şcoală şi încercam să îi vorbesc despre cărţi, muzică, D-zeu şi artă. Considera cărţile ceva cu ce nu merită să-ţi pierzi energia, în muzică îi plăcea Korn şi o casetă de a mea de jazz pe care ar fi vrut s-o păstreze, pe Dumnezeu îl privea cum privea femeile, putând fi renegat şi invocat după chef, iar arta în estetica sa era făcută de beţivi, expiator preferându-i televizorul. Un dionisiac, gândesc acum. Am mers la facultate în acelaşi târg, el într-o branşă a artei tehnice, eu la teatru. Încercam să-i spun despre regie. Îmi repeta pe străzi sau prin birturi că teatrul este o artă moartă, ceva ce merită dispreţuit. Apoi eu m-am îmbolnăvit şi am renunţat, unul din motive fiind acela că nu puteam face faţă destinului tragic, conflictului dramatic şi nu înţelegeam comedia. Tânjeam după salvare, gândesc acum. Apoi am început să scriu. Artistul a terminat facultatea de artă, a renunţat la artă şi s-a vârât într-o breaslă.

Artist nenorocit de destin

Am o senzație neplăcută așa că merg la tata și-i spun că scriu mai bine decât Cehov.

Tata e cremene, eu sunt dinamită.

Apoi merg a doua oară și îi spun că nu mai sufăr că sufletul e mic și nu doar că scriu mai bine decât Cehov, dar eu sunt precum Enescu și va vedea asta, dar sunt un om nenorocit de destin. Tata spune:

-Șalom.

Eu spun șalom.

Tata mă felicită și ne strângem mâna pe întuneric fericiți și triști.

PS. Au trecut două zile și am văzut că am mintea-n cârje, pentru că eu scriu citindu-l pe Cehov, dar Cehov a scris fără să mă citească pe mine, eu l-am citit pe Cehov, dar Cehov nu m-a citit pe mine. Cât de prost poate să ajungă un om.

Calypso

Motto:
"If we shadows have offended,
Think but this, and all is mended,
That you have but slumber'd here
While these visions did appear.
And this weak and idle theme,
No more yielding but a dream,
Gentles, do not reprehend:
if you pardon, we will mend:
And, as I am an honest Puck,
If we have unearned luck
Now to 'scape the serpent's tongue,
We will make amends ere long;
Else the Puck a liar call;
So, good night unto you all.
Give me your hands, if we be friends,

And Robin shall restore amends." - Puck

Rămăseseră singuri. Pe căpătâiul mamei moarte rămăseseră portretul ei, tânără în doliu, şi o carte. Stăteau în camera liniştită, tatăl citind biografia lui Pasternak, iar el scriind. Se simţea de parcă ar fi ajuns în Ithaka, dar cât i-a luat să o facă.

Amintindu-şi crâmpeie de viaţă ochii îi priveau înainte obosiţi. Scria până umplea toată pagina ca la ora de colorat în şcoală, când trebuia să umple cu viziuni curse din borcanul cu apă şi propriul suflet toată bucata de hârtie.

A fost foarte frumos, dar apoi tatăl său lăsă cartea şi porni televizorul, privindu-l cu un chip mărunt.

Eh, când părinţii urlă la tine o fac pentru că le pasă de tine. Oamenii care îţi vorbesc cel mai frumos, te iubesc cel mai puţin. Nu te îndoi de iubirea unui tată când are crize, şi tu le ai, îşi spunea. Avea atâta de-nvăţat. Dar acum era pregătit să-şi ducă cititorul până în cele mai tainice cotloane ale societăţii, ochii săi coborând în adâncimi ca hubloul privirii lui Jacques Yves-Cousteau coborând ca o torpilă din burta navei de cercetare ştiinţifică a vieţii Calypso.

Când priveşti viaţa nu vezi nimic şi ţi se pare că e un fel de Dunăre egală pe care o vezi cu atât optimism după cât eşti în stare să produci, precum creatina. Dar, când te prinde, ajungi să o cunoşti cu adevărat, sau măcar o parte din ea. Şi când o vezi sau îţi vezi altfel propria viaţă, nu mai poţi să zâmbeşti la fel ca înainte, deşi zâmbeşti mai mult, cu ochii îndureraţi. Oamenii fug de adevăr, dar când îi prinde se lasă prinşi.

După un timp tatăl său, ore după ce stinsese televizorul, începu să numească autorii realişti care i-au plăcut. Stendhal, Turgheniev, Dostoievski, Tolstoi, Gogol, iar eu mă luptam cu formularea de a nu mai levita şi a te aşeza cu trupul şi capul pe pământ şi a respira somnul vieţii pentru a nu mai trăi în autismul romantist. Şi stăteam iarăşi liniştiţi în camera mamei.

Apoi după ce i-am citit mottoul cărţii, spuse cum cumpără pe clasa a doua sau a treia prima carte de Shakespeare, cu portret, în Biblioteca Şcolarului, "Romeo şi Julieta" la librărie în satul mare cu tatăl său pentru trei lei pe când era doi dolari leul. Se ridică din pat şi începu să-mi povestească de cărţile pe care le cumpăra şi de oamenii simpli care citeau în satele acelea şi la tristeţea de a fi cu o clasă mai mult primei clase de franceză şi,

cum stătea, în picioare, cu o bibliotecă în spate, cu părul puţin încârlionţat de parcă ar fi fost bătut de vântul creaţiei, tata îmi apăru în toată frumuseţea sa, având toate vârstele în acelaşi timp şi da, dacă eşti bun, romantismul nu e un neadevăr, râzând împreună poate pentru prima dată în viaţă, după care tot povestind frumuseţea cărţilor ajunseserăm iarăşi să vedem problemele oarbe ale vieţii care ne loveau pe amândoi ca un orb înarmat.

Omenirea trăieşte un vis colectiv, un delir continuu. Toate fricile, angoasele, anxietăţile, neliniştile, hoaxurile seculare, manipularea omului de către om, şi tăcerea - nu a lui D-zeu, ci a noastră, în care ne înnisipim ca în ceară, zbătându-ne. Eu m-am trezit treptat şi am oprit toate icoanele fără suflet care îmi umpleau viaţa cu iluzii şi coşmaruri, trăind acum şocul de după, când văd ce pustie mi-am făcut viaţa şi încă parcă mă aflu în mijlocul unui câmp bombardat şi devenit asfalt. Trebuie să-mi găsesc răspunsurile la întrebări ca să pot dormi. Nu ştiu care sunt întrebările acelea, dar mi-e cert că există, ansamblul fiinţei mele obosite de nesomn mi-o spune. Ironic mi-e că întotdeauna am răspunsul, dar am părăsit întrebările. Tot soliloqiul acesta îmi spune, luându-mă pe mine ca subiect, că oamenii sunt nişte fiinţe nenorocite. În plus, gândesc că ideile fixe sunt nişte răspunsuri care şi-au pierdut întrebările, astfel toată modernitatea fiind plină de fixisme. De ce noaptea doar câinii sunt gălăgioşi şi de ce dacă Ionatan nu l-a părăsit pe David, David l-a părăsit pe Urie pentru un obiect? Nu-mi pot spune, dar acum că am găsit o întrebare pierdută simt oxigenul şi plâng iarăşi ca la naştere, pentru că după cum spuneau mama şi bătrânii, fiecare copil se naşte cu pâinea lui şi, cum văd, cu propriile întrebări în ochi.

După aproape trei ore de zvârcoliri în pat, am aflat care este motivul, măcar unul dintre ele, pentru care nu reuşesc să dorm, pentru că nu m-am căsătorit, dar oricum, e Misterele Parisului, aşa că nu îmi rămâne decât să sting lumina cu disperare. Omul e o chitară care suferă dacă stăpânul pentru care a fost făcută nu cântă la ea. În clipa asta chiar şi cerul uriaş de afară nu-mi spune nimic, am un univers întreg de sinapse explodând în creier şi am un întreg univers în mine. NU îmi rămâne să sting lumina precum Laura şi să mă zvârcolesc încă patru ore şi să merg să să privesc aurora.

Aş vrea să dorm şi toată ziua să citesc, dar am fost făcut pe o noapte cu Lună în iulie şi noaptea şi Luna trezesc în

mine pasiuni adânci precum coardele de cellă. Mama a vrut să se asigure că n-o s-o pot uita niciodată.

Categorie

Ce pot spune despre mine e că trecusem de doi ani de traumă severă, îmi lăsasem părul lung şi puteam să dau din cap fără să mă doară creierul.

Aveam o problemă şi cineva m-a îndrumat către psihologul liceului, care m-a chemat la Neuropsihiatrie Infantilă. Acolo, unde bineînţeles că nu mi-a dezghiocat secretul, aşteptând-o în fiecare dimineaţă pe doamna psiholog, am putut să văd ceva ce nimeni nu vede, suferinzii Venerei, singurii noştri vecini în intersecţia din drumul către licee.

După un timp a apărut o asistentă frumoasă, cu vreo câţiva ani mai mare decât mine, de care m-am îndrăgostit, însă pentru oameni eu intrasem într-o categorie din care nu mai aveam să ies până la moarte.

Domnul Iosif Sava

Un caz de individuare, domnul Iosif Sava este un suflet pasionant. Când tot poporul, de la ţărani, muncitori, negustori, activişti, până la rabini pleca pentru a muri _acasă_, nu a lăsat nimeni să-i spună unde este acasă pentru el, nu a primit nimic de-a gata, deşi ar fi putut să plece _acasă_, ori mai rău deşi ar fi putut atunci, în anii grei - dar care ani nu sunt grei în România? - să-şi vândă sufletul şi din Ţara Sfântă să ajungă în Occident.

Domnul Iosif Sava este înmormântat la Bucureşti, în cimitirul Filantropia, de parcă ce-ar vrea să spună odihna lui e că destinul lui şi al părinţilor şi bătrânilor lui este strâns legat de mila sărmană dar bună pe care oricine a primit-o în România măcar o dată în viaţă. Şi poate că Elohim i-a primit moartea, pentru că mai mulţi israeliţi sunt cu noi decât cu ei.

Drama unui om deștept

Despre Felix dintotdeauna se spusese că e deștept, lucru care nu îl lăsa indiferent la începutul vieții. Apoi îl lăsă. Timpul trecu și el se ocupă cu tot felul de lucruri, mai mult cu ale lui. Veni și anul în care avea treizeci și trei de ani, un an în care ochii i se deschiseseră ca Prințului Fericit și putu să vadă toată mizeria lumii. Veni și o seară răcoroasă de august în care avu revelația originii suferinței, dacă nu a întregii lumi măcar a sa. Nu pentru că făcuse el ceva greșit, ci simpla și crâncena simplitate omenească. Din ziua aceea își spunea la asta nu este leac, nu ai unde să te duci, și new yorkerii sunt la fel de proști ca oamenii de pe strada lui. Se gândea uneori să aprindă un bec de glonț pe scena lumii și să tragă cortina, că era prea netrebnică.

Drumul înapoi

M-am dus la tata și i-am spus:

-Pot să-ți spun care e parte rea a învățatului? Învățatul are și o parte negativă? Pot să-ți spun?

-Poți? m-a întrebat tata.

-Îți spun într-un cuvânt? Știi care?

-Ecclesiastul.

Tata a părut pe deplin edificat.

-Un om, continui, care tot învață de mic ajunge până la urmă să vadă toată lumea cu oamenii și prostia lor și nimic nu-i mai poate lua amărăciunea, nici măcar învățatul, amărăciunea lui rămâne. Un preot. Ce a făcut? A învățat ce a trebuit să învețe, a cântat ce a trebuit să cânte, în rest nu s-a obosit, spune ce trebuie să spună și cântă ce trebuie să cânte, în rest nu se obosește, ce îi mai poate spune el omului care a învățat de mic?

-Ei, exclamă tata, spunând câteva ș.a.m.d.-uri.

-Iar păstorii îs la fel. Ce îi mai poate spune oricine unui om care a mers până la capătul pământului, care a văzut totul? Ce i se mai poate spune unui asemenea om?

-Despre drumul înapoi. Să înceapă să facă drumul înapoi să vadă cum îi şi să încerce să mai pună şi umărul să ajute. Poţi să scrii şi o povestire despre drumul înapoi.

-Drumul înapoi. _Return to Innocence_. Enigma. Mă duc să mă uit, scriu şi povestirea.

Dumnezeu pe pământ

Societatea e asemeni unui demiurg care creează detaşamente umane. Pe unele le zdrobeşte, pe unele le înalţă, pe altele le menţine. Ce zdrobeşte pentru cauze ce provoacă înălţarea îngrijeşte - cum conţine şi textul Bibliei - prin cei pe care îi menţine prin a fi călăuziţi de cei înălţaţi pentru care s-au jertfit de cele mai multe ori chiar fără s-o ştie cei zdrobiţi. Astfel unii oameni ajung Dumnezeu fără a fi Dumnezeu. Dumnezeu pe pământ.

Escrocii cu 88 de clape

Spre ghinionul meu singurul instrument muzical spre care am o reală înclinaţie este pianul. Aşa că de un timp, presat de focul creaţiei, am tot căutat şi eu un pian.

În primul şi în primul rând pianele dunt de variate feluri. Piane cu coadă - piane cu coadă lungă, piane cu coadă scurtă -, piane verticale - drăgălaşele pianine pline de stil -, pianele şi pianinele digitale, clapele felurite, pianele portabile, pianele portabile economice. Pentru că nu am coadă - nici lungă, nici scurtă -, mi-aş fi dorit ca măcar pianul meu să aibă coadă, deşi nu ştiu unde ar mai fi loc pentru ea în camera în care îmi petrec zilele, dar spre crunta mea nenorocire, datorită implacabilităţii legilor fizicii - mai ales a celei a perioadei moderne -, nu îmi permit nici măcar un pian portabil economic, fie el şi cu baterii.

Am fost foarte trist, dar astăzi D-zeu m-a luminat, putând astfel vedea ca Ezechiel că toţi samsarii de piane sunt nişte escroci.

După ce prin mijloace incerte, adună un capital şi mai fluctuant merg la investiţii cumpărând piane secând de la tineri sau nu chiar moştenitori dornici de o viaţă mai nouă, şi deasemenea şi de la nişte bătrânei simpatici dornici să-şi păstreze viaţa pe care încă le-a dat-o D-zeu, mai ales pe timp de iarnă, sau de Paşte. Bătrâneii donează pianele pe nişte preţuri decente. Apoi vin samsarii şi-ţi cer două mii de euro pe o ghiotură de vechituri de piane.

La reprezentanţele de piane este chiar mai rău, fiind conduse de samsarii care şi-au luat licenţă. Ca să afli preţul unei pianine nenorocite făcută din lemnul, fierul şi cositorul pe care le-au mai găsit la începutul secolului douăzeci şi unulea, ţi se cer datele, iar după ce vor afla totul despre tine îţi vor trimite un preţ.

Cu durere mă gândesc că nu voi fi niciodată un pianist, dar mai mult decât atât o întrebare asurzitoare mă hăituieşte uneori având chipul marelui Ludwig, cel care am încercat să fiu de la patru ani până azi şi nu am reuşit nici măcar o dată.

Fiara

Credinţa, aşteptarea şi disperarea în iubire mă transformă într-o fiară feroce de vulnerabilităţi. Am chipul de tigru şi îmi vine să ţip, dar orice s-ar întâmpla cu mine cred, aştept şi disper. Sunt o fiară de frumuseţe şi nici măcar nu mi-aţi văzut perechea.

Frumoasa

Am mers odată la facultate, agale prin târgul nenorocit şi mai aveam de aşteptat până să intrăm la cursul pe care îl făceam la comun cu celelalte clase. Stăteam în coridorul de la parter, în partea dreaptă, unde erau doar două fete, una din cele mai frumoase şi alta, cred, o olteancă rea de gură. Eu mă băgam în seamă cu amiciţie, vorbind cu fetele asemeni unor camarazi,

iar frumoasa își puse o mână în șoldul rotunjit și mă privi de deasupra pieptului ei ca o sticlă veche de Pepsi, dându-mi un zâmbet luminos, împroșcată de olteancă sau de cine o fi fost, una mică, slăbuță și întunecată pe care nu o răbdase inima să nu-și bată joc de frumoasă.

"Lasă-i să moară proști!"

Așa m-a văzut o colegă din clasa de regie, cu niște ani mai mare decât mine, munteancă, Era o fată foarte inteligentă și chiar atractivă, tragedia era că nu era așa de frumoasă, în timp ce eu bineînțeles sunt fermecător. Mă privea ca pe Catindatul lui Caragiale - oare de ce? - un extraterestru care cunoaște fără să știe toate secretele vieții. Într-o zi de iarnă iarnă am condus-o prin târg printre oamenii grăbiți până acasă și i-am propus să facem un om de zăpadă ca în copilărie. Cel mai interesant lucru e că, deși era zăpadă destulă pe balconul vechi, a vrut să facem un om de zăpadă mic cât un copil.

Lasă-l să mă mintă

Era un pab oarecare, cu mese mari în boxe, pe timp de iarnă. Un băiat zdrențuit de viață dădea ture. Renunțase la alcool din vară și încă se simțea bine. La una din mesele la care merse erau niște băieți de la el din oraș și o fată din liceu. Se duse de stătu pe acolo, povesti, râse, glumi, în sinea sa plânse, mai râse, ascultă, ce mai, într-un fel era Charlot. Observă că pe meniu erau făcute tot felul de desene, cum nu mai văzuse în viața lui, semănând cu desenele rupestre.

-Cine a făcut desenele, a întrebat?

-O fată. E la toaletă, a răspuns fata din liceu.

-E de la Arte? E beton cum desenează.

-Nu.

După ce mai studie desenele, băiatul întrebă tare:

-Cine a făcut desenele?

-Moi, îi răspunse o fată elegantă, cuminte care tocmai se aşeza şi îşi verifică poşeta.

-Eşti la Pictură?

-Nu.

-La Sculptură.

-Nu.

-La Grafică?

-Nu.

-Nu eşti la Arte?

-Nu, spuse fata zâmbind.

-N-ai făcut nici şcoala de la Arte Plastice?

-Nu.

-Dar de ce nu te-ai dus la facultate? Tu eşti un artist.

Fata râse şi spuse:

-Părinţii m-au trimis la Administraţie Publică.

-Adminstraţie Publică? Ce să faci tu la Administraţie Publică?

După o pauză băiatul spuse:

-Desenezi foarte frumos. Eşti un artist. Ar trebui să mergi la Arte.

Apoi nu mai ştiu ce să spună.

Fata din liceu intră în vorbă:

-Te minte.

-Lasă-l să mă mintă, spuse artistul, în timp ce se ridica pregătindu-se să plece.

Băiatul se gândi: bă, fată ca asta n-am mai întâlnit, trebuie să vorbesc cu ea. Dar văzu că ea temătoare îşi luă poşeta de piele şi paltonul de lux, temându-se de respingere şi din snobism îşi spuse spre deosebire de Elena Băltăgan, nu din devoţiune că ea şi el trăiesc în două lumi diferite. Ce înseamnă să fii punkist prost, până şi taică-său i-a spus că-i prost, dar - şi mai tragic - până şi maică-sa i-a spus că-i prost.

Luna prin plopi

Ajung acasă privind Luna prin plopi obosit. E dimineaţă, dar eu parcă aş merge cu Robert Scott prin Anctarctica. Demult lumea nu mă mai judecă, ca o femeie, demult nu o mai judec. Am mers buiac prin răcoarea dimineţii,

singur cu D-zeu, cu o coastă străpunsă. Acum când şed, simt fratele meu Ispititorul venind la mine:

-Oricine, Mikee, oricine.

Eu aş fi băiat drăguţ dar injectează hormoni în mine. Nu, mă voi mai ruga un an, deşi îmi sint creierul chircit în cap şi smochinit ca miezul de nucă. Mă ridic cu fruntea grea şi pe când închid poarta număr plopii, unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă, zece, unsprezece, doisprezece, treisprezece.

Miami - Vama Veche Doar Dus

Taică-su îi milionar şi i-o făcut un iaht hidroavion tip navă spaţială. Tot timpul e varză aşa că doar apasă pe un buton cu senzori iar nava face o elipsă şi aterizează pe apă în apropierea uscatului sau a vreunei insule, detectând locurile libere pe apă. Apoi taică-su îl recuperează cu tot cu navă. Erau la Miami şi vorbeau acolo toată trupa muţi. La un moment dat el a zis:

-În puna mea!... Cu Miami cu tot.

Apăsă pe manetă fără se uite bine la ea şi apoi decolarea îi trânti pe toţi cu spatele de perete unde îşi puseră centurile şi adormiră din când în când unul mai bând câte un pahar de suc.

Nava, numită Rosebud, efectuă o elipsă peste Polul Nord şi se izbi în buza Mării Negre. Deşi izbitura îi trezi abia după o oră izbutiră să iasă. Până se dezmeticiră văzură printr-un binoclu militar că aşezarea se numeşte Vama Veche.

El ieşi primul pe scara ce cobora în apă, ţinând în mână o sticlă nedesfăcută de whiskey şi spunând găştii de fete şi băieţi care îl urma:

-Hai să mergem să-i cunoaştem pe localnici.

Morpheos

Se spune că sâmbata soarele merge încet în somn pe cerul adormit. Lumea doarme iar stele îşi pun văluri de nu le vezi şi se roagă. Copiii plâng mai puţin, iar bătrânii ascultă discuri

vechi. Îngerii iau frunțile fetelor în mâini și le adorm ore în șir. Copacii umplu țărâna cimitirelor de oxigen. Și amintirea cântă ca o flautistă întristată. Ce vrei, e sâmbătă și trebuie să mori.

Nonfigurativitate

Patru coloane de piatră rămase vertical precum niște evangheliști din templul năruit și radioul pornit spre îndobitocire, cu toate astea mai multă lumină a spus Goethe, iar orice vis își are partea sa nespusă, ca un tăiș, toți oamenii ar trebui să plângă dimineața. Rămase singură ca o stâncă. O piatră în mijlocul coloanelor ciobite emițând impulsuri radio ca orice femeie.

Nu mă uita

Intrase la Teatru deși văzuse doar teatru Tv și citise piese. Prima persoană pe care o văzuse pe coridoarele facultății fusese un băiat cu părul lung care trecu având un rictus ușor pe chip. Se împrietenіră.

Băiatul deși era din oraș îl ajută foarte mult. Lui tot timpul îi lipsea câte ceva. Afecțiune în primul rând.

Apoi află că e homosexual. El era mistic.

Mergea și stătea cu el în mansarda lui sufocantă și vorbeau despre Dumnezeu și teatru.

Prietenul îl chemă la creative writing cu o poetă de renume, pentru că avea writer's block, dar nu se duse. Nu avea nevoie de nimeni ca să-l învețe să scrie, deși nu știa.

El iubea mai mult platonic (donquijoește) o adolescentă liceeană lesbiană, de acasă.

În rest patrula singur tot orașul fumând Carpați cu o miscelanee de gânduri și nesuportând să vadă oamenii indiferenți ce mergeau umplând străzile. Se uita în chipul fiecăruia și nimeni nu îl vedea.

Deși era fost copil fericit, reggae pe viață fără fumuri, hippie fără iubire, ajuns punkist fără gașcă, părul de pe obraji și căciula neagră îl făcea un Uzzy de un metru optzeci și șase. La

cămin stătea cu nişte manelişti din cauza cărora bea, care îl credeau nebun şi pe care îi bătuse pe trei din cinci. Cu ceilalţi doi se înţelegea bine.

Prietenul său îi spuse că e virgin. Nu îşi imaginase vreodată că poate exista aşa ceva.

Odată veni acasă, se certă cu toată lumea, apoi se gândi că nimeni nu îl iubeşte şi se masturbă gay gândindu-se la prietenul lui.

Apoi înnebuni, excomunică teatrul plin de homosexuali şi lesbiene şi deveni semigreu mistic.

Nu înţelegea lumea, nu se înţelegea pe sine şi era sfâşiat de contrarietăţi.

Mergea să se spovedească şi preotul îi spunea că Domnul nostru Iisus Hristos a fost ispitit de toate, dar fără păcat.

Oaspetele

Venise la Felix într-o zi mai degrabă friguroasă spunându-i:

-Ce mai faci, prieten drag? A trecut atâta timp.

Se îmbrăţişară.

-Cine este, întrebă familia.

-E un prieten, l-am cunoscut la.... Sentenţios, E oaspetele meu.

Trecură anii şi oaspetele nu mai plecă, da, ca în "Muntele vrăjit" de Thomas Mann şi nimeni nu înţelegea de ce, printre nimeni fiind şi vizitatorul şi în toţi acei ani punctaţi de diferite evenimente familiale a căror fericire sau tristeţe se influenţau reciproc, când vreun profan făcea vreo inquisiţie referitoare la cetăţeanul care era aşezat totdeauna în capul mesei i se dădea parcă mereu acelaşi răspuns:

-Este oaspetele nostru. Felix l-a cunoscut demult la...

Apoi sosi ziua când Felix muri, iar oaspetele mergând cu paşi pierduţi, înlăcrimaţi în urma camionetei mortuare Iveco, plânse cel mai mult. Tot priveghiul li se spusese oamenilor:

-Un oaspete. Felix l-a cunoscut la, în anii de demult.

Când se întoarseră trişti acasă, oaspetelui i se dădu camera lui Felix. Nu mai ieşi niciodată din ea, nici mult după ce

îngropă pe rând întreaga familie cu paşii lui pierduţi şi plânsul deznădăjduit.

Sodoma nu Babilon

Pentru că nu-mi place să discut pegra nu voi face portrete, dar am fost şi eu la înalta şcoală la optsprezece ani şi ce-am văzut acolo: actriţe lesbiene care le chinuiau pe cele normale, profesoare care aveau amanţi studenţi de la actorie şi o grămadă de curişti, de parcă ar fi fost un criteriu pentru a-l înţelege pe Sofocle, ce oameni proşti, nene, în rest droguri, ocultism şi dorinţa de a-ţi face colegii să se lase de şcoală, numai tu să trăieşti. Eu le-am rup gura încă de la vârsta aia până şi la yoghini, şi chiar şi azi pe mine mă găsiţi pe net şi-mi puteţi cumpăra cărţile, dar a fost Sodoma nu Babilon şi până la urmă m-am lăsat că era prea de tot, îi înţeleg uneori pe ăia care intră din când în când cu mitraliera, dacă ar merge vreo doi pe acolo, m-aş duce şi eu să-mi termin studiile la timp înainte să se îmbâcsească situaţia iar, cum zicea Votca. Ca să zic şi ceva serios, o să vedeţi voi cum va fi în ziua când Parlamentul va introduce, cum se zice, sexul anal obligatoriu, idioţilor.

Omul care şi-a pierdut umbra

Lui Felix dintotdeauna îi plăcuse să cugete până ajunsese la o asemenea intensitate a gândirii că nu se putea opri nici după ora de culcare, nici în timpul nopţii, nici în somn. Stătea în întuneric încercând să adoarmă şi gândea imperii de gânduri. După un timp, dimineaţa la masă, începu să observe că-şi pierde din umbră. Când nu mai avu deloc, prefera să stea în întuneric şi noaptea şi ziua fără să ştie de ce.

Stupiditate

Felix nu bea cafea. Şi totuşi azi avu dureri la inimă. Apoi simple amintiri i le trezeau iar. În rest era un om cocoşat de viaţă fără să ştie exact de ce. Se simţea stupid şi nu avea cui să spună nimic, pentru că aşa e viaţa. Se gândea numai că stupiditatea asta îl va băga în pământ înainte de vreme, dar asta-i viaţa, doar ce eşti, dac, sau ţigan?

Păstorul român, fratele Moftangiu

Am cunoscut mulţi păstori în viaţa mea. Unul m-a rugat să îl învăţ engleză pentru că trebuia să meargă mire într-unul din statele din sud estul Americii, din păcate nu mai ştiu în care.

-A, frate păstor, mergeţi în America de Sud, i-am spus.

A avut o expresie deranjată, îl enervam.

N-am apucat să facem engleză pentru că era ocupat cu păstoritul creştin.

Între timp un prieten, tot păstor, dar fără seminar, a venit cu mama lui la mine, la ţară. La un moment dat s-au dus pe undeva, iar mama mea mi-a spus:

-Când fratele ăsta o să aibă bani, nici n-o să te mai cunoască.

Am fost foarte uimit de ce mi-a spus mama, dar ea şi-a întărit cuvintele:

-Tu eşti bun până nu are el nimic, apoi o să-ţi dea cu piciorul.

Ciudat, dar aşa a fost.

Mai aveam un prieten păstor, alt pierdut, ca în Zece negri mititei. Ăsta era un om numai suflet, intelectual, care la un moment dat plecă spre Thule, şi gerul banilor îl făcu să, îl făcu să. Îmi amintesc că am scris odată o poezie cu Nastratin, o mai am pe undeva, unde spuneam că Nastratin avea un prieten de filozofie şi credinţă, care apoi deveni cămilar şi făcu aur. Nastratin cerşi zece ani şi îşi făcu un chip de aur pe care i-l dărui prietenului său spunându-i:

-Sper, măcar, să mă preţuieşti acum.

La telefon, când a catadicsit să-mi răspundă, şi i-am citit cu remuşcări poezia, spunâdnu-i că n-o s-o păstrez, frătiucu ăla m-a sfătuit s-o păstrez. Ce să mai zici?

Iar primul la un moment dat a dispărut. Îl aveam în Messenger şi i-am mai scris, însă nu mi-a răspuns decât la început spunându-mi că e în America şi că rămâne acolo.

Eu tot timpul am vorbit cu păstorii foarte frumos. I-am mai scris uneori:

-Frate păstor! Pace, frate păstor!

Nu mi-a răspuns.

La un moment dat mi-a scris un singur rând, ultimul:

-Te cunosc de undeva?

-Frate păstor, sunt eu. Îs Felix. Îs Felix, frate păstor. Frate Moftangiu. Frate Moftangiu.

Pe clasa a şaptea de gimnaziu

Mergeam la şcoală totdeauna şi mereu mai iute, sperând să o văd, o fată din altă clasă, care mă îmbăta cu ceva, nu ştiu cu ce. Nu mai ştiu cum treceau orele şi apoi dădeam cu turma ture de şcoală doar doar voi trece pe lângă ea. Când mă gândesc acum ce fericit am fost şi ce prost să mă îndrăgostesc de o proastă, dar iubirea nu stă să aleagă, când îţi dă în cap, de eşti mintos sau, păcatele mele, nătărău.

Public

Era în toamna anului 2000 pe când veneam acasă mereu în sacoul meu de catifea maro şi cu o atitudine elegantă. Mă prindea întunericul care se întindea odată cu echinoxul şi rămâneam în noapte la mila trecătorilor. Îmi amintesc cum m-a luat cineva nu mai ştiu de unde şi m-a dus până în Alba Iulia, un loc pe care mai apoi aveam să-l evit pentru că nu aproape că nu treceau maşini.

Cel care m-a luat atunci era un bărbat tânăr, un om mai tânăr decât sunt eu acum, cu o meserie pe care mă tem că

nu mi-o mai amintesc și căruia când m-a întrebat unde lucrez i-am spus că sunt student, unde? La teatru. La regie, nu la actorie. A avut o atitudine foarte neobișnuită. Era chiar din oraș, din Alba Iulia, blochist, dar a zis că merge, după ce cobor, după soția lui pentru că vrea ca soția lui să mă vadă.

Din motive subiective mai ales nu mi-am terminat facultatea, dar acum nu mă mai gândesc la asta, mă gândesc la cei doi tineri pasionați de păsările astea călătoare care sunt artiștii.

Pulsul D-zeului meu

I-am pus mâna pe frunte și i-am simțit inima zvâcnind, vie ca un muribund ignorat. Atunci m-a privit cu ochi de marmură. Nu trebuie să mă mai închin idolului. Mie. Dar ce vorbesc, doar stau în fața cerului deschis ca un cuptor în lumea în care fiecare om e un străin, chiar și tu însuți. Va fi o moarte, dar nu acum. Apoi va fi alta. Copacii ard în pământ.

Îmi doresc să aflu un răspuns, dar nu există decât ceea ce nu știu. Vreau să mor, dar trăiesc. Sufletul meu e o vanitate de ars pe rug. Viața e un lucru bun, scrie pe o carte de Goethe, dar cum ar fi dacă nu ar fi, ai putea rezista?

Mi-a spus D-zeu.

Mi-a spus D-zeu să mă trezesc, toți s-au lepădat de mine.

Oare ce-nseamnă toți? Nu se leapădă decât lepădații.

Regizorul

Împrumutase de la Felix totul, pentru totdeauna, până și caseta cu Terror Art ori cartea lui Nicodim Aghioritul, până și numele. Erau vecini de număr în căminul nenorocit de studenți, până și fumatul la pipă, până și cariera lui neterminată - doar pentru a le putea spune frumoaselor de la actorie că știe teatru.

Religie

Nu scriu ca să învăţ, nu scriu ca să fiu amintit ori să fac manechine de cuvinte, şi nici măcar pentru că scriu bine, ci să exist. Scrisul mi-e religie şi cred că cerul e un text ilizibil. Aş vrea să aduc ceva omului dar nu am ce, dar nu ştiu motivul pentru care scriu asemeni ierbii pe cer. Am un progrămel în cap care mă condiţionează scrisului, un cod de bare pe care D-zeu l-a tastat la concepţia mea. Nu scriu pentru că aş avea ceva de spus, ci pentru că am ceva de nespus.

Sinuciderea lui Felix

Felix era scriitor şi asta e îndeajuns spus despre el. Publicase patru cărţi, chinuite, şi abia acum îşi găsise sufletul. Mama îi murise, iar tatălui său - după cum sunt unii oameni cărora le place să bată - îi plăcea să certe. Deşi nu vorbeau deschis, oamenii ştiau despre iubirea sa pentru o fată, care fără să fie o iubire neîmpărtăşită, nici măcar imposibilă, era una a aşteptatului timp de ani de zile pe o bancă indiferentă. Trăia un vid cosmic, absurd, beckettian şi simţea o oarbă dorinţă uneori să se sfârşească destinul său. Într-un moment de slăbiciune îşi luă viaţa trezindu-se apoi în întuneric. Nu se întâmplă nimic decât întunericul. Oamenii nu prea aveau curaj să-i aprindă lumină, cititorii nici nu mai prea îl citeau, fata purtă întreaga viaţă doar negru, iar el nu se putea gândi decât la cât rău făcuse.

The Dog and the Bitch

Stătea pe bancă în curtea Catedrei de Teatru şi fuma o ţigară de mahorcă. Un copil care locuia în curtea facultăţii se opri să vorbească cu el. Era un copil inteligent care îi povesti cum îl jucase pe Arlechinetto într-un spectacol pentru cei de la Catedră, dar la un moment dat îl întrebă:

-De ce porți lanțurile astea? De ce porți zgarda asta de fier la gât? Ești câine? De ce te tatuezi? De ce-o porți, bă, Felix? Ești câine?

Toată lumea lui se prăbuși iar, emoțional, irațional. Dar bineînțeles că nu-i spuse nimic copilului. Zâmbi.

După ce copilul plecă în demisol, unde locuia, iar studentul mai stătu pe bancă plictisindu-se de moarte, rămase singur în parc, pentru că pe străini, majoritatea fete din ani mai mari, nu-i punea la socoteală. Venea tot timpul ori cu două ore mai repede ori cu jumătate de oră mai târziu.

În curte nu era nimeni. După un timp apărură câteva fete de la actorie, iar Naomi se opri lângă el să vorbească. Naomi era o studentă de la actorie, din an cu el cu un corp perfect.Dacă o vedeai în maieul negru, nu îți venea să crezi că există așa ceva. O observase la examenul clasei de actorie când o jucase pe Helena Charles în "Privește înapoi cu mânie". Dar Naomi era un suflet de marmură, nu te puteai gândi la ea în alt fel.

Dintr-un motiv inexplicabil se așeză lângă el pe bancă, singură dintre celelalte fete, deși ei doi nu mai vorbiseră așa niciodată. Ea nu-l întrebă de zgarda lui de câine. În schimb, când îi spunea el ceva, cel mai probabil spunea ceva de D-zeu, ea i-o tăie pe un ton impenetrabil:

-Hai nu mă mai aburi. Taci din gură.

Rămase uimit. În interior, trebuie să mărturisească, avu impulsul s-o pocnească, dar cum să pocnești o actriță?

Mai stătură un timp tăcând, iar după un timp Naomi se ridică și plecă.

Ce să aibă fata asta cu el, se gândea ca un copil, nu-i făcuse nimic.

De atunci începu s-o deteste și nu-și mai vorbiră niciodată până în anul în care el după ce se îmbolnăvi, renunță la facultatea asta blestemată.

Odată, mergea iarna pe întuneric prin piața Bibliotecii Centrale Universitare trecând prin fața Casei de cultură a studenților spre cămin, iar Naomi cu un fraier de la actorie îl depășiră și făcură în fața lui un moment, ținându-se cu mâinile la o distanță, ca mireasa și mirele, ca regina și regele, după care fugiră.

What a bitch era frumoasa asta de Naomi, se gândea uneori. Păcat. Dar, oricum, n-o iubea.

Satul în care trăiesc numai proştii

Ies pe stradă în satul în care trăiesc numai proştii. Ies din casa mea urâtă, batjocorită. Merg pe drum către munţi şi trec pe lângă case mari de oameni gospodari ce trimit băieţi la scaieţi şi murari. Mă uit în urmă, dar parcă poţi să ştii despre cei ce trag spuza pe felii. Merg înainte şi o femeie în ciorapi râde oha de harapi. Mânca-o-ar Tata. Lângă ea o fată fuma, gura îi crăpa. Mă întreb D-zeu te-o făcut sau Gorila - (de Liviu Rebreanu)? Merg mai departe, dar e ca-n carte în satul făcut de proşti şi locuit de moşi. Bine că o rămas castelul în picioare, măcar atât blazon să aibă când soarele răsare. Merg pe drum în scrum şi-aud cum se screm ca tribul Efrem cu ura ţânţarului când amete la curu' calului. Sunt şi oameni drepţi dar îs amărâţi de deştepţi. Fir-ar să fie, am umblat o lume şi am ajuns tot la margine de Bucureşti. V-arăt eu ghiduşilor, o să jucaţi voi după scripcă. Bine că am mers, bine c-am văzut, uite c-am învins.

Ţara proştilor

Mulţi proşti am întâlnit în viaţa mea. Nu ştiu care o fi motivul, să fie pâinea, să fie apa, să fie gomboţii, să fie ţuica, să fie tuşitul, să fie băşitul. Ehe, acu', dacă-s bătrân, pot să încerc să mi-i amintesc şi să-ncerc să-i număr, da' nu cred că pot. Care o fi cel mai mare dintre ei? Cel mai mare sunt eu, da' eu-s geniu, eu nu intru la socoteală. Ia să văd dacă pot să-l dibuiesc. Trebuie să-l dibuiesc şi după ce l-am dibuit să îi fac un portret, iar el va fi stupid-simbolul pentru un întreg pământ. Mă, cel mai mare prost tot eu îs, de o prostie sfântă, în vreme ce restul sunt doar proşti pur şi simplu. Mulţi proşti am întâlnit în viaţa mea pe pământ, tot stau şi mă minunez, geme pământul de proşti, abia îi duce.

Vocaţia românească a satului

Motto:
"La muncă, mamă."

Românii s-au învăţat, - cine ştie de când? -, să privească ţărănimea cu dispreţ. Dar adevărul e că în privinţa producţiei de bunuri reale ţăranii sunt singurii care fac aşa ceva. Oraşele colos de cartiere de blocuri defecte nu produc nimic, cu excepţia profilelor medicale şi în învăţământ, iar proporţia sate-oraşe este de aproximativ jumătate. Nu cred că cinci la sută din orăşeni l-au citit pe Hegel. Atunci despre ce vorbim? Ce sens au oraşele acestea prolixe, inutile? Bunul simţ ne spune că oraşele trebuie dezafectate asemeni fabricilor şi uzinelor în trecut şi retrasate la dimensiunile de dinainte de anii '50, iar oamenii fără purpose rătăciţi prin asfalturi aduşi iar la câmp şi la vite pentru a le fi redată demnitatea, vocaţia românească a satului.

Câteva puncte de reformă

-Republica Moldova ar trebui ocupată în nici 24 h. Soldaţii români să ajungă la Chişninău şi să zică în Parlamentul ăla comunist, gata, acum am ajuns, suntem noi aici. Bine că armata română merge să moară în Afganistan şi ţara ni-e incompletă. De asemenea ocupate şi judeţele din sus, Cahul, Ismail şi Bolgrad, iar Transnistriei să i se dea drumul, iar dacă nu îi va conveni să i se dea cu artileria - şi cu bomba -, numai să ne lase în pace.

-În Harghita, Covasna şi Mureş ar trebui trimişi colonişti români, mai ales ţărani, atâţia până se linişt esc secuii şi nu se mai cred aşa mari şi tari în ţară românească.

-Moschei ar trebui construite, dar totodată cei care sunt prinşi cu daraveri teroriste condamnaţi la moarte, pe loc, fără giudeţiu.

-Ţiganilor care se cred ninja şi fac belele să li se taie mâna dreaptă de la cot. Am fost o mie de ani sub unguri şi turci, vă spun că rău o să fie când o să fim sub ţigani. Ţiganul e ţigan, nu l-a făcut D-zeu să stăpânească peste eroi. Patria o muerte.

Fantasme

Te rog pleacă din visele mele, ori dacă vii, vino în cuviință. De ce mă numești Ahenobarbus, de ce mă bântui, iubire neîmplinită? Nu am suferit destul în viața cea reală iubindu-te trebuie să sufăr iar după zeci de ani, în vise. Pleacă! Ori de mai vii, vino în cuviință. Îmi vei povesti ce-ai făcut în tot acest timp și vom vorbi parcă pentru prima dată. Nu te mai iubesc, vezi, acum pot să te și mint. Despre mine ce să-ți spun? Tot ce trăiesc se transformă în filosofie, sunt un personaj tragic.

***

Îmi amintesc când eram copil ce cool era tot ce venea de dincolo de Linie, iar dacă era din America era coolmea, toate filmele alea cu bătăi, culturiști, pistoale, jafuri de mașini, polițiști rebeli bătuți în cap, orice până și un staniol de ciocolată era ținut în clasor, nu conta că nu ai mâncat ciocolata, strângeam tot, parcă eram indieni jibaro. Toți voiam conserve de pește oceanic, peștele viu de râu pescuit din mașina de lapte era naspa. Roșiile românești nu arătau ca cele străine, și tot așa, proști, mă. Atunci puteai mânca și pâine goală și să-ți placă, și să te mai și saturi, azi dacă mânci pâine goală te doare burta. Prost l-o mai făcut D-zeu pe român. Cea mai mare dovadă că românu-i prost e că nu-l cheamă pe Rege și preferă să voteze pentru o sticlă de ulei cu sau fără grade, ori o găleată, plină sau nu. Acum suntem și noi cool, dar nu mai mâncăm pește de râu, roșii etc., ce mai trebuie, să facem monocultură de marijuana și opium și o să fim cei mai cool, n-o să mai ne trebuiască, iarna o să facem focul.

Complexul român

Doar banii mai contează. România nu e o ţară în care să trăieşti. Nimic făcut în România nu e de calitate. Artiştii români şi oamenii de ştiinţă sunt ori nişte nulităţi ori de calitatea a doua. De ce să citeşti Rebreanu din biblioteca mamei când poţi să citeşti Coelho, împrumutat ori pentru o grămadă de bani? În România şi metaliştii sunt nasoi pentru metaliste faţă de metaliştii străini. Nu avem muzică. Nu avem literatură. Nu avem cultură. Nu avem istorie. Creatorii sunt nişte chinuiţi. Tot ce fac ţiganii este rău. Tot ce fac statele care au bani sau sunt măcar puternice e acceptabil. Muzica română de orice categorie e naşpa. De altfel suntem un popor naşpa. Cel mai bine e să pleci dincolo de Linie şi să te deznaţionalizezi complet la a treia generaţie, uitând că mama ta a fost vreodată română. Chiar şi românii care au fost "cunoscuţi" în lume au fost primiţi în adevărata cultură doar pentru că au plecat din balta României. Oh, de ne-am fi născut în America, ori măcar în RFG! Nici măcar nu ştim cine suntem.

Basm de Ajun

Cimitirul era acoperit de valuri. Mă plimbam prin el abătut la miezul nopţii şi m-am oprit să plâng. Am plâns nesfârşit şi apoi am observat că mai plângea cineva cu mine. Era un Spirit. L-am întrebat de ce plânge. Nu mi-a răspuns. Uitându-mă în jur, am observat Spiritele ieşind din valuri, îmbrăcate în tunici greceşti.

-Cine suntem? i-am întrebat

-Poporul morţilor, răspunseră valurile.

Am văzut că mergeau spre munte. I-am urmat. Cântară toată noaptea între cedrii pădurii, iar la trei dimineaţa coborâră muntele pe poteca de bolovani neteziţi de paşi şi se făcură una cu valurile.

-Oh! am îngăimat.

Rămăsei pe munte şi aşteptai dimineaţa. În auroră m-am dus pe ţărm, dar fluxul acoperise totul, doar coloane dorice se vedeau în adânc.

-Morţii. Morţii. Morţii strânşi în noapte de mii de ani.

M-am cutremurat.

Am ajuns în oraş. Toată lumea era fericită, mergeau la cumpărături de Crăciun. Eu eram albastru ca un extraterestru, văzusem istoria.

Noaptea m-am întors şi am intrat în valuri, dar valurile nu m-au primit, cu un gest ferm de zeiţă.

Atunci am început să plâng iar. Era ceasul al doisprezecelea. Am plâns nesfârşit şi apoi am observat că mai plângea cineva cu mine. Era un Spirit. L-am întrebat de ce plânge. Nu mi-a răspuns. Uitându-mă în jur am observat Spiritele ieşind din valuri, îmbrăcate în tunici greceşti.

-Cine suntem? i-am întrebat

-Poporul morţilor, răspunseră valurile.

Am văzut că mergeau spre munte. I-am urmat. Cântară toată noaptea între cedrii pădurii, iar la trei dimineaţa coborâră muntele pe poteca de bolovani neteziţi de paşi şi se făcură una cu valurile.

-Oh! am îngăimat.

Rămăsei pe munte şi aşteptai dimineaţa. În auroră m-am dus pe ţărm, dar fluxul acoperise totul, doar coloane dorice se vedeau în adânc.

-Morţii. Morţii. Morţii strânşi în noapte de mii de ani.

M-am cutremurat.

Am ajuns în oraş. Toată lumea era fericită, colindau beţi de Crăciun. Eu eram albastru ca un extraterestru, văzusem istoria.

Noaptea m-am întors şi am intrat în valuri, dar valurile nu m-au primit, cu un gest ferm de zeiţă.

Atunci am început să plâng iar. Era ceasul al doisprezecelea.

Tragedia omenească

Oamenii sunt invariabil proşti. În capitalism caută cu orice chip să aibă bani şi cum reuşesc zici că-s Onassis. În comunism caută funcţii şi cum ajung la o funcţie zici că-s Stalin. Asta e tragedia omenească, fără leac.

Elton John - Sacrifice

Sacrificați-vă pe voi înșivă. Nimic altceva.

Blestemul bunicului meu

Blestemul bunicului meu, Ioan, activistul, primarul, securistul m-a urmărit toată viața. Lumea nu îl consideră om rău, eu da, și mă întreb cum poți să te pocăiești pentru păcatele celor ce ți-au dat viață, pentru cei pentru care ai plătit tu? Toată viața, de mic l-am urât, acum ochii mei sunt două izvoare secate.

Demonul iubirii neîmplinite

Se spune că orice tânăr și tânără la o anumită vârstă au nevoie de cineva. Dacă nu-și găsesc ori nu caută, din motive mai înalte, ajung invariabil să facă multe prostii. Uitați cazul meu, din iubirea mea nebună pentru Esmeralda, alergând și așteptând precum Odiseu și Penelopa, am ajuns să dau în multe prostii în mijlocul poporului și adunării. Am devenit trufaș, iredentist român și pur și simplu stupid. Iar suferințele mele le văd multiplicate în marea turmă a tineretului credincios chinuit de demonul iubirii neîmplinite. Cum zicea bătrânul Andersen, fiecare la locul său.

Birtașul

Venise în sat și cumpără o casă dărăpănată și bântuită la răscruce. Acolo deschise un birt în care stăteau morți de beți toți bețivii satului în gălăgie de boxe până la trei dimineața. Trecură anii. Satul sărăci și se pârlogi, oamenii ajunseră să nu

mai fie buni de nimic, birtaşul îmbogăţi. Cu banii câştigaţi în atâţia ani începu să cămătărească, cu blândeţe ce-i drept, şi se încuscri cu un director de bancă, un om negru de ficat. Birtaşul era un om antipatic, dar avea ce vinde. La înmormântare îi veni tot satul să bea ceva. Fu plâns mult birtaşul atunci.

Păcat

Dacă este un lucru mai respingător sufletului, acela e păcatul. Este un film cu Woody Allen, în care Woody este îndrăgostit de o bolnavă psihic, are o aventură cu o actriţă lesbiană şi rămâne cu o mamă franţuzoaică. Fără să fii Caiafă, te întrebi cum o putut Woody să facă toate astea? Există ceva în noi care ne face, deşi nu putem scăpa de păcat, să îl detestăm. Eu personal detest mai mult păcatul decât păianjenii, pentru păianjeni am o oarecare înţelegere. Pe păianjeni şi pe şerpi i-a făcut D-zeu, pe păcat nu l-a făcut D-zeu.

Scriitori

Gabriel Garcia Marquez, cu accente cu tot, marele scriitor a scris bine până a scris un roman care se vinde ca sandvişurile. Apoi a scris o grămadă de cărţi care, după cum spunea Drummond de individul ăla, nu vor intra în istorie. Gabo, când a început să scrie, scria toată noaptea la linotipurile din redacţiile ziarelor nemâncat şi cu ţigările lângă el, mergând apoi să doarmă la vreo casă de toleranţă nenorocită din Columbia, singurul loc unde îşi permitea să plătească vreo cameră, şi scria teribilist, obraznic, cum scriu tinerii. Apoi după ce a făcut un purcoi de bani a "văzut" uriaşa responsabilitate a scrisului de romane şi povestiri, şi s-a pierdut. Nu poţi citi ce-a scris după _Un veac de singurătate_, citesc numai snobii. Personal sunt la polul opus. La început, pe vremuri, scriam constipat, mereu cu frica să nu fiu nelalocul meu sau să nu plagiez fără să vreau pe cineva. Acum sunt ca un puşti iresponsabil cu un aparat de fotografiat, şi când nici voi nici eu nu vom mai fi, lumea noastră va rămâne în

scrisul meu, şi chiar cred că o să încep să vă trag în chip – voalat :D, ca Tolstoi :) - pe toţi. Aşa că să zâmbiţi când mergeţi pe stradă.

***

Recomand oricui să-şi cumpere setul complet de cd-uri Mozart. E cât o cărămidă de teracotă şi costa doar o sută de Lei, acum nu ştiu cât costă, cu multe cd-uri în plicuri de carton. Cine-şi cumpără cărămida aia Mozart ar putea să se ducă să stea toată viaţa pe o insulă fără nimic altceva decât un cd-player solar. Merită banii, nu mai există aşa muzică, părerea mea e că l-a luat şi pe Bach, iar Beethoven cel Mare e un headbanger pe lângă Mozart. Mozart delicat şi bun pentru creier, pe lângă el suntem plante binecuvântate de degetele îngerilor. Deci o sută de Lei, mai bine decât zece perechi de blugi.

Ce mai ştim de George Enescu?

Aici în România fiecare ştim câte ceva. Unii ştim pe toţi şepcarii de la radio. Alţii toţi rapperii, sau rockerii, sau punkerii, sau luzării străini. Dar ce mai ştiu românii de cel mai ales suflet muzical al lor, domnul George Enescu? Mai nimic. Nici măcar snobii nu ştiu mare lucru. Se duc la Ateneu, aplaudă şi se uită unii la alţii ca în Hortensia Papadat-Bengescu. Nici eu nu ştiu mare lucru despre acest Nobel muzical din timpul vieţii. E un semn al deteriorării memoriei, acea ciumă a insomniei care ne transformă în zombi culturali. Am încercat să ascult şi eu radiourile şi adevărul e că îmi fac rău. Se pare că George Enescu, precum atâţia alţii a murit în sufletul românesc, iar noi continuăm să votăm muzică de drujbă la radio şi televizor. Noi suntem cei morţi, ca maimuţele mândre nevoie mare de noi înşine pe ruinele anticei metropole în jungla lui Mowgli.

Demonul meu

Demonul meu arată exact ca mine doar că e mult mai frumos. Eu sunt doar un nenorocit, dar când mă vizitează demonul îmi vorbeşte de parcă ar avea maşină scumpă, paşaport plin de vize şi bani. E ciudat, dar nu aşa mi l-aş fi închipuit pe dracu', mai ales nu mă flatează prea mult că seamănă cu mine, deşi ştiu părinţii mei au fost ucişi de mii de ani în tot felul de feluri din acest motiv. Prea seamănă diavolul cu jidanii, în vreme ce românii au inima blândă şi sunt buni ca îngerii. Am oroare de cuţite şi ştiu de ce pentru că strămoşii mei prea au murit de cuţit ca oile cum scrie în Lege. Şi cine ştie poate asta-i legea, dacă eşti întunecat ca dracu' să te înjunghie lumina îngerilor, o fi având şi dracu' dreptate, mai ştii, multe lucruri se întâmplă pe lumea asta, numai câte am văzut eu şi eu sunt un vierme. E, de când cu electricitatea lui Amper, s-o făcut cam multă lumină pentru broscoii ăştia de oameni buni de dus la moara dracilor. Prefer să fiu demon.

Stil

Deosebitul lecturii îl face stilul. De mic am deschis cărţi cu marele optimism al lectorului, iar apoi oarecari scârţâieli de sacâz şi discordanţe de cutie de rezonanţă îmi încetineau avântul, transformând lectura într-un chin voluptuos. Ce e dureros e că trebuie să citeşti, să te laşi dezamăgit, nu poţi altfel. Scriitorul sau poetul sau compozitorul ce nu îşi urmăreşte stilul interior, învingându-i deasemenea în interior pe toţi ceilalţi şi pe Ulise şi pe Raskolnikov şi pe Hamlet, de fapt nu scrie. Când scrii trebuie să-i priveşti în ochi pe Urmuz, Kafka şi Hemingway şi privirea ta arogantă să le spună: pot să vă bat; altfel nu se poate. Şi da, cititul e precum cântatul la pian, trebuie să-l faci de mic până orbeşti, să începi o carte dimineaţa şi să o sfârşeşti seara, să citeşti o carte pe noapte, să citeşti pe Alighieri în două luni de vară, trebuie să citeşti, pentru asta trăieşti, restul e doar jucărie, chiar şi iubirea şi orice ar mai putea fi, şi apoi, scrii. Şi odată ce scrii, eşti coleg de agoră cu Ovidiu, cu Villon, Bacovia, Catullus, Eminescu. Poate nu vei fi prea iubit dar vei fi iubitul dulce al

Sapphei, al Norăi, al Heddei Gabler. Când vei citi Evanghelia, vei ştii că eşti grădinarul Mariei Magdalena. Vei fi iubit, secol după secol, mii de ani precum Ghilghameş şi Solomon, când toată frumuseţea ce te înconjoară va fi pământ, când toată iubirea nu va mai fi decât lacrimi. De asta nu citi toate cărţile.

Fugarul

Mereu m-am întrebat cine sunt. Şi după ce am observat că departe de a fi roman, sau dac, ori măcar român, găsind în mine trăsături amestecate, găsite din copilărie de mama dar necitite, am început să-i spun tatei, după ce am rămas doar noi doi:

-Ştii, tată, eu sunt negru, bâneş, vechi de la anul 5500 înainte de Hristos.

-Ştii, noi suntem evrei.

-Ştii, eu sunt turc.

-Ştii, noi suntem tătari.

Îi mai spun:

-Am avut părinţi musulmani.

-Ştii, tată, noi doi suntem de pe Amur.

Mă întreba, cum aşa şi îi răspundeam, suntem latini, ca brazilienii.

Tata se înfuria spunând să nu-i mai spun asemenea nebunii. Singurul lucru care îl acceptă e că suntem vechi negustori greci între Austria şi Constantinopole. Îmi face impresia unui om care fuge de el însuşi. Părinţii lui au fugit de pe Amur ca Huckleberry Finn şi de atunci tata tot fuge de sine, Amurul. Eu nu fug, eu sunt precum Cassandra, stau şi văd toate ca pământul, dar nimeni n-a crezut-o vreodată pe Cassandra.

Esmeralda

Cine nu a văzut-o pe Esmeralda nu a văzut frumuseţea. Cine nu a vorbit cu Esmeralda nu a aflat

înțelepciunea. Cine nu a iubit-o pe Esmeralda nu a cunoscut suferința. Pentru zâmbetul ei au căzut Troia și Dresda, pentru a ei iubire au murit soldații pe frontul de răsărit, adâncimea tăcerii ei îl scoate din minți și pe Solomon, privirea ei îl inspiră și pe Moșe. Dintre toate ce-a mai frumoasă, e mărul așezat cel mai sus, trebuie să aștepți să crești cât un uriaș pentru a-l putea culege. Oh, Esmeralda! Dacă nu te-ai fi născut, nu aș fi aflat niciodată ce e iubirea. Noaptea îți presară miresme de flori în ochi, în timp ce plângi, căci pentru ce altceva ne-a făcut D-zeu decât să iubim și să plângem? M-aș duce în toate stelele din univers și m-aș întoarce la timp, când m-ai chema, fată de aur, smarald și rubin.

Suferința

Dalai Lama ne tot sfătuiește online să înlăturăm suferința din viața noastră, și cam așa gândesc oamenii. Dar fără suferință, nu există eroi. Aș putea renunța la tortura din viața mea, dar atunci sufletul mi-ar deveni comun, râzând de lucrurile care trebuie plânse și plângând înaintea lucrurilor care trebuie luate în șuturi. Suferința înnobilează, educă spiritul, chiar și profeții, toți, au trebuit să sufere și să moară. Dacă nu ar fi suferit Isus ar fi fost un robot Sony. Pentru că nu vreau existența fără sens a fericirii, am ales poate dinainte de concepție calea plină de învățăminte a suferinței. Bineînțeles că trăiesc un chin, bineînțeles că mă pot lepăda precum apostolii, dar trăiesc chinul rozei pline de petale și spini pe care limaxul nu îl poate înțelege. Suferința îmi dă frumusețea și sunt frumos pentru că sufăr pentru frumos.

Nimicnicie

E ceva ce ar fi trebuit să vi-l spună cineva de mult și nu vi l-a spus nimeni. Trăiți ca furnicile, ori - dacă furnici vă flatează - ca termitele. Roadeți și prăpădiți totul fără nici măcar s-o știți de ce. Adunați avere sau mai știu eu ce, mâncați mici, cârnați, grătare cât puteți de mult și toate fleicile apelor, vă

atrofiați creierul cu bere, și vă simțiți ajunși. Nimeni nu mai e ca voi. Și nu știți că sunteți niște viermi, niște curcani puși la îngrășat, sunteți prea făloși s-o mai știți. Și voi veți muri curând și copii voștri. Și nimic nu va rămâne din toată fala voastră, din toată prostia cu care v-ați umplut viețile prăpădite. Vreți să vă povestesc viețile? Într-un fel toți trăim la fel, dar trist e că după voi nu va rămâne nimic. Nimic. Vă credeți așa de grozavi că faceți bani, eu vă spun, eu dacă mor _azi_, voi trăi mai mult decât oricare dintre voi. Nu țin neapărat să vă beștelesc, dar o fac pentru că sunt un dascăl exigent, și mi-ar plăcea să văd că vă opriți și că din voi țâșnește o fărâmă de frumusețe, pentru că doar frumusețea este eternă.

Criterii

Un păienjeniș de vise. Nu pot înțelege cum afară în lumina soarelui am stat izolat în vitrailile mele interioare. De obicei în vise sunt spectatorul unor drame despre care simt atunci că ar trebui scrise pe hârtie, ori îmi trăiesc viața săracă în evenimente. Dacă mă va întreba Moartea la sfârșitul vieții ce am făcut îi voi răspunde stins că am visat și cred că va fi deajuns. În vis am trăit toate viețile pe care le-aș fi putut trăi, și din vis a generat și acest șir de litere. Visul dovedește că avem sufletul de sticlă străpunsă de lumină colorată,după ce reușești să faci pace între fantasme te trezești ca bătut. Cred că arta s-a născut din vise și oamenii mereu caută criterii să numească visele viață.

SCHENGEN

Pământul hățagurilor este pământ sfânt. Este pământ sfânt ca insula Iona, ca țărâna Rusiei, ca tot Estados Unidos. Hațegul este sfânt și azi deja Hațegul se întinde din Canada până în Rotterdam și Hiroshima. Bârna de Bronz a lui Brâncuși, Universitatea din Uppsala, poarta catedralei din Wittenberg și toate mormintele papilor veghează acest pământ.

Noi credincioşii acestui pământ suntem zimbri ce ne retragem în istorisirile trecutului, în basme pe care oamenii aleg să le uite cu mult înainte de a se îmbolnăvi de Alzheimer. Suntem Nimeni, dar precum primele naţiuni noi suntem pământul acesta, pământul acesta suntem noi, pământul acesta e al nostru încă, noi suntem vocea pământului acesta. Cei care ne-au dat viaţă prin cuvânt cu două mii de solstiţii de iarnă în urmă, au lăsat înainte de a muri pe D-zeu să sfinţească în ei acest pământ, iar sabia cu care strămoşii noştri secerau spicele de grâu ne-a pus în mână acest pământ.

Toate pământurile acestea sunt ale noastre. Sunt pământurile celor cinci nobile familii ale Bisericii. Azi când credincioşii în Occident sunt exterminaţi de ignoranţă prin ignoranţă în calitate de poate ultim creştin privind orbitoarea ciupercă atomică a dezastrului omului spun cuvintele pe care le spun toţi ceilalţi, fraţi sau morţi: Veniţi! Îndrumaţi-vă de oriunde este că vă aflaţi. Oriunde este un credincios înviaţi-l din mormanul de pietre şi puneţi-l pe aripile porumbeilor. Veniţi toţi pribegii, toţi cei ce n-aţi avut vreodată vreo odihnă în această lume, aduceţi-vă bătrânii să aprindă lumânări de ceară galenă în toate pustiile catedrale noastre de beton, vino Africo, toate ostroavele sărace să vină şi să mănânce, să mănânce smântâna Occidentului, tu, Lume a Treia, vino pe pământurile pe care Biserica le-a pierdut, veniţi şi descălecaţi din vapoarele voastre clandestine şi supuneţi-ne, rupeţi gura fiarei şi transformaţi veacul de azi în explozia de pietate a Noului Ev Mediu. Berdiaev a fost un profet, Youssou, ca Robert Nesta Marley, aşa că împlineşte-i sufletul şi vino în umbra Statuii Libertăţii şi Turnului Eiffel încărcate de existenţialişti şi ridică vitraliile adevăratei catedrale a Bisericii, Catedrala Noului Ev Mediu.

Timp de cinci sue de ani Occidentul a avut dreptul să colonizeze întreaga lume, fiindcă pe atunci Occidentul credea. Ca păstrători ai Evangheliei este acum rândul vostru, întreagă Lume a Treia, să veniţi în aceste pământuri încă sfinte, pentru că acum Evanghelia e în voi. Colonizaţi Occidentul, oameni negri, galbeni şi roşii!

Veniţi şi fiiţi-ne preoţi, fiţi-ne eroii şi artiştii noştri, fiţi papii şi patriarhii noştri, fiţi adevăraţii oameni politici ai acestori pământuri şi ţărilor noastre, fiţi profesorii noştri, fiţi ctitorii noştri, fiţi scriitorii noştri, fiţi rabrindanath-ii şi einsteinii noştrii, fiţi sfinţii noştri, familia noastră, fiţi una cu noi cei ce azi nu mai suntem decât amintire şi pământ! Dându-vă pământul

nostru, vă dăm pe noi înşine vouă. Tot pământul acesta de la o mare la cealalată e al vostru. Doar transformaţi iarăşi catedrala romanică a credinţei Occidentului într-un templu de chihlimbar viu pe care să-l aruncăm ca pe o sticlă cu meghila SOS a sufletelor noastre în valurile de lumină care ajung până la noi din Mare Deum. Treceţi Alpii, Roma e a voastră.

Haţeg, Europa
3 martie 2012

Ioan

(un vis sufletesc - bazat masiv pe ficţiune - aducându-mi toate influenţele spirituale în camera mea de bloc şi în cartierul în care locuiesc, construit în perioada comunistă)

Motto
:
"Did you
ever had a feeling that you wanted to go,
And still
had a feeling that you wanted to stay?"
Lt.
Col. Frank Slade, _Scent of a Woman_, 1993

-Acesta este Fiul Tău preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea.

Camera în care stăteam, băiatul, singur, era o încăpere fără mobile cu o mochetă prăfuită şi în mijloc o fântână cu ghizd de piatră rotunjită de şuvoaiele care coboară în fiecare primăvară de pe arhitectura Bauhaus cubistă a Retezatului , deşi adânca fântană se afla la etajul al doilea al unui bloc nenorocit şi

mult prea înghesuit iar în locuința pustie de dedesubt nu se afla nici măcar un izvor, iar fântana, această halucinație, era într-adevăr partea văzută a opaițului de pământ, cu apa înghețată din ea, flacără. Cobor în fântână înotând prin apa acoperită de gheață până îmi degeră inima în mine şi ajung în alte ceruri şi în alte muşuroaie, la alte capete de lumi.

Trebuia doar să scriu o literă romană, grecească, evreiască, armenească ori chirilică pe una din pietroaiele de la buza fântânii şi oameni, Dumnezei şi îngeri îşi scoteau frunțile din undele ei pentru a vorbi dând învățătură. Iar pereții camerei nu erau continuui, întrerupându-se şi rezidindu-se iarăşi precum cosmosul, pe ici pe colo de parcă ar fi fost zidăraia surpată a unui pustiu de nisip spulberat de buzele vântului, spintecat de săbii de flăcări scoase din teci de chihlimbar de către heruvimii înşişi, iar în camera mea băiatul mă simțeam de parcă tot deşertul clocotit ca sticla ce curge în cuptor se află înapoia frunții lui, de parcă Arabia, această fecioară, este sufletul meu. De aceea oamenii şi Dumnezeu m-au numit K-pax fiindcă asemeni alchimiştilor ştiu secretul de a preschimba singurătatea în fericire, iar Parcele înseşi când a fost de m-a născut biata mamă-mea mi-au îngânat descântul pusniciei cu buze de zăpadă de jar.

Se întâmpla că întreaga încăpere se preschimba în doar câteva clipe, numa acum de pildă camera aceasta de bloc era un bolovăniş înverzit de colț de râu înecat de hățişuri şi de sălcii arse, torturate şi închircite de soarele ale cărui plete de aur ciocănit de făurari umpleau în expresioniste unghiuri geometrice şi asimetrice toată cămara vechii copilării şi singurei fericiri cu nume de Mamă. Atunci dincoace de fereastră se face lumină şi cerul se vede prin frunzişul de jad al pământului nostru, făcut din trupurile noastre. Şi doar şuvoiul de apă de munte se auzea ca un vechi, protoarmonic, neînțeles duruit în lemn în ceasurile acestea în care ziua şi noaptea se amestecă într-un cer de lumină şi întuneric amestecate, asemeni mierii albe de luncă şi răstoace de lângă ape cu mierea neagră din florile vărsate din năvod de Dumnezeu cu Sfântul Petru pe câmpurile din munți ca cochiliile de melci marini aduse de potop şi nu mai ştii de e lumină sau beznă înstelată în sufletul tău şi spui rugăciunea ursului singur noaptea în munte cu fruntea proptită de bolovanii mari şi tăcuții din râu. Şi doar când mi s-a întâmplat de am murit am văzut că nu am murit pentru prima oară.

În fiecare zi mor, tot la douăsprezece ore şi stau mort douăsprezece ore după care înviu, pentru că am băut prea

mult din leacurile vrăjitorilor noştri şi jumătate din zi sunt viu şi jumătate sunt mort. Dar înviu după ce mor, înviu, iar şi iar, ca iarba. Când mor, mă ridic din mine şi intru în Dumnezeu, umblu prin cele şapte lumi. Când sunt mort, sunt deasemenea viu. Văd ce nu mai pot vedea altfel şi mi se vorbeşte. Când sunt mort tac, când sunt viu vorbesc. Şi eu sunt un fel de vrăjitor, un om al sufletului. În spate duc o balanţă în talgerele căreia pot pune sufletele oamenilor, dar nu-mi place să fac asta. În buzunar am o piatră cu care se pot transforma sufletele oamenilor în aur, dar piatra o ţin pentru mine deşi doar pentru mine nu funcţionează. Cu ochii mei văd oameni morţi pe care oamenii îi cred vii şi oameni vii pe care oamenii îi cred morţi. Din palmele mele cresc doi salcâmi, rugăciunile noastre. când mor mai întâi închid ochii, după aceea îmi înghit scuipatul, iar apoi mă ridic din genunchi. Viaţa e aşa de rea că trebuie s-o duci în genunchi. Mor şi înviu de treizeci de ani şi o voi mai face datorită lui Isa până nu voi mai muri, ci doar voi învia. Acum când vorbesc, sunt mort iar salcâmii înfloriţi tac în privirea mea, în clipele de vis în care îi vorbesc celeilalte lumi obsedate de Dumnezeu ca şi lumii oamenilor. În întuneric se aprind mereu aceleaşi lumini, fie ele lumânări de întâi noiembrie ori stele. Universul e un cimitir luminat de candele, un cimitir care abia aşteaptă să învie. Toţi vom învia. Doar morţii preţuiesc viaţa, iar cerul e un Strei deasupra capetelor noastre, ascuns, în care plecăm până la urmă fiecare. Dar ce e Streiul, ştii?

My Aunt IDF Woman

„..and I still have very few words to describe what I see."

Rachel Corrie

FOREWORD
ARTICLE FOR A FEDERAL ISRAEL

„I believe that South Africa is a country
in which Blacks and Whites should
live together."
Bantu Stephen Biko

One thing, it is true that apartheid is the disease of the white star world, just as totalitarism is the disease of the red star world. Even the Nazis were half socialist. Every capitalist country except France has experienced one or another stronger or milder form of ethnic and social separation which could be categorized as belonging to the apartheid family. It's the year 2012 already and in respects concerning the nation of Israel, the newly emerged Israeli who for a good dream done many bad acts, we can discern that Judaism is apparently changing and has changed and it is no longer how we used to perceive it in the history and culture of the world. Although that this is only to our

distant untrained eyes, because the philosophy of Judaism has not changed but it was replaced in the Jewish state policy by the political ideology of Zionism. In Israel theology was replaced by ideology. Judaism used to be a lighthouse built by giants and a statue of Liberty in itself, but what once was mainly a community of extremely civilized civilians is now reduced to a drifting state whose governement leads a dubious policy, seeming to be open to anything no matter how wrong, all in the name of an abstract notion of Zionism. And to be more clearer all the world is astonished by the few mediatic swallows who manage to electronically get to us. This is a page which indicts the contemporary government of Israel with the crime of apartheid, and the conviction will or will not be given by our posterity, the judge of our age appointed by God. To say this is not Anti-Semitism. I, as all the true people of the world want all the best not only for the Jewish community but also for the bloodied state of Israel and I respect their searching for what that best seems for them, BUT that doesn't imply that we want that on the expense of the Palestinians.

I thought about this Israeli-Palestinian issue, I thought and thought, long and hard, and it hit me. The State of Israel should be a federal state. The entire Palestine is claimed by both the communities that inhabitate it, both Israeli and Palestinians. As we can see for more than sixty years, Israel and the West Bank and the Gaza Strip are lived by two main population, but the whole teritory is taken by the power of only one of them. Just as the Jewish, the Palestinians lived there for millennia, but now the Zionist Pilgrims want to take everything for themselves and put the natives in refugee camps with a policy of community destruction just as the American Pilgrims did centuries before, and now the Israeli government sends its soldiers to fight against villages, children and civilians. The Israeli war in the West Bank and Gaza is wrong and it could be that Palestinian uprising reaction against the State of Israel could be a Pavlovian reflex, because all that they know of Israel are the male and female soldiers who come to demolish their homes, take their culture land and to arrest, beat and shoot them and make fun-photos with tortured blindfolded Palestinians. Logically if on this lands, State of Israel, Gaza and the West Bank live two nations then the entire land should be federal. Israel and the Palestinian land should unite, letting the Palestinian return to their lands

inglobated now in Israel, and the result should be a federal State of Palestinisrael.

The current politics of the State of Israel, is ideatic oldfashioned, out of date. Israel is the last nationalist state in the civilised world and it should cease to be so if it wants to remain in the civilized world, and as we can remember nationalisms were one of the darkest episodes in Modern History. The Israeli government should leave behind this fascist form of contemporary Zionism and return to the ideals and archetype of Anne Frank, because sadly today's average women of Israel are educated now so they resemble more to the horrible Ana Pauker than the angelic genius of Anne Frank. And they should send the female soldiers home and let them be women and mothers, not onthologyless hybrids. Israel should return to a policy of Judaism instead of Zionism and as they too lived as alogenous in other states in the centuries before us, they too should give rights of civic determination and liberty [and livity] to their natives, the Palestinians, in all the regions mentioned including the Golan heights, for a civilised, true, plural Israeli-Palestinian democracy in a Federal State of Israel. And the most serious concept in all this is that until the law for a federal Israel is passed the Israeli government is going to have Palestinian blood on its hands because the Israeli Occupation kills.

The Palestinian has asked for international arbitration, outcry silenced by the Israeli government. The entire land should be pacificated with UN and [democratic (if there are still any left)] troops, which should take the military power from the unobjective IDF. And I say for the last time that the UN should create a Federal Israel, from the current state of Israel land, Gaza Strip, Golan Heights and the West Bank, whose peace, liberty and democracy's security should be guaranteed for the needed number of year until community balance by UN and [democratic (if there are still any left)]troops. Palestinians need a country too, and both the Palestinian and Israeli need peace.

THE PARABLE OF THE CHILD AND THE TANK AND THE ROCK

Our Dead Statue of Liberty

MOTTO:

"We're not gonna be tossed in jail, we're not gonna be tortured, you know, we're not facing what people in the occupied lands are facing. If we decide we don't wanna do it, fine. But then try to look yourself in the mirror and say: I'm a murderer."

NOAM CHOMSKY

It's not true that Rachel Corrie, that twenty-three year old long-haired girl was murdered by a IDF army bulldozer; she was murdered by an IDF army tank. In Israel, but mostly in the West Bank and Gaza tanks and army bulldozers are the same thing with minor differences, and a caterpillar bulldozer is even more horrible than a tank, is like an execution machine engineered by Franz Kafka in a Metropolis Fritz Lang world. IDF meaning Israeli Defense Forces, the Israelis defend with soldiers with guns and trucks against children who are afraid even to go to their schools. She was there at that demolishing spot and she thought she is on the Tienanmen Square in Beijing in 1989, she must have seen that tape on TV or somewhere with the Chinese protester standing alone in front of the invincible stupid tank and the invincible tank lost the battle, but Miss Corrie was in Gaza, Israel – a place which proved to be much more savage. The dust in the holy Land cries after the times of Suleyman, Isa and all the prophets and Abraham the Muslim. Today there are no more prophets, only crazy people, but who knows? As for what happened here, well, you know everything about it, and if you don't you can very well find out if you really want to, but I think that one of the most important things is that this girl cared about the people, not just about hers people, or the people of the world in general, but for the people living in Gaza, and for this she was

murdered. I heard her say two days before, she said about a massive military machine clutching us from all sides like a giant insect, trying to kill all of us here. She annoyed the Zionist war machine so the war machine ate her as the Red Beak Bird – the Romanian Communist Party – squashed Labiş, the unconscious Romanian idealist drunkard. She was dangerous, like Michael Jackson. She stood before the tank as a 21st Century man, and the tank chewed her with its blade as a prehistoric cannibal and did not stop. It caught her under and grind her like grains of wheat and bread. Rachel was there, and the IDF were there and death was there too. We all die, they say; but there are some who take great pride into killing others as Israel the government murdered Corrie the activist. She was for me, and they killed her. She was executed. They say that we are bad and they are good because we are bad and we are bad because they are good mainly, so they beat my mother and father, they shot me in the leg, shoot over me and beat me in the face till blood was dripping, they demolished with military bulldozers and soldiers us every time they wanted and keep us locked as animals here and shoot missiles in our apartments, they broke my toys, the whole Gaza is debris and we are going mad and you see that tank is still over Rachel Corrie buried in the broken bricks, I can read the badge on the tank – IDF -, so I take a rock like my father Daud and throw it at the stupid tank, and I throw more rocks just to go away and speak the useless words of my anger. And as I was running over to the tank it hit me that Rachel Corrie is Our Dead Statue of Liberty, an executed one and how could you murder the Statue of Liberty but with a bulldozer?

„Desigur ea suferințele noastre le-a purtat şi durerile noastre le-a luat asupra ei”

Isaia

I
My Name Is Tamara

'My name is Tamara', she said then to Felix Herz long ago when none of this not only it didn't exist but more than just that, it wasn't true. Herz wasn't the cutest boy around her but was the only one she loved, then, in an era when she never dreamt to be ever dressed all in green with a rifle in her hands and to shoot, just shoot, always at the orders of a psychopath officer. Now she was old and alone and now she knows that life is now way a fun war of paintball and that the red stains on her shotgun were stains of blood and humans like pieces of red glass and light in huge medieval windows. Nobody, not even her friends knew why, after she returned from the army decades ago she never married or looked up to this day just like Saint Anthony or Mother Therese, living a classy, educated, tragic life. It is not what she would have wanted, but anyway for two score years now she was a spinster. It's not what she would have wanted, her goal always was a house full of children calling it home but all of this was long ago when she still listened big black discs with Sylvie Vartan and old old songs at the noisy radio speaker. Yes, she was a woman but she was no pussy. After arriving in Israel and living in a kibbutz for a short while with her sister she was sent in the east desert and there she served. She was no clerk either. She did everything until it became sour. This is what it was like, but only after while, when the activists go and you have to stay behind and bury the dead.

So she never married; because girl like her do not marry, because for girls there's nothing else left, safe only maybe shooting yourself with the same trigger you had in all those glorious years when among other things you've shot at people as a psycho. She shot a little girl in a firestarter village, the girl you've always wanted to give birth to. And after you left the village on the green truck, you knew that there's nothing more left, that you could never be the only thing you ever wanted to be, no matter how much you wished for it to become true, no much how much you've dreamed to be one day because no true Mom in the world had ever been a baby killer, like those Vietnam kids. In the moment she say that dying child still smiling though as not knowing what happens to her, in the arms of her already crazy mother, she saw her life transforming like Nosferatu in a horror movie and nothing she could ever do wouldn't wash that blood, couldn't wash her hands. She was a hero and not a mother.

Cu dezamăgire şi speranţă

Unde ne sunt compozitorii? Ar trebui să fiu blând, dar oare pot fi? Sunt înlocuiţi de nişte oameni ar căror crez este muzica a murit, trăiască business-ul. Compozitorul este cel care se adresează veacurilor, aşa cum o stâncă se adresează apei. Unde mai vedem aşa ceva azi? Doar nişte cântecele de cele mai multe ori reciclate din DCA-ul muzical al trecutului şi inconştientului colectiv, în cel mai bun caz, când nu sunt de-a dreptul furate de la cei care fac reciclările. Unde sunt concertele, unde sunt marile opere, unde sunt frumoasele musicaluri, de ce simfonia a devenit o limbă moartă, unde şi-a pierdut jazzul jasm-ul, unde este pietatea muzicii pietăţii, cum s-a întâmplat de notele muzicale au devenit hieroglife fără sens pentru majoritatea oamenilor, de ce muzica pop e un frumos înger cu aripi de plumb, de ce nimeni nu mai ştie care e diferenţa între o sonată şi un concert de muzică de cameră, cum se face că snobismul a crescut în toate partidele muzicale şi de ce cântecul, simplu, curat, melodic, armonios, îi plictiseşte pe oameni, iar ritmul a devenit scop în sine, nu paraclet?

În România viaţa muzicală este mai rea ca oriunde după milenii de tradiţii frumoase însumând Africa, Iberia,Cauzazul şi Iranul, Siria şi Palestina, Mongolia şi Amurul. Îmi amintesc copilăria în care o ţară întreagă de elevi de gimnaziu se plictisea la emisiunile domnului Iosif Sava şi nu numai că nu puteau înţelege opera, dar râdeau însăşi de Simfonia destinului şi de sărmanii copii cărora le plăcea. Emisiunile de divertisment şi muzică uşoară apărute odată cu epoca socialistă ne-au idiotizat muzical. Până atunci se mai putea concepe să te desfeţi pe muzica Mariei Callas. Un lucru foarte greşit este acela că în timp ce toate speranţele noastre muzicale pleacă în alte ţări, nu importăm şi noi la rândul nostru muzicieni cum fac filarmonicile, operele şi academiile ţărilor civilizate. Aduceţi-i şi din Coreea de Nord, dacă trebuie, dar să ni se umple domul.

Revoluţia tehnologică a accentuat lipsa de imaginaţie. Comparaţi timbrul de lemn, aer, metal, sacâz şi mână al unui violoncel cu acelaşi sunet pe lista de instrumente a unui sintetizator. S-a ajuns la o muzică ce expiră asemeni unui produs de vânzare, după câţiva ani acelaşi “cântec” părându-ţi sunete de

program de computer defect, în vreme ce violoncelul îşi păstrează timbrul ca un Cap de bour.

Iar nu în ultumul rând suntem bombardaţi de instrumentele de percuţie. Oricine îşi închipuie că le poate folosi. Nu este nimic mai urât decât un instrument de percuţie lăsat în mâna unui alb. După cum este adevărat că "White men can't jump", tot atât de adevărat este că albii nu pot folosi un instrument de percuţie cum trebuie. Nici măcar nu le pot înţelege cum trebuie. Pentru negri fiecare tam tam sună într-o anumită gamă, pe când pentru albi sunt doar snare, drum, cinele, şi tambour cu pedală. Iar în ziua de azi s-a ajuns la o spălare pe creier, orice persoană care face muzică se simte datoare să pună "şi tobele", pe orgă sau computer, măcar, dacă nu crede că ştie să dea în ele.

Mai este posibil să se nască compozitori? Poporul român crede, împreună cu Miron Costin, că nasc şi la Moldova oameni. Nasc şi la Moldova oameni.

Să se mai nască.

Moarte

Aşa pare dacă priveşti mai atent că fiecare om îl are în familie şi pe Diavol. Mă refer chiar la Diavol. Ne iubim familia, dar cealaltă rudă a noastră, Michiduţă, ne face să spumegăm ca berea în fiecare zi. Ne supărăm pe părinţi, părinţii sunt furioşi pe noi, şi vine cealaltă soră a noastră, Moartea, îngerul şi ne trezeşte în lacrimi pentru totdeauna. Atunci nici Satan nu mai contează, decât lacrimile şi cenuşa pe care o bem în vinul amar şi ne întrebăm, chiar aşa proşti să fim? Se pare că da, altfel am fi iubit, pentru că iubirea tace.

Cum a început istoria

Dintotdeauna bătrânii au vorbit de Dumnezeu. Dumnezeii au făcut cerul ca Marea Egee şi pământurile ca ostroave. Au făcut omul şi oama. Nu suntem acelaşi lucru,

suntem două specii diferite. Au făcut animale înțelepte după înfățișarea îngerilor. Pe om Dumnezeii l-au izvorât din pământ după chipul lor. În toate insulele erau niște țări cu pomi și arbori. Omul și oama erau copii. Erau mulți, nu doar doi, om și oamă. Trebuiau doar să sărute scoarța copacilor și să râdă. Dar trebuiau să fie atenți. Pentru mai multă siguranță Dumnezeu i-a supus unui test. A pus șarpele să-i păcălească să vadă dacă sunt cu ochii în pupilele stelelor. Era ceva stupid. Nu fă asta. Ei au , pentru că au vrut să fie mari. Așa a început să curgă sânge. Dumnezeu i-a izgonit de-acasă. Țara aceea era casa lui Dumnezeu. Au avut copii omii și oamele. Tribul Cain și tribul Abel. Și tribul Cain a ucis pe Abel. Iarba era neliniștită. Și apoi au plecat și au făcut prima cetate. Așa a început istoria acum aproape șapte mii de ani. Marea Egee a început acum șapte mii de ani. Acum două mii de ani unul din cei 3, 3333333 Dumnezei au coborât pe toate pământurile deodată și a curs sânge. Cuvintele acestea ți le spun ție, sfinxule. Doar oameni și Dumnezei există în Marea Egee. Dintotdeauna bătrânii au vorbit de Dumnezeu.

"Dați șarpelui un loc în primul rând!"

Venise ziua spectacolului. I-am trimis o invitație Ucigașului și i-am așternut înainte crima ca un pat adulter. Spada mi-am lăsat-o acasă. Arma mea erau cuvintele înseși, spectacolul cum spun Saxonii, apalling, care îi pătrunse în vârtejurile creierului făcându-l să se zbată în caznele remușcărilor fără leac, și cum eram doar noi doi și sclavii ipocriți. Unchiul meu nu avu mângâierea salvatoare și așa îl ucisei și îmi răzbunai Tatăl, Mama, Mama. Acum stă mort la picioarele mele cu veninul scurgându-se din carii dar drama continuă. Nu ajută la nimic să te răzbuni, este doar noblețea părinților.

AUTOPORTRET ÎN 7 DEFECTE

Motto:

„So, yea, go ahead and tell me
what your flaws are, because if I
was brave enough to do it you

should be too."
Seven of my Flaws, TamaHarul,
YouTube video

„Şi-ai să mai vezi pe cei ce-s
mulţumiţi să ardă-n foc, căci şi
de-au fost mişei, nădejde trag
s-ajungă fericiţi."
Dante Alighieri

Prolog
Dacă vrei să fii iertat
Acceptă să fii certat
Pentru că doar aşa
Va începe schimbarea ta

Cuvânt către veacuri

Retractationes. Prislopurile lumii nu au fost făcute pentru noi, stele umbla în fiecare zi pe străzile noastre cu săbii ori crini de flăcări în mâini. Totul afară de măslinul ucis este o iluzie de aceasta nu îi poate sta nimic în cale. Dar fiecare suflet are preţ fiind mai complex decât o galaxie de cerneală spălată de pe mâini într-un lighean cu apă, chiar şi sufletele celor răi, chiar şi sufletele celor ignoranţi. Fiecare suflet poate învăţa revelaţia prin simplul fapt de a fi viu, revelaţia întregilor picături de rouă germinată în furtună reflectând Soarele văzut printr-un fulger ciclopic. Atât de viu e sufletul. Pentru că sufletele sunt transcendente şi pentru că o parte din cuvintele Şefului Seattle au fost. Eu deasemenea laolaltă cu Omul Alb din al cărui trib sunt, laolaltă cu Omul Roşu care a pus o oglindă de sânge şi cuvinte în faţa chipului nostru al Omului Alb arătându-ne că noi şi chipul nostru e chipul alb al Morţii, laolaltă cu Omul Negru, Omul Galben şi Omul Amestecat nou apărut toţi avem aceeaşi vină pe care o împărţim cu toţii încercând cu deznădejde să o tot uităm cum uiţi universul întreg în singurătatea ta plină de

durerea şi sensucht-ul modernităţii, ca pe Tatăl nostru. „În Numele lui D-zeu Cel Milostiv, Îndurat." Doar El este fără vină, şi deşi îmi vorbeşte prin cuvinte invizibile eu sunt vinovat asemeni Vulturului şi pentru toate acestea un adevăr e că după ce vezi de Florii în biserică fulgerul în mâna lui Hristos, nu-ţi mai trebui nimic, devii ţărână vie, ţărână ce poate să-şi spună numele. Cât despre Hristosul apostolilor şi al părintelui Arsenie, Hristosul umple până şi vidul dintre galaxii, şi tu, Doamne, ai zburat pe aripile Duhului Sacru în deşerturi unde ai postit o zi, şi apoi ai mai postit o zi, şi apoi ai mai postit o zi până când s-au adunat toate ca patruzeci de pietricicele în gura ta tăcută şi încleiată, flămândă şi apoi doar cu cartea în privire l-ai alungat pe diavol de la tine şi l-ai pus pe fugă găsind liniştea. Cât de frumos eşti, Doamne. I-am spus lumii, hai spune orice alegi să spui pentru că doar tu o vei spune, parcă se uită cineva în gura ta, fă-mi orice vei vrea să-mi faci pentru că doar tu o vei face, vorbindu-i în sfârşit ştiind că în sfârşit am un singur scop în viaţă, nu mai doresc decât să fiu primit în cer, iar pe pamant deşi nu mi-e dat decât să văd răutatea lumii, cred în bunătatea ta, Christoase, părintele lui Abraham, părintele istoriei. Literele acestei cărţi sunt mai mult decât o marfă artistică, sunt mai mult decât nişte exprimări pentru posteritate ori chiar veşnicie, textele acestea sunt chiar eu însumi, la propriu, sunt părţi din mine şi orice va fi în viitor aceste patru povestiri nu vor înceta să fie astfel decât dacă şi propria mea inimă ar înceta să mai fie parte din mine, iar dacă, cândva, în curgerea istoriei vreun om ar decide să ia şi această carte pentru a o arunca în flăcările unui rug ce ard şi mistuie, nu doar literele imprimate în pagini ar arde şi nu doar gândurile şi viziunile artistice pe care le-am avut eu cândva în dispăruta mea eră, ci eu însumi aş fi rupt în bucăţele şi aruncat la gunoi ca Iov, cu singura diferenţă că pe acest pământ eu sunt nevrednic de onoarea pe care a avut-o patriarhul. Ce îmi doresc să spun e că această carte, ultima scrisă în limba română şi mai mult ca oricare de până acum e mai mult decât o simplă carte; am început să o scriu la ani dupa ce o sfârşisem de scris, scrierea ei mi-a supus trista viaţă pe care am trăit-o până acum unui proces alchimic care treptat mă transmută, începând să-mi transforme durerile şi amintirile în altceva, să-mi transforme inima în altceva, în ce nu ştiu dar ştiu doar că privind acest volum de odată îndurerate povestiri autobiografice îmi privesc inima şi nu doar atât, îmi privesc inima nu doar cum e ci cum începe să devină dupa zeci de ani de zdrobire în ţărână, originalul

cărţii este scris în inima mea şi chiar dacă o voi uita cândva cum scriitorul întotdeauna îşi uită cărţile, o voi, pentru că după ce ne-am privit chipul reflectat în ochii lui D-zeu, trebuie să ne uităm pe noi înşine în D-zeu; povestirile nu sunt extraordinare, nici măcar pentru mine, şi le-am sfârşit de scris demult, însă acum, editându-le şi rescriindu-le în încercarea de a transforma acest stângaci volum de povestiri cenuşii şi prăfuite într-o carte, văd cum arabescul literelor mi se transformă în înregistrarea pas cu pas a unei tânjite şi nepregatite, întâlniri cu Dumnezeu, viaţa devine o epifanie, iar scrisul un coran, iar la sfârşitul acestei celei de-a treia povestiri de exemplu, la capătul acestor şapte păcate şi în chip de încheiere a tuturor învatăţăturilor, pot mărturisi ce am aflat de tânăr despre mine, pentru a putea uita apoi când frumuseţea lui Christos nu îmi va mai îngădui să ţin minte altceva, aceste biete patru povestiri sunt cele patru braţe ale mărăcinelui din care începe să curgă sângele sfânt al flăcărilor care ard şi nu mistuie, arderea care spală sufletul oricat ar fi de murdar, cum e al meu, dar cine cunoaşte pe Domnul său îşi cunoaşte sufletul. Hadith întors. Şi astfel e cum am aflat că sunt un păcătos şi chiar mai mult decât atât.

Umanitate

Defectul numărul cinci. Un defect major al meu, în această cartografiere a sufletului meu, ca filosof, e că aproape fără să vreau odată cu trecerea timpului zidesc în sufletul meu tot mai mult o filosofie care poate justifica violenţa, cu argumente din ce în ce mai valide, în fiecare zi. Din perspectiva aceasta oamenii sunt de trei feluri: viespi, albine şi muşte; eu sunt o albină. Aproape toată viaţa am fost nonviolent şi creştin şi am suferit mult pentru asta, atât de mult încât m-am îmbolnăvit ca atâţia alţi puşti din lumea civilizată. Acum am treizeci de ani, mă

maturizez, şi odată cu maturizarea adusă de vârstă încep să nu mai fiu aşa de drăguţ cum am încercat să fiu toată viaţa doar spre propria mea suferinţă de o viaţă şi moarte. Toţi spun că nu trebuie să răspunzi cu violenţă la rău, dar eu spun priviţi în jurul dv. la adolescenţi şi copii care se sinucid datorită problemelor comportamentale ale altora. Adolescenţii care suferă în urma bullying-ului ar trebui să lupte nu împotriva lor înşile ci cu persecutorii care le repetă în fiecare zi să se sinucidă ca lumea să fie astfel mai bună. Să vă spun un mare adevăr: creştinismul nu înseamnă obligatoriu nonviolenţă gandhiană. Cavalerii cruciadelor erau în primul rând creştini, ca să nu uităm de ordinele cavalereşti monastice. Dacă ai suflet de Gandhi fă ca Gandhi, dacă nu nu eşti obligat să faci ca el. Însă ideea e că, dacă vrei să răpunzi cumva unui rău pe care nu mai conteneşte să ţi-l facă cineva, trebuie să o faci într-un fel rezonabil. Ideea acestui text poate fi rezumată în conceptul: violenţă rezonabilă. Nu ştiu dacă e adevărat dar se spune că excesele sunt distructive; de aici ar rezulta că aşa cum excesul de violenţă este nociv, tot aşa şi excesul de bunătate poate deveni nociv fiindcă te transformă într-o potenţială victimă pentru se poate spune oricine. Ca şi bunătatea lui D-zeu, bunătatea sfinţilor umple lumea de demoni. În plus, în toate ţările creştine bisericile sunt pline de soldaţi iar un număr însemnat de preoţi şi pastori militari au servit în toate războaiele cauzelor creştine din ultima sută de ani. Faptul că poţi fi creştin şi soldat în acelaşi timp nu poate să însemne decât, după logica lui Machiaveli, că poţi fi creştin şi să lupţi, să lupţi pentru tine fără să fii excomunicat din trupul lui Hristos, lucru pe care sindicatele Cosa Nostra chiar îl pun în practică, stare de fapte în urma căreia în mod sigur un număr însemnat de tâlhari ajung până a urmă astăzi cu Hristos în rai. Personal, ce aş face pentru mine, nici măcar nu aş face-o eu, fiindcă m-am dezobişnuit de violenţă. Cred că dacă o persoană ar deveni prea insistentă în sens negativ cu mine, aş vorbi cu cineva de undeva care ar trimite pe altcineva iar persoanei respective i s-ar aplica una dintr-o serie de variante, după majoritatea cărora starea fizică a omului aceluia ar cere îngrijiri medicale. Un lucru pe care majoritatea oamenilor nu îl realizează, spre nenorocirea lor, e că oricine poate fi bătut dacă eşti dispus să plăteşti preţul, iar mai mult decât bani, sau orice altceva ar putea fi, preţul este unul teologic care mie de exemplu îmi vine foarte greu să-l plătesc. Iar aceasta nu ar fi păcat, în orice caz nu mai mare decât să mă arunc de pe bloc cum o fac atâtea făpturi îndurerate şi

nevinovate, pentru că există oameni în lume care se distrează torturând după propriile posibilităţi în fiecare zi pe aproapele lor. Deasemenea un lucru important, şi în orice caz adevărat, pe care l-am observat e că doar fiinţele slabe îi chinuie pe alţii, pe cine apucă şi pot. Cei tari şi care ar putea să o facă şi care reprezintă un real pericol îi lasă în pace pe toţi oamenii şi se lasă în pace unii pe alţii. De aceea un lucru pe care îl recomand oricui, ca scriitor chemat să modelez această lume, este să ridice greutăţi, iar dacă nu e prea târziu să ia lecţii serioase de judo – ceea ce eu n-am făcut la vreme şi acum a trecut vremea -, și să se străduiască să realizeze cât mai mult în ambele domenii. Dacă o va face, va ajunge la un moment dat la o zi în care va observa cum îl lasă toţi luzării în pace. În încheiere pot să spun că dacă vrăjmaşul te atacă, să zicem, o dată, de două ori - lasă-l în pace; a fost, a trecut, şi sănătate! Dar dacă devine insistent şi vezi că nu te mai lasă în pace, şi trece timpul şi tot nu termină – ceea ce mie mi s-a întâmplat pe când nu aveam înţelepciunea de a şti ce să fac -, atunci şefu' ăla trebuie curentat, cu măsură, oricine ar fi - cu singura excepţie dacă e din familia ta - şi e cel mai mare bine care i se poate face. Nu vei face lumea mai bună, dar te vei mai ţine în viaţă încă o zi, niciodată nu vei face lumea mai bună dar poate vei învăţa un luzăr un pic de respect, iar tu vei învăţa că dacă vei vrea să fii exact ca I(i)sus Christos vei muri ca el, deşi atunci, atunci doar, vei schimba lumea ca şi el. Tot ce am scris în legătură cu acest punct îmi e un defect şi o ştiu, un defect a gândirii eronate ca o busolă dereglată, fiindcă tot încercând să mă îndrept spre adevărurile imuabile ale logicii am rătăcit de pe cărarea paşilor lui Christos, rămânând doar singur cu răutatea mea şi în viaţă adevărat e să treci ca Hjalmar Johansen, netulburat de nici o dialectică antiteză adusă de ea, adevărata putere nu e agresivitatea ci impasibilitatea, iar bine e să ierţi, cine ştie, poate mai e o speranţă pentru mine. Mărturisind acest pacat, D-zeu mi l-a îndepărtat.

Nu există Dumnezeu afară de Dumnezeu

Defectul numărul patru. Nu pot să scriu povestiri cu mai mult de un personaj şi deasemenea personajele mele principale nu pot fi decât pozitive ori compoziţional să tindă spre aceasta asemeni mie, şi deaceea majoritatea oamenilor nu mă interesează. Bineînţeles că pot apărea şi alte personaje pe lângă erou în poveştile mele, dar acestea sunt doar ecouri reverberate de personajul principal, sunt reflexii izvorâte din sufletul unicului personaj al povestirii. Cumva le pot asemâna cu icoanele, portretele ori mai degrabă cu viziunile picturale ale lui Marc Chagall, pe care îl consider cel mai important artist al secolului în care ne-am născut cu toţii – din toate domeniile - şi cu cele mai frumoase producţii, deşi partea superbă a creaţiei lui în principiu este alcătuită din nişte mâzgăleli sublime de suflet de hasid ţăcânit şi frumos, de parcă toate eforturile mele scriptice sunt nişte comentarii asupra lucrării maestrului modern Marc Chagall Eu şi satul, satul cu pricina fiind în cazul meu în mare parte propriul meu suflet dizolvat, căutat iar şi iar cu răbdare de arheolog în pământul ăsta al meu de pe râuri, de sub munţi şi dintre pădurile îndelurite al cărui nume încă nu ştiu ce înseamnă, lucru ce nu poate să însemne decât că nu-mi ştiu semnificaţia propriului nume, pământul sacru care a devenit mama mea aşa cum o poate înţelege ignoranţa fiind de fapt altceva altundeva altcândva, superlativă şi incomprehensibilă, şi ascunzându-l în ceea ce cunoaştem despre ea pe Dumnezeu în cotidianul pe care pururea îl vedem şi nu-l înţelegem şi în tăcerea pe care veşnic auzim şi nu o distingem şi pământul profan care am devenit eu însumi odată cu ea, este singurul caz cunoscut în istoria omenirii în care pământul, simplul pământ, a devenit lumină şi umbră într-un portret olandez al Secolului de Aur de Mamă cu Copil, veşnici, doar cineva mai mare decât Rembrandt a fost aici, neînţeles precum tatăl lui Albert Einstein. Toată familia mea e pământ, acest pământ, care devin şi eu tot mai mult, pe măsură ce trece timpul, cu fiecare zi şi noapte de singurătate şi tăcere ce trece, precum Lucian Blaga. Şi vreau să mă întorc în pământ, nu pot înţelege cu adevărat de ce, vreau să fu şi eu acest pământ ca toţi cei care m-au iubit şi vreau să merg la concert la Bob Marley cu No Woman No Cry în Noul Ierusalim, ce nebunie o să fie acolo, în împărăţia cerurilor unde mama mea e deja o Maria din Sunetul muzicii mai fericită şi mai tânără decât mine. Un lucru pe care îl cred cum cred în evanghelie e că arta e

frumusețea singurătății, singurătatea frumuseții, ca Dumnezeu sau Blake în nebunia lor sacră, iar în plus cred că puștoaica Anne a Şoahului e un maestru cum orice maestru a fost a fost vreodată, când o citesc nu pot decât să-mi dau seama că omenirea decade şi degenerează odată cu trecerea deceniilor şi secolelor, iar eu sunt un țăran.

Speranță în întuneric

Defectul numărul şapte. Sunt unul dintre suferinzii acestei planete. Sunt până la urmă ceea ce omenirea numeşte bolnav psihic, iar Hristos numea demonizat, aparțin celui mai nefericit popor de pe pământ. (Un mod în care demonul încearcă să controleze omul este prin mândria sa. Alte două, izvorând din primul şi îngemanate, sunt prin poftă şi prin frică. Poftei îi urmează ruşinea, frica naşte atitudinea defensivă, alcătuind împreună ego-ul omului care înseamnă moarte cum sunt majoritatea oamenilor de pe pământ. Iar cei care în urma greşelilor teologiei au ajuns sub opresiune demonică au nevoie de o eternitate de post, o eternitate de rugăciune şi o eternitate de iubire. Eu de pildă am nevoie de ceva asemănător unei răbdări deznădăjduite sub chipul lui D-zeu ori ca deznădejdea mea îndurerată şi răbdătoare să rămână în iubire, în creştinism care mai mult decat hasidismul şi sufism e cea mai frumoasă formă de nebunie dintre nebuniile frumoase. Iar mărturisirea cuprinde toate aceste lucruri, mărturisirea este lumina ce înfloreşte în intuneric.) Iar dacă esti artist geniul ca şi harul e o formă de posesie cu atat mai mult când vrei ce nu poți şi urmăreşti ce nu eşti şi chiar şi geniile adevărate sunt înstrainate şi de compătimit cu atat mai mult tu biet wannabe, doar Mozart a putut să fie geniu şi să rămână şi om, iar Bach nu a fost geniu, a fost pietist. Am suferit foarte mult până când m-am îmbolnăvit, m-am îmbolnăvit în urma necazurilor, în principal un abuz emotional care a durat doi ani din 1996 până în 1998 la un internat, apoi stresul permanent din familie şi deasemenea şi faptul de a fi fost

abuzat în copilărie, iar acum boala aceasta care e de fapt doar o neputinţă în a face faţă duritặţii vieţii şi o opresiune demonică în care am intrat datorită deznădejdii, îmi e un motiv de marginalizare dacă nu excludere, oamenii mi-o socotesc o vină asemeni unor inchizitori. Nici măcar nu mă cunosc dar aproape toţi zic că sunt nebun, bolund şi dilău, asta e viaţa mea acasă în oraşul meu, aici unde nu trăiesc ci doar sufăr poate, aici sunt asuprit, nu degeaba mă cheamă Felix-Gelu Ocărâtu; dar pe de altă parte oamenii răi, mulţi, îmi fac rău, iar oamenii drepţi, puţini, îmi fac bine. Dar eh la ce să te aştepţi suntem în Romania la şaptezeci şi doi de ani distanţă de anul 1941. Ăsta e adevăratul chip al lumii. Este ceva rău în lume ce umple şi devoră inimile oamenilor, o fiinţă rea oribilă şi nevăzută iar lumea e o bestie cum mărturisesc profeţii lumea e chipul răului. Din păcate omul e un animal şi în mâinile lui suntem, mîinile ce lovesc în cei cărora D-zeu le dă har, pentru că inima omului e moartă, ei rănesc pentru că rana e tot ce au. Lumea nu este ea însăşi de mii de ani de aia pietatea nu trebuie să-i pună la inimă ura. Mulţi poeţi ai modernităţii trecute vorbeau despre frumuseţea târgurilor Europei centrale, însă eu pot sa garantez că nu există nimic mai urât pe lume ca uliţa transilvăneană cu necunoscuţii ei zgâindu-se la tine din porţi, cu muieri rele aruncându-ţi aceleaşi vorbe grele şi aceleaşi păcate făcute cândva până îţi frăng inima de te înmtrebi cum o să te mai descurci să mai poţi trîi pe lumea asta, cu oameni răi care îţi rănjesc în urmă şi cu copiii lor care râd de tine şi te batjocoresc, toţi te-ar şi mânca daca ar putea, cu câini care te latră toată ziua şi pietre care te lovesc în fiecare zi cum ieşi pe stradă, uliţa nu e un oraş ci o entitate, un monstru care l-a măncat pe Isus din Nazaret şi absolut cert încearcă să te mănânce şi pe tine, iar, de pildă, uliţa haţegană e o aparent liniştită şi scufundată în clarobscur lume tolkieniană, în care întunericul nu a reuşit să mănânce lumina cum mănâncă vârcolacii Luna pentru că lumina luminează în întuneric, iar întunericul se teme de lumină în măsura în care lumina se îndepărtează de întuneric, aşa că mergi în lume între monştri ei şi să ştii că eşti un lightsaber făcut pentru luptele luminii în mâna lui Christos, iar lumea e doar scenografia filmului Mean Streets al lui Scorsese, nimic mai mult. În plus ca o dovadă că lumea pe care am făcut-o nu e etică sunt cărţile Şef Rabinului României Moses Rosen, în care se poate vedea condiţia de victimă între noi a întregului său popor până când au reuşit să plece aproape toţi, statut de dhimis-i mozaici pe care l-au avut în toată istoria de

după împrăştiere, pentru că deşi ai fost lideri din când în când care le-au dat drepturi, masele îi priveau în mare parte ca pe nişte străini. La noi evreii nu au fost acceptaţi de români nici după ce au luptat în Războiul de Independenţă ori în Primul Război Mondial, iar pe al doilea românii l-au purtat împotriva lor. În cărţile Şef Rabinului văd că deşi suferi, nu-ţi striga ori mărturisi suferinţa, fă doar câteva aluzii subtile, nu pentru lumea kafkiană în care te-ai născut ci pentru cei ce suferă ca şi tine, când vă adunaţi, nu vorbiţi prea mult, mai bine luaţi-vă de după gât şi cântaţi iar dacă cântaţi cântaţi psalmi vechi de trei mii de ani nu altceva, ţineţi-vă lacrimile în ochi, nu în gură, vorbele să-ţi fie întotdeauna scurte şi cuvintele număraste şi împărţite, salută-l pe creştin pe stradă dar nu vorbi prea mult cu el, toate astea însemnând că din 1989 până în 1944 România a fost un infern idealist, iar înainte de 1944 am fost ţara vampirilor fascişti ai Mareşalului şi ai lui Dracula, şi numai D-zeu ştie ce suntem acum. Cât despre lume, ani de zile, de fapt întreaga viaţă, am sperat ca orice pionier conştiincios, săî ajung la o rezoluţie care să aducă o împăcare cu lumea; azi văd că rezoluţia e tocmai această lipsă de împăcare, această duşmănie între lume şi mine şi mine şi lume, vrăjmăşie care cel puţin din punctul meu de vedere va continua şi când voiu merge dincolo de mormânt, pentru că doar când ai cea mai mare duşmănie faţă de lume, o poţi ierta. Ani întregi m-am tot întrebat de ce oameni buni şi înţelepti ca doamna Mioara ori sora Mariana stau la ei acasa, singuri by the way, fără să meargă niciunde şi la nimeni. Cred că acum ştiu de ce. Şi mai mult decât atât şi eu vreau să fiu unul din aceşti eremiţi urbani. Diferenţa între cel ce-am fost şi mine astăzi e că azi nu mă mai miră nimic. Nimic. Însa de crucea lui nimeni nu poate fugi. Mai mult, mult mai mult decât atât. Ce am crezut toată viaţa, începand din copilărie, că mi-ar fi un destin singuratic de om ocărât în fiecare zi, am ajuns să văd în templul lui Dumnezeu că de fapt e un destin nu doar al meu ci al întregii mele comunitati, mult mai mult, al intregului creştinism, mai mult, al intregii omeniri. Batjocura nu e doar tragedia mea singulară, ocara e destinul cunoscut al omenirii. Toţi suntem batjocoriţi, tragedia mea e ca eu nu batjocoresc. Am vorbit cu păstorul meu şi mi-a vorbit frumos. Eu i-am spus că oamenii spun ca sunt nebun, chiar azi pe cand mergeam la biserică nişte femei de pe strada aia minunata au spus că sunt bolund. Păstorul a spus ca oamenii şi de Domnul nostru or spus că are duh de drac în el şi că e nebun. Iar ce m-am tot gândit eu de la o

vreme e că este scris: nu lua nici tu seama la toate lucrurile care se spun. Maica Tereza spunea că în veşnicie o să-i spună lui D-zeu: „Ai nişte explicaţii de făcut" – eu acolo n-o să-i cer explicaţii lui D-zeu ci oamenilor, mai ales celor din Haţeg, singurul oraş pe care îl iubesc. E doar marginalizare şi excludere, n-ar trebui să conteze prea mult, pot să le încasez, însă am ajuns la concluzia că atunci când lumea îţi tot spune ca esti "dilău" - ori prost, ori urat - şi nu face decât să tot repete aceeaşi placa o face pentru că altceva nu găseşte ce să zică fiindcă dacă ar găsi ar spune, iar să te lase să treci fără să spună nimic nu poate fiindcă vorbim de lume. Pe de altă parte lumea tot timpul o sa batjocoreasca, dar chiar prin faptul ca nu are decât ură de zis i se vede rautatea ce nu merită luare aminte. Iar omul oricine ar fi, preocupat de gura lumii are viata grea. De aceea, lume, pentru că aşa eşti şi eşti irecuperabil pierdută în răutatea ta, te scot din inima mea; ai rugăciuni ale mele pentru că aşa se cere ca sufletele creştinilor să se roage pentru cei ce le fac rău, dsr nu te mai iubesc, astăzi mi-ai pierdut inima pentru totdeauna şi tu vei fi cea singură pentru că pe tine doar Dumnezeu te poate iubi, pentru că sufletul creştin pleacă pentru a nu se mai întoarce niciodată pe pământ. Îmi iubesc fratele, îmi iubesc aproapele, în iubesc vrăjmaşul, dar pe tine, lume, nu te mai iubesc. Nu-mi pasă de tine pentru că nici Isus nu s-a rugat pentru lume. Dacă vrei să ai ochii blânzi şi mari flămânzeşte cât poţi de mult şi plânge-ţi rugăciunea cu inima zdrobită. Dacă vrei să fii frumos, suferă iertând. Dacă vrei să scaperi bunătate, rabdă în lacrimile tale. Dacă vrei să fii salvat, rabdă până la sfârşit. Nimic nu va putea să-ţi stea împotrivă cand vei întoarce şi celălalt obraz. Dă har şi ţi se va da har. Trăieşte şi vei fi iubit cum nimeni nu a mai fost pe pamant. Şi deasemenea şi tu vei iubi în privirea ta din care picură atât de des mir. Crede şi cerul te va iubi ca mama ta înlacrimată. Fiindcă dacă vrei să zbori trebuie să fii o pasăre. Un alt lucru e acela că statul roman nu îmi da voie să-mi practic meseria de traducător; sunt un autor publicat de o editură majoră din Bucuresti, Romania şi totodată sunt un cetăţean de categoria a doua al acestei ţări, un stat care prin negarea drepturilor umane ale mele şi ale celor ca mine se acoperă astfel de ruşine în faţa Constitutiei sale, singurul lucru care îi poate vreodată aduce legitimitate în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor de pe întregul Pământ. Bolnavii psihic care pot să lucreze şi care au o calificare sau şcoală superioară ar trebui lăsaţi să lucreze în cadru legal, ca să nu mai facă orice muncă necalificată la negru. Oricum lucrăm, dar o putem face protejaţi

de legi ori supuşi unui sistem de segregare a muncii în care suntem parcă încătuşaţi pentru totdeauna. Eu personal mă supun, îmi plec capul orânduirii ca toţi strămoşii mei, spre deosebire de Martin Luther King mă supun acestei legi nedrepte care face cum am mai spus ruşinea să fie nu pe chipurile noastre ci pe chipul României, dar o fac scriind cu speranţa că într-o zi un medic psihiatru văzându-ne amărăciunea excluderii adusă peste întristarea condiţiei noastre umane, nu se va supune legii injuste a acestui pământ şi va despica apele înaintea noastră în numele lui D-zeu. Cât despre bolile psihice, eu cred că medicul meu e foarte bun dar cu toate astea medicii aştia sunt nişte bieţi oameni care încearcă să înţeleagă misterul sufletului în loc să-l trăiască, aşa cum făceau cei vechi vindecaţi în Numele. Dacă vreţi să vindecaţi sufletele oamenilor, învăţaţi-i să se roage şi rugaţi-vă pentru ei fiindcă sufletul e ceva imaterial din aceaşi substanţă din care şi credinţa e făcută. Şi tocmai pentru că omeneşte pare că nu mai am nici o speranţă, viaţa mea începe să devină o speranţă trăită în întuneric crescând şi adunându-se odată cu trecerea deceniilor precum Streiul plin de pâine vie şi peşti în carnea cărora curge vin. Şi trebuie să cred în vindecare fiindcă deşi oamenii nu sunt înclinaţi să creadă, orice e viu poate fi salvat în Christos Isus, Domnul nostru mort şi totodată viu, fiindcă viaţa constă în credinţă, istoria într-o comunitate a rugăciunilor, fiindcă sensul vietii e credinţa, iar scopul vieţii este rugaciune, iar cei mai frumoşi ochi de pe pământ sunt ochii Ellei McShane, şi cea mai frumoasă inimă e inima lui Vincent, pentru că cel mai frumos suflet e doar compasiunea. Nebunia nu e nimic altceva decât incapacitatea de a iubi - pe ceilalţi pentru că nu poţi iubi cu adevărat decât pe altcineva - şi astfel pare uşor de înţeles de ce omenirea îi dispreţuieşte atâta pe cei pe care îi numeşte nebuni, pentru că ştie că nu iubesc. Da, probabil că eu sunt domnisoara Gena, frumoasa infirmă. Acest punct şapte nu ar trebui să îl consider un defect, deşi lumea astfel îl consideră, suntem fragili şi frumoşi, ca Lydia Corman, asta trebuie să afle şi omenirea. Cum a spus Mohandas K. Gandhi: „Suntem copii ai lui Dumnezeu, ca toti ceilalti."

Lumea e foarte mare şi în ea încap multe lucruri pe care le poate oferi. De fapt obsesia lumii e să le ofere pe nimic. Dar după ce ţi s-a oferit şi ţie totul ce ţi se mai oferă după ce eşti infectat? Ce-ţi mai oferă lumea după ce eşti infectat? E adevărat că în lumea zidită de noi cei infectaţi sunt îngropaţi de vii cu mii

de zile înainte de moarte şi nimeni nu se mai gândeşte la ei, nici ei nu se mai gândesc la ei, ei se gândesc la noi şi noi ne gândim la noi. Pe masa de lucru a atelierului Omului aduc un nou proiect. După Biko, Gandhi şi King e timpul pentru o mai bună interrelaţionare şi integrare în umanitate a tuturor leproşilor fără castă ai umanităţii: celor suferinzi de SIDA, bolnavilor psihic, bolnavilor de cancer şi bolnavilor de boli rare pe care ignoranţa noastră îi scoate din lume cu mult înainte de moarte şi tot ceea ce lumea alege să excludă în loc să caute o rezolvare, celor ce sunt vagabonzi, singuratici ori celor ce şi-au pierdut speranţa, celor intoxicaţi, drogaţi, ori celor pe care Maimonide îi numea rătăciţi. În lumea asta umblă şi mulţi rătăciţi. Trebuie acceptaţi împreună cu cei de alte rase, limbă sau religii pentru că acceptându-i pe ei ne acceptam pe noi. Asta e tema de casă a noastră, a oamenilor, pentru secolul 21. Iar dacă nu ne facem tema până la sfârşitul noului secol ar trebui să ne fie puţină ruşine, la toţi, începând de la toţi oamenii de bine şi comitetul Alfred Nobel din Suedia pâna la oamenii de rând care adorm obosiţi la televizor şi artiştii din apartamentele lor boeme pline de singurătate şi muzică, Like A Rolling Stone – Bob Dylan, în care îşi fac lucrul lor, ceea ce nimeni altcineva în locul lor nu poate face; dacă nu facem asta până la capăt înseamnă până la urmă că nu au fost decât pretenţiile de noi, de toţi şi când îs numa' pretenţiile de cineva, fie acel cineva o persoană ori un sat, nu e bine. Toţi ar trebui să fim – dar doar dacă vrem – precum Mama Tereza de Calcutta ce asemeni păsării care în basme călătorea între două lumi şi-a tăiat din carnea inimii şi ne-a dat-o celor subnutriţi spiritual s-o mâncăm. Cât despre bolnavii psihic şi orice alţi bolnavi mesajul probabil că ar trebui să fie: puţină răbdare până D-zeu va oferi descoperirea vindecărilor, cum a dăruit penicilina, avionul şi mersul pe Lună. Orice boală va fi vindecată în timp, e nevoie doar de răbdare iar răbdarea întotdeauna şi de aceea e coborâtă din cer. Invit umanitatea la un dialog al minţilor pentru a putea vedea cu toţii cum putem şi noi, vindecaţi ori încă suferinzi, să fim primiţi cu adevărat în rândul umanităţii, fiindcă trebuie să putem fi primiţi fiindcă Hristos a spus că nu va izgoni pe nimeni afară din toţi cei ce vin la el. Asta va rog acum, pentru că nu există decât un Martin Luther King Jr. şi Mark Twain e profetul său. Şi, în plus, „Oh! De mi-ar fi scrise cuvintele, de-ar fi înscrise într-o carte! Să fie săpate cu o daltă de fier şi cu plumb, în stâncă pe vecie!... Dar stiu că Răscumpărătorul meu este viu şi El se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea,

totuşi în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu. Îl voi vedea şi-mi va fi binevoitor; ochii mei îl vor vedea, şi nu ai altuia. Sufletul meu tânjeşte de dorul acesta înăuntrul meu. Atunci veţi zice: ‚Pentru ce-l urmăream noi?' Căci rădăcina necazului va fi aflată în mine," cum plângea Iov şi, Doamne, tu eşti Fiul lui D-zeu şi tu ai fost botezat de vărul tau Ioan, apoi Porumbelul s-a aşezat pe tine şi cerul a vorbit spunându-ţi că te iubeşte şi apoi ai mers împreună cu Dumnezeu pe jos în deşertul Iordanului unde ai stat singur, tăcut şi flămând şi ai fost ispitit ca mine şi leii îţi lingeau tălpile şi îngerii îţi ţineau fruntea; ajută-mi şi mie, Doamne Hristoase, nu lăsa demonul să mă omoare. După ce rămâi singur în întuneric vezi că nu eşti singur şi că întunericul nu este întuneric, ci eşti ca Iona în ochiul Peştelui, cum eu văd că am ajuns un Johnny B. Goode făcând hârtia să sune ca un clopoţel. Dar ştiu că Dumnezeu te vindecă de rana ta făcându-ţi o altă rană în loc, cum un incendiu pe mare este oprit prin o explozie uriaşă, Dumnezeu îţi îndepărtează suferinţa prin faptul că o înlocuieşte în sufletul tău cu alta, mai abruptă. Aşa că plângi şi bucură-te pentru că aceasta e iubirea.

Sunt naşpa

Defectul numărul 3. Dintotdeauna am fost orgolios, asta făcându-mă să fiu din copilărie un copil supărăcios şi chiar şi acum când mă consider creştin am în mine o mândrie rea, temperată iar şi iar de pumni în gură şi de Hristos. În plus orgoliul acesta mă face să fiu sufleteşte foarte vulnerabil. Am întrebat un prieten cu nouă ani mai mare ca mine pe a cărui judecată pun mare preţ care este punctul lui de vedere înspre toate acestea şi a spus următoarele, sunt: orgolios, foarte, dificil, am o mândrie, oho, îs aşa de supărăcios că devin ciudat, greu de înţeles, îs supărăcios pentru că sunt rău, nu sunt cuminte, îl cert, sunt nemulţumitor; ceea ce ar trebui, ar trebui să fiu tot timpul cuminte, să vorbesc frumos, numai cu „dragă", tre' să mă

schimb, îs rău, foarte rău – a mai spus. :) de copil am fost aşa, pe când eram copil voiam ca toată lumea să mă admire şi ca tuturor fetelor să le placă de mine, mărturisesc, :), şi apoi din cauza mândriei mele am primit opusul, am fost un copil naşpa şi şi acum sunt naşpa deşi încerc – nu ştiu cât de mult – să mă schimb cum spune prietenul ăla al meu şi să mă împocăiesc cum spune bătrânul meu păstor. Am trait toata viata cu o coroana malefica de mandrie pe cap; acum, o dau in sfarsit jos ca regele Ahab, pentru a nu o mai purta niciodata ca Michael Corleone inainte de moarte.

Dar văd că până în ziua de azi de când am devenit un discipol creştin am făcut-o doar pentru a încerca să fiu mai bun, nu pentru gloria Domnului Christos. Nu ştiu cum să mă comport cu o fiinţă supranaturală. Ce aş putea eu să-i dau lui Dumnezeu, şi ce e Dumnezeu? Cum aş putea să nu-l uit pe Dumnezeu fie şi măcar pentru cinci minute, având în vedere că e atat de nemărginit? Până în ziua de azi viaţa mea a fost un eşec spiritual. Si in privinta asta nu ma poate ajuta omul. Nu mai am nici un as în mânecă, nu mai ştiu ce aş putea să fac sau cum să simt şi mă tem de logosul tăiat în piatră cum soldatul Alexandru se temea de împăratul Alexandru. Sufletul meu e o harpă frântă, iar cuvintele mele s-au sfârşit. Poate ca in sfarsit tacerea mea va incepe. "But I do know that I love you And I know that if you love Me too What a wonderful world this would be. – History, Biology, Science book, French I took." Da, nu ştiu multe lucruri, dar nu ştiu de ce, ştiu că atunci când D-zeu ne priveşte se gândeşte că avem în noi un je ne sais quoi; D-zeu ne iubeşte in franceză, doar eu până acum sunt incapabil să-l iubesc, cum sunt incapabil să iubesc pe oricine altcineva.

Bietul personaj al lui Cheever

Defectul numărul şase. Sunt un om dezordonat. Mama mea spunea că am nevoie de slugi. De mic am ales lucrurile înalte iar mama a avut milă ca Dumnezeu de mine şi m-

a lăsat aşa, m-am dedicat acestor lucri mai înalte într-atât de mult încât nu mai îmi lăsau timp pentru altceva asemeni bietului personaj al lui Cheever. Dar sper să mă recuperez, măcar acum, cum am început să o fac deja în alte lucruri. Ce sa mai pot zice, mi-e rusine.

Vinovat

Defectul numărul unu. Am fost şi poate uneori încă sunt nerespectuos cu părinţii mei, adică cu tatăl meu fiindcă acum mama este la Dumnezeu. Deasemenea oamenii spun şi eu am avut o vină în suferinţa mamei, despre care am să vorbesc mai departe, suferinţă de mai de mult dar care a dus încă de atunci la îmbolnăvirea ei de mai târziu, iar eu sunt primul care spun că sunt vinovat, n-o să spun niciodată altceva. Din adolescenţă, de la vârsta de cinsprezece ani pe când suferisem deja un an de bullying la internatul Decebalului, am făcut-o pe mama să sufere mult. În vremea aceea unul din colegii mei decebalişti de cameră mă „sfătuia" să mă sinucid „ca să scap". Mama mea şi nimeni de acasă nu ştia nimic, iar mama tot încerca să mă schimbe în diferite lucruri şi tot stătea e capul meu, iar eu după stresul îngrozitor în care trăiam continuu cinci-şase zile pe săptămână la internat în camera aceea 3, m-am purtat urât cu ea, în parte pentru că nu mai rezistam la stres - şi cu mama îmi permiteam fiindcă ştiam că nu mă va bate cum ar fi făcut-o cei trei colegi ai mei de cameră, mai ales doi dintre eu, care pe lângă cruzimea pe care o aveau, manifestau şi un comportament dur, dacă aş fi „comentat"; cât despre foştii mei „colegi" din camera 3 Decebal, ştiu acum după o viaţă de suferinţă şi stres postraumatic, ştiu că oamenii aceia sunt blestemaţi pentru ce mi-au făcut, nimic cu adevărat bun nu mai este pentru ei în nici una din cele trei lumi; cel de-al treilea băiat era mai diferit şi chiar ne-am împrietenit în cel de-al doilea an – şi în parte pentru că în mediul în care trăiam asta era tot ce trăisem, eram tembelizat şi tâmpit de suferinţă, şi deasemenea

comportamentul meu se explica prin faptul că eram abuzat, când părinţii au probleme mari cu copiii acesta este întotdeauna principalul motiv, ignorat de aproape toată lumea. Comportament în familie similar cu al meu este frecvent întâlnit în cazul copiilor abuzaţi într-un fel sau altul şi care nu ajung sau nu apucă să se sinucidă. M-am purtat foarte urât cu mama, în acea perioadă, mă purtam ca Hamlet, pentru că după cum spuneam eu, nu mă lăsa în pace; de fapt nu mai rezistam la stres. Asta am făcut. La înmormântare profesoarele spuneau una alteia despre mama: „-Chinuită." Din acest motiv, al problemelor mele despre care nu ştia de unde vin, a început mama să meargă la biserică, la ortodocşi, unde mersem eu, doar eu singur din toată familia restrânsă sau extinsă, toată copilăria şi a început să se roage şi să postească pentru mine ca mama lui Augustin până m-am convertit din nou la creştinism. În urma bullying-ului din camera 3 Decebal, m-am resimţit şi m-am îmbolnăvit alienându-mă de viaţă şi înstrăinându-mă de oameni, printre altele menţionez că nu mai aveam capacitatea să mă împrietenesc cu tineri mai mari ca vârstă ca mine, fiindcă cei care mă chinuiseră în acei doi ani fuseseră mai mari doi cu doi ani şi unul cu un an şcolar. În sufletul meu am ajuns ca Nabucodonosor, mai pot să spun ceva? Multă suferinţă a fost şi este, nimănui nu-i pasă, asta e frumuseţea crudă a vieţii şi ca să fiu sincer nici mie începe să nu mai îmi pese ei, de străinii care sunt acolo doar ca să-ţi facă rău. D-zeu îi iubeşte, asta să le fie deajuns. Încep să cred că în viaţă trebuie să nu-ţi pese de nimeni din viaţa ta, ci doar de cineva din viaţa ta. Cât despre mine, felul în care de-alungul timpului, după tot ce a fost în camera aceea de la internatul liceului, am ajuns să-mi rănesc şi mi-am rănit părinţii îmi este defectul numărul unu în privinţa căruia nu-i dau dreptate lui Dumnezeu pentru că m-a iertat şi n-o să mi-l iert niciodată şi motivul pentru care scriu astfel, scriindu-mi viaţa. Voi spune ca desi Mama si cu mine ne-am iubit foarte mult i-am facut multe probleme pentru multi ani. Ce pot spune este că am facut lucruri rele, însă aceasta s-a întâmplat după ce am stat la o şcoală cu internat de la varsta de patrusprezece ani unde am fost abuzat continuu timp de doi ani unul dupa altul, un lucru pe care nimeni nu l-a ştiut şi nimeni nu-l ştie. Una din putinele persoane care m-au înţeles fără să apuc să-i spun prea multe a fost un stareţ ucrainean. Pe YouTube am văzut un videoclip făcut de o fată care a fost violată de barbatul mamei ei, fata mărturisind că după aceea ajunsese astfel încat chiar şi-a lovit mama. Fata aceea este o victimă şi o

pot înţelege foarte bine. Pot înţelege cum se simte o persoană violată. Mama mea, deasemenea, era uimită de comportamentul meu pe care nu şi-l putea explica. Am fost torturat, abuzat prea mult, prea rău, prea mult timp; cineva care nu a trecut niciodata prin aşa ceva, nu va înţelege niciodată. A fost o vreme cand am fost un copil nevinovat. Apoi am fost un copil abuzat lucru care m-a facut sa devin pentru prietenele profesoare ale mamei mele un copil vinovat, e tot ce au vazut ele. Dar Mama m-a iubit şi mă iubeşte din cer de unde e acum, iar dupa ce lumea m-a zdrobit în bucăţele pe care le-a calcat în picioare, ea m-a adunat şi m-a lipit la un loc cu iubirea, credinţa şi nădejdea ei, mi-a salvat viaţa împreuna cu Hristos.

Un sărman om fără sentimente

Defectul numărul doi. Sunt lipsit de pasiune. Ba chiar mai mult, înainte să devin un discipol, credincios, eram până în măduva oaselor un sărman om fara sentimente, cel mai mare pacat al meu. Dintotdeauna am fost un suflet rece, cu câteva, foarte puţine excepţii. Noţiunea de eros mă plictisea, de când am citit despre el mi-aş fi dorit să pot fi ca Ioan Botezatorul iar, până azi, din muzica de dragoste iau muzica şi las deoparte iubirea; pentru mine sexualitatea şi iubirea nu sunt sinonime şi de mult timp vad în Pamant o varză uriaşa şi dintotdeauna am gasit în Dumnezeu aproape mai multă iubire decât am avut nevoie. Cu toate acestea dacă tot ne aflăm într-o confesiune pot să mărturisesc că am avut trei femei, mai exact trei femei m-au avut pe mine, două prostituate şi o relaţie din asta modernă şi nu pot spune sigur pentru că am multe regrete dar cred că intimitatea aceasta irosită, pierdută e lucrul pe care îl regret cel mai mult în viaţă, nu trebuia să fac lucrurile astea, dimpotrivă n-aş fi regretat dacă asta ar fi însemnat să fi fost virgin până în ziua de azi, adulterul aduce multă durere. Am înţeles greu şi în timp faptul că pentru mine iubirea e ceva ce ţine de religie, nu pot iubi pe oricine, cred că aş fi refuzat-o şi pe Lady Di. În plus, nu am decat o singura viaţa şi nu pot iubi decât o persoana pe care dacă nu am căutat-o, cel putin am aşteptat-o dintotdeauna.

Dintotdeauna am avut un suflet bătrân şi m-am identificat cu Huck Finn sau Jean Valjean, iar joaca mea preferată era căutarea înţelepciunii pe care nu am găsit-o niciodată, căutând-o cu lupa cărţii Patericului la lumina cărţii evangheliei, iar odată cu trecerea timpului şi creşterea mea, multe lucruri nu s-au schimbat. Şi în domeniul acesta ca în toate celelalte nu pot să spun că nu sunt decât un vameş nu o relicvă sfântă, dar în sexualitate văd ceva mai înalt şi nu o concep, cel puţin pentru mine, fără iubire adevărată, iar iubirea adevărată pentru mine e ceva cosmic, mai mult, ceva mistic, ceva ce ţine o viaţă, dă viaţă şi hrăneşte universul cu muzică asemeni pădurii, ceva genuin romantic după cum romantismul a fost cândva, ceva ca o familie de urşi mângâindu-şi cu boturile ursuleţii şi rostogolindu-le bucăţile din carne ruptă din morsă, singuri în ger undeva la capătul lumii printre gheţuri şi stele plutitoare. Şi mai mult ca orice ştiu că eu nu pot fi iubit decât de o femeie precum cea din Angelus şi dacă eu după toate câte am făcut sunt cel mai greu de iubit om din câţi au existat vreodată pe pământ, dar mai ştiu că D-zeu a făcut acest fel de femeie pentru acest fel de fiinţă ca mine. În plus, parţial şi din toate aceste motive, încă nu ştiu dacă vreau să trăiesc o viaţă de celibat creştin ori să iubesc pe cineva, prietenii îmi spun că ăsta e defectul meu cel mai mare. Sunt un râu de gheaţă, dar îmi doresc o familie.

Floarea Duhului Sfant
Învăţăminte

Doamne, m-ai dus în locuri din acest pământ de unde întorcându-mă nu mi-a mai fost milă de mine. Apoi, văzând cum atâţi oameni îşi pierd vieţile odată cu zilele, propria mea viaţă mi-a apărut lipsită de importanţa. Te-ai aplecat spre mine şi mi-ai pus sufletul în privire, dar eu ce voi face cu el? Si deasemenea, sufletul ce e? Nu pot să ştiu vreodată, Isuse, dar cred ca sufletul esti Tu. TU trebuie să ai milă de mine, de la Tine trebuie să-mi primesc viaţa şi Tu, nu eu, trebuie să-mi fii tot sufletul meu. Adevărul e că până la urma voi muri, aşa că de ce să trăiesc ca şi cum nu voi muri niciodată pe pământ? Viaţa mea

e un Purgatoriu în care voi arde nu fără vină până voi muri pentru a putea rămâne apoi cumva strâns în căuşul palmei din mâna de flăcări a lui Christos, ca o cochilie ciobită lepădată de marea cea fără suflet si culeasă într-o meditaţie de mâna înţeleptului Isaac Newton cândva. Acum vina noastră nu mai poate fi întoarsă ca un ceas mecanic – în faţa milei toţi suntem vinovaţi -, nu mai poate fi decât iertată de către cei ce iubesc să ierte. Am fost făcuţi pentru a fi iertaţi şi iertarea e un înger răstignit. Eu, tâlharul salvat, eu, Israel. Îţi multumesc că m-ai zdrobit, iţi multumesc că m-ai imbolnavit, fiindca doar aşa după multi ani de durere te-am gasit în durerea care parcă e cu mine pentru totdeauna ca Dumnezeu. Spre binele meu nu m-ai iertat atunci pe când eram doar un copil aşa că desăvârşeşte-ţi munca şi salvează-mă, te rog nu lăsa să vină noaptea fără să vii la mine acum cand mor in sufletul meu de o viata, Doamne, sari peste muntii ce ne despart, da-mi iubirea părăsită înapoi, iar în incheiere pot spune că e bine să nu mă iert pe mine, dar totodata trebuie să primesc iertarea Domnului şi dacă vreau să trăiesc, să trăiesc ca un păstrăv din Retezat urcând mereu tot acelaşi munte de incandescente şuvoaie sparte prin bolovani sacri, trebuie să fug fiindcă fiarele vor să mă mănânce în pământul acesta tolkienian, 24/7 prayer, să caut în fiecare zi, întreaga viaţa, fiindcă doar cine găseşte pe Christos, îşi găseşte sufletul, Doamne, sunt la necaz, ajută-mă şi, te rog, ridică-mi inima din ţărână să nu mi-o mai calce omul rau în picioare, ridică-mă din praful drumului şi voi sta cât îmi vei ingadui în cenuşă înaintea ta. Stăpâne, cum pot să-ţi fiu plăcut? Spune-mi plăcerea ta, Doamne, şi va fi secretul tău şi-al meu, ce îţi face ţie plăcere, Dumnezeule? Spune-mi şi poporul tău va fi poporul meu şi Dumnezeul tău vei fi Dumnezeul meu şi plăcerea ta va fi plăcerea mea, spune-mi şi, ca o sclavă preaiubită, plăcerea mea va fi să-ţi ofer ţie placere, Stăpâne. Doamne, plâng după tine cu ochii mei rombici, te rog învinge-mă şi ajută-mă să mă înving pe mine înainte să înving lumea şi înainte sa-l inving pe D-zeu, ca Israel. Fă să te înving, Doamne. Astăzi, în sufletul meu a explodat o bombă atomică. Am visat că treceam printr-un oras şi am văzut o casă cu trei camere între atâtea altele arătând ca o biserică veche, cum ar arata biserica veche de la Colţ cu ataş. Apoi am visat un leu mudéjar foarte frumos de cărămidă smălţuită cu ochi de diamant, iar lângă el era o scriere ornamentală, nişte versuri ca în cartea O mie şi una de nopţi ale necunoscutului Orient, pamantul din care s-a născut Christos, care spuneau:

Uitaţi ce leu cu ochi de diamant.
Privirea lui e o sabie cu mâner de lut.
Până când noaptea nu şi-a despletit parul înstelat
Nu a avut în cine să-şi privească iar chipul
Ca fiecare om ce-l vei vedea vreodată,
Cu vântul de răsărit încâlcit în privire,
Tulburând puţinele coarde ale harpei pictate de părinţi.

Am visat multe fotografii vechi imprimate şi pe o parte şi pe alta şi din cât am văzut îmi amintesc un oras peste un râu întortocheat cu o mie şi unul de poduri, o fotografie cu mama, copil între copii şi o fotografie misterioasă cu un pelerin rus pe care nu am mai vazut-o niciodată. Iar eu spun: trăiesc că să mă închin şi când mă rog devin un tigru blând şi de aceea mă rog si totdeauna am pentru ce, te rog sa te inving, Doamne, ca unicul popor al scrisului sunt o eră medie plină de fanatism şi pietate, iubind şi nereuşind să-şi înţeleagă iubirea, ştiind însă ce cerul e adevăratul ocean al lumii, udând privirea oricărui om, fiindca daca vreau sa traiesc, trebuie sa mor, trăiesc ca sa pot muri, spun povestea ca sa pot sfarsi; am incercat sa iubesc, incercand am invatat, invatand am obosit, obosind am am adormit şi adormind am murit şi murind m-am trezit şi trezindu-mă am fost viu iar şi trăind am tânjit şi tânjind am visat şi visând am văzut tot ce nu aş fi putut vedea altfel şi văzând am crezut şi apoi, abia apoi, am scris şi scriind, am iubit, si suferind doar am iubit şi, imperfect, iubesc.

Trebuie să îmi găsesc altceva de scris, nu despre mine, pentru că nu am ce oferi. Trebuie probabil să scriu despre oameni ca Mohandas K. Gandhi, Mandela, Isus din Nazaret şi alţii asemenea lor. Trebuie să fiu un povestitor anonim vorbind despre Harun, Giafar si Masrur, dacă îi văd în lumea mea. Oricum, în sfârşit, un nufar mi-a înflorit în privire şi acum pot sa încerc să fiu om în Hristos.

fratelui Ştefan

Citiţi prospectul
(COMMEDIA LIVE)

Personaje:
Fidel Moraru, un bătrânel cumsecade, pensionar, de 72 de ani, însă cu multe boli de tot felul
Psihiatrul
(Cardiologul
Astmatologul
Diabetologul
Reumatologul)
Farmacistul
(Naşă-sa)
(Vecinul)
Luna

Fidel Moraru: (intră în cabinetul de psihiatrie cu pălăria-n mână şi un ziar subraţ.) Bună ziua, domnule doctor.
Medicul Psihiatru: Bună ziua, domnule... Fidel. (îl priveşte cu simpatie) Ce vă doare?
Fidel Moraru: (mut)
Psihiatrul (zâmbind privindu-l întrebător) V-a durut vreodată ceva în viaţă?
Fidel Moraru: Am reumatism. În rest... întotdeauna am simţit că duc o altă viaţă decât cea pe care trebuie s-o duc.
Psihiatrul (mulţumit) Foarte bine! Uitaţi reţeta, o scriu acum şi v-o dau. Până pe luna viitoare. (zâmbind) Capul sus!
Fidel Moraru: Astea. Măcar sunt gratuite. Naşă-mea mă tot sfătuieşte să iau Diazepam. Am avut un vecin.
Psihatrul: (strigă absent) Citiţi conspectul.
Fidel Moraru: (recunoscător) Vă mulţumesc. Bună ziua. Spor la treabă. (iese uitându-şi ziarul pe biroul medicului)

Fidel Moraru: (intră în farmacia din piaţă, extenuat) (Merge la ghişeu şi stă la rând.)
Farmcistul: Bună ziua, bine aţi venit la Farmacia Lumina.
Fidel Moraru: (obosit, îi pune cinci reţete pe ghişeu)

Farmacistul: (îi pune medicamentele în sacoşă.)
Fidel Moraru: Să iau şi Diazepam?
Farmacistul: (mai pune şi o cutie de Diazepam) Citiţi prospectul!
Fidel Moraru: (se uită subsuoară, caută în sacoşă sub mormanul de medicamente) (tare) Ca să vezi, omule, mi-am uitat ziarul! (pleacă lăsându-şi în farmacie ultimii bani)

Fidel Moraru: (acasă, mâncând un măr şi citind cu voce tare alegând la întâmplare însă în întregime câte un prospect din morman. Merge un radio pâlpâind, şi casa este luminată de un bec slab. În dreptul ferestrei este un felinar. La început citeşte ca din Abecedar, însă pe parcurs devine tot mai furios)
(citeşte Cordarone, comprimate.)
(citeşte Propranolol, comprimate)
(citeşte Alflutop, fiole)
(se arde radioul)
(continuă să citească, citeşte Diclofenac, supozitor)
(citeşte Orfirl, granule)
(citeşte Ketotifen 1 Mg comprimate)
(citeşte Teotard)
(citeşte Levomepromazin Terapia 10 mg)
(citeşte Serlift)
(citeşte Becotide Inhaler)
(citeşte Rispolept Consta 45 mg)
(se arde felinarul)
(citeşte Amaryl, comprimate)
(citeşte SIOFOR 850 mg comprimate filmate Clorhidrat de metformină)
(citeşte Decaprel 60 mg comprimate cu eliberare modificată)
(citeşte Insulina Biosintetică Umană Lilly)
(se arde becul din cameră, Fidel Moraru rămânând în întuneric complet. Termină de mâncat mărul)
(se întinde în pat oftând. Se aprinde Luna)

SFÂRŞIT

Domnişoara Casandra
(tragedie scurtă)

Lista de personaje:
Casandra, studentă la actorie anul 2
Felix, student la regie anul 2
Gelu, om de afaceri în vârstă, bisexual
Barmanul

Un pub cu bar și două mese rotunde cu câte două scaune. Seară de ianuarie. Nu e nimeni înăuntru decât Barmanul, un tânăr cu părul lung prins în coadă, care stă cu bărbia sprijinită în podul palmei și se gândește la ceva. Se aude muzică, foarte încet. Barmanul stă absent.

Felix: Un ceai cu fructe.
Barmanul: Te rog stai la bar, că mesele sunt ocupate.
Felix: Okay, omu'.
Felix bea din ceaiul fierbinte, iar Barmanul începe să șteargă tăblia înaltă de lemn lăcuit.
Felix: Ce mai faci, Barmane?
Barmanul: La datorie. Tu?
Felix: Nașpa.
Felix bea iar din ceai, în timp ce Barmanul își așează sticlele pe rafturi.
Felix: Ce muzică este asta?
Barmanul: Iacă muzică.
Felix: Vreau să te întreb, tu ce gen asculți cel mai mult?
Barmanul: Soulfly.
Felix mănâncă fructele uscate din cană. Barmanul merge în sală, șterge mesele și mătură.
Felix: Nu pui niște Patricia Kaas?
Barmanul: Am pus.
Felix: Nu vrei te rog să mai pui o dată?
Barmanul: După ce se termină sidíul.
Felix ia plicul de ceai din cană, îl stoarce între dinți și îl aruncă la coș. Barmanul nu face nimic.
Felix: Casandra n-o fost pe-aici?
Barmanul: N-am văzut-o.
Felix își pune fruntea pe bar. Barmanul își pune bărbia în podul palmei. Felix adoarme.
Gelu: Un pachet de Dunhill.
Barmanul: Poftiți.
Gelu: Păstrează restul.
Gelu are ochii injectați. Barmanul deasemenea.
Casandra: Salut.
Gelu: Bună.
Casandra: Ce faci, Gelule?
Gelu: Trebuie să plec. Nu vrei un pachet de țigări?

Casandra: Nu fumez.
Gelu: A. Te rog lasă-mă să-ți iau un pachet de țigări.
Casandra: Ce să fac cu ele?
Gelu îi dă pachetul de Dunhill, din care luase două țigări.
Casandra: Ok, Gelule!
Gelu o privește pe Casandra.
Gelu: Ce s-a-ntâmplat?
Casandra îl privește pe Gelu.
Casandra: Nimic. Mi-a murit mama.
Gelu e izbit parcă de ceva.
Gelu: E amuzant.
Casandra: Amuzant?
Casandra râde.
Gelu: E îngrozitor.
Casandra: Da.
Gelu: Ce altceva mai e îngrozitor în viața ta?
Casandra: Sunt schizofrenică.
Gelu: Asta e amuzant.
Casandra râde iar. Barmanul merge după mop.
Gelu: Ce faci?
Casandra: Mă duc pân-la budă.
Gelu: Să vii 'napoi.
Casandra: Bine, scumpule.
Casandra merge spre toaleta care Barmanul se lupta cu mopurile. Gelu privește absent țigara neîncepută din mâna sa. Casandra privește absentă zăpada. Felix doarme cu tâmpla pe bar. Barmanul lucrează, chinuindu-se, cel mai absent dintre toți. În pub se aude Patricia Kaas.
Gelu: Ce muzică îngrozitoare, garçon. Delir.
Barmanul nu-l aude. Casandra se întoarce.
Gelu: Ai actorie?
Casandra: Nu neapărat.
Gelu: De-ar schimba păpădita asta de muzică. Îmi face rău.
Casandra îi ia țigara albă dintre degete, și-o aprinde cu un chibrit și îi înapoiază pachetul.
Casandra: Ce s-a-ntâmplat?
Gelu: Am SIDA. Am aflat azi.
Casandra: Amuzant.
Gelu: Eu și nevastă-mea, Teodora. Copii sunt mari, ne vor supraviețui.
barmanul intră în sală și începe să dea cu mopul după ce reglează caloriferele.

Gelu: Tu ai scăpat. Ai avut noroc că vârsta m-a transformat fără voie într-un Quijote.
Casandra: Ha ha ha.
Gelu: Da, cam așa ceva. Eu am vrut altfel. Și masacrul ăsta nu se mai termină. Pa.
Casandra: Gelu.
Casandra îi pune măna pe braț.
Gelu: Lasă-l pe Gelu. Gelu e mort. Și-a ucis familia și-au murit toți. Uite-l pe adormitu' ăla, ți-e coleg. Du-te la el.
Casandra: Domnule
Gelu: Ascultă ce-ți spun. Du-te la el.
Casandra: Gelu. Iubitule.
Gelu îi lasă pachetul de Dunhill pe masă, luând chibriturile, și pleacă apăsat.
Casandra își bagă pachetul de Dunhill în geantă și merge la bar. Felix se trezește și o privește uimit.
Casandra: Ce faci, Felix? Nu vrei să facem o plimbare prin zăpadă? Ai regie?
Felix: Nu neapărat.
Barmanul întoarce capul și îi privește.
SFÂRȘIT

Eriniile
(moment dramatic)

Profetul care nu se cunoaște pe sine: (îngenuncheat într-o chilie la lumina unei lumănări mari) (tace) (Eriniile îl îmbrățișează) (Luna, în fereastră, lasă urma unui semicerc) Încă o noapte trecută
fără trecerea nopții
dar la sfârșit
în fiecare noapte lumina mă învie
crai transilvan sunt?
Oh, o clipă de somn dulce de copil lângă mamă
înainte de moarte
să pot privi moartea crudă
cu ochii limpezi
și singurătate.
(la un moment dat Erinia începe să cânte)

Profetul care nu se cunoaşte pe sine: Lumină.
(Erinia suflă în lumânare, în încăpere făcându-se lumină)
Tatăl profetului: (bătând la uşa transparentă) (când se văd nu mai pot de bucurie, şi plâng sărutându-se) Uite un sandviş
am venit să te iau
nu mai stai aici.
(ies. Eriniile îl urmează pe profet. Când ultima închide uşa în salonul de spital se face întuneric)
Erinia: (cântând) O clipă de somn.
SFÂRŞIT

Moartea unui erou
(dramă)

1943, Cernăuţi, catedrala mauro-bizantină
Elena: Da, Te iubesc, Mitule!
Preotul: Poţi să săruţi mireasa!
Dumitru: (în uniformă de sublocotenent al aviaţiei române, cu batistă albă la piept. Priveşte vexat în jur, amuzat, şi o ia pe Elena valsând-o în altar)
1944, Bucureşti, început de bombardament american în mahala
Un copil ţigan plin de sânge pe faţă, stă pe bordură şi cântă la scripcă
Avion cu motor
Ia-mă şi pe mine-n zbor
Du-mă-n ţara stelelor
Să vezi cum îţi dau omor
Elena, însărcinată, merge pe stradă cu două dintre surori şi cu Dumitru.
Piţi: Mergem la adăpost. Te aşteptăm!
Dumitru: Pentru militari nu este adăpost.
Ica: Să ai grijă, auzi?
Dumitru: Ce grijă, fato? Sunt numai telegrafist şi am mai făcut şi răsboiul.
Elena: Trebuie să plecăm, iubite. Vezi să nu te puşte americanii că e cam mare hardughia aia zburătoare.
Piţi: Şi tu te-ai făcut cam mare, Lena, eşti mai plină ca un bombardier american.
Elena: Nici să nu-mi pomeneşti de blestemaţii ăia de nenorociţi!

1944, August, comuna Bradu
Elena: (speriată cu un bebeluş în braţe) Ce-i?
Ica: (bucuroasă) A venit Mitu!
Elena: (tace)
Piţi: Ce-i Leno nu te simţi bine, n-auzi că ţi-o venit iubitul?
Elena: Dumitru?!
Piţi: Ha, da' cum ai vrea să-l cheme, Lawrence al Arabiei?
Elena: Nu vreau să-l văd...
Piţi: (serioasă) Ce-ai, iar te-apucă? Elena!
Elena: Nu vreau să-l văd!
Ica: Eleno, plânge...
Elena: Nu - nu vreau să-l văd.
Ica: Vrea să-şi vadă copilul...
Elena: Constantin nu e copilul lui.
Ica: De ce vorbeşti ca o proastă? Al cui e?
Elena: Al lui Lawrence al Arabiei.
Piţi: (cu un ton schimbat) Dumnezeu să-ţi ajute să-ţi aduci aminte că mai ai şi familie.
Elena: (obraznică) Am familie!
Ica: Şi Mitu? El nu are familie?
Elena: Locotenent veteran Dumitru Constantinescu nu are familie.
Piţi: Eşti o proastă.
1965, Spitalul Militar, Bucureşti
Medicul Reanimare Ştefan: (zâmbind) Sunteţi bine?
Dumitru: (trezindu-se) Nu ştiu. Ce s-a întâmplat tovarăşe doctor?
Medicul Reanimare Ştefan: Traumatism balistic în tâmpla stângă, să trăiţi domnule locotenent.
Dumitru: Pot să mă ridic?
Medicul Reanimare Ştefan: Încă nu, desigur. Sunteţi pe perfuzie. Dormiţi...
-
Doctorul psihiatru emerit Elefterescu: Unde e?...
Medicul Reanimare Ştefan: Tovarăşul doctor Achenache va veni îndată.
Doctorul psihiatru emerit Elefterescu: (tace)
Medicul Reanimare Ştefan: Aici...
Dumitru: Dumneavoastră sunteţi domnul doctor?
Medicul psihiatru emerit Elefterescu: Da... Îl transferăm îndată tovarăşe Ştefan. Nu trebuie să vă mai bateţi capul cu tovarăşul locotenent.
Medicul Reanimare Ştefan: (anunţând) A sosit tovarăşul doctor.

(tace)
Tovarăşul doctor psihiatru şi psiholog Achenache: (un domn de o vârstă incertă, dar tânăr şi cu ochii zâmbitori) Am sosit.
(Elefterescu îl priveşte)
Elefterescu: (aparte, către Medicul Ştefan, pe chipul căruia se poate citi o reacţie de întristare profundă) Vrăjitorul...
Elefterescu: (afabil) Bună dimineaţa tovarăşe doctor. Vă asigur că nu era nevoie să vă deranjaţi iar. (privind contrariat către Medic) Deci, ce facem?
Medicul Ştefan: (întorcându-se spre Dumitru care se află întins în pat) Tovarăşe Locotenent, aceşti doi doctori au venit să vă ajute să treceţi acest moment greu.
Dumitru: (trist) Cine sunt aceşti doi doctori?
Medicul Ştefan: (cu blândeţe) Păi, avem medic psihiatru emerit, tovarăşul Elefterescu şi medic psihiatru/ psiholog Simion Achenache.
Dumitru: (derutat) Şi eu ce trebuie să fac?
Elefterescu: (imperceptibil, dă din cap a exasperare)
Medicul: Tovarăşe Locotenent, aceşti doi tovarăşi vor să vă ajute. Puteţi să mergeţi la spitalul cu tradiţie unde practică tovarăşul doctor Elefterescu sau puteţi să primiţi asistenţa ceva mai modestă a tovarăşului Achenache. E decizia dumneavoastră, trebuie să alegeţi, însă criteriile...
Dumitru: Am un singur criteriu. Care dintre ei mă iubeşte?
Elefterescu: (zâmbind copilăreşte) Te iubesc.
Dumitru: (privind la Achenache)
Achenache: Nu te cunosc, domnule Constantinescu.
(Dumitru începe să plângă)
Elefterescu: Nu vorbeşti serios!
Achenachi: Tovarăşe doctor emerit, acest om nu e un om obişnuit. E un erou! E un om care a trebuit să treacă pentru patrie prin lucruri pe care cei mai mulţi chiar, în Bucureşti, nu le-au trăit. Lăsat la vatră la 6 august 1944. Vă amintiţi bombardamentul? Domnule acest om e un simbol al patriei noastre.
Elefterescu: (plictisit) Îmi amintesc bombardamentul, cred că mi-l amintesc mai bine ca dumneata. Deci? Fă cum vrei. Iar.
Achenachi: (trist) Un erou, domnule.
SFÂRŞIT

CONSTANZE
(schiţă dramatică)

O grădină de pomi înfloriți în luna lui Martie.

DUMNEZEU: Constanze, acum să fii pregătită pentru că o să-ți întâlnești ursitul.
CONSTANZE: Oh.

Constanze rămâne singură între flori și adoarme. În jurul ei se strânge înmormântarea contelui de Orgaz.

CONSTANZE: Of, ce-am visat. Am visat flori și mulți mulți oameni, drumuri reavene acoperite de brumă, cântece risipite de copii în joacă între falanstere, bătrâni morți ce nu pot să uite și muzica, muzica precum... un băiat.

Florile se înroșesc de rușine.

FLORILE: Ooo!

CONSTANZE: Sunt îndrăgostită. Vai mie, nu știu ce înseamnă. Să-i țin capul în mâini și să-i zâmbesc în ochi o veșnicie!

Constanze se trezește.

CONSTANZE: Of, ce-am visat. Am visat flori și mulți mulți oameni, drumuri reavene acoperite de brumă, cântece risipite de copii în joacă între falanstere, bătrâni morți ce nu pot să uite și muzica, muzica precum... un băiat.

Florile se înroșesc de rușine.

FLORILE: Ooo!

CONSTANZE: Sunt îndrăgostită. Vai mie, nu știu ce înseamnă. Să-i țin capul în mâini și să-i zâmbesc în ochi o veșnicie!

Cortina.

2016

Piesă într-un act

Felix Rian

"Nul ne peut me comprendre. Un seul
Parmi ces ivrognes stupides
Songea-t-il dans nuits morbides
A faire du vin un linceul?"
CHARLES BAUDELAIRE

PERSONAJE

BEȚIVUL, un bătrân decrepit, pe jumătate chel
TELEVIZORUL, alb-negru, cu lămpi
BAUDELAIRE, prin vocea lui Florian Pittiș

Decor
O încăpere destul de întunecoasă a unui apartament de bloc. Încăpere mică, igrasie pe tavan și pe la colțuri.
În spate, un pat așezat lângă perete și ușa, închisă. Pe colț, un dulap, lângă fereastră. Lângă fereastră se află Televizorul.
În față, o masă pe care se află sticle goale, unele răsturnate, un radio destul de vechi și o Biblie.
Bețivul stă la masă, cu fața spre public.

BEȚIVUL (destul de cherchelit; citește, cu împleticiri, aplecându-și mult fața de pagină nu are ochelari)
"Pentru ce dormi? Scoală-te și strigă către Dumnezeul tău, poate El își va aduce aminte de noi, ca să nu pierim!" (se oprește, privind lung sticlele de pe masă) S-a-nnoptat! (se ridică, lăsând să-i cadă Biblia din mâini și mege la fereastră) E noapte! Soarele a coborât de mult în Valea Stricății și a stins toate... (tușeșete uscat, aplecându-se mult în față, apoi se șterge la gură, aprinde Televizorul și se așează la masă)

TELEVIZORUL (de când este pornit, volumul sunetului scade progresiv, până nu se mai aude deloc) ...viaţameasaschimbatîmbucurătornicinumămairecunosccopiiisun tfericiţişisoţulecumnusepoatemaimulţumitmerităaveampreamultă mătreaţăşinuputeamstabilonmiciorelaţiesentimentalăpânăcândam încercatcremnademâinicreminacumnumaiammătreaţăşimipotoferi umeriidreptconsolareoricuinuştiamcăviaţapoatefiatâtdefrumoasăc reeeemiinoocreeeemăăpeeeentruuuuutoooaateeegeeeeneeraaaţiiile eeeedelabuniclatăticacumpregăteştetesăvizionezipartea adouaatele noveleidesuccesiubirilevecelieidoarcviztvnoiavemgrijădesufletultă udacăştiicumsenumeşteactriţaceapareacumpeecranpoţicâştigauns etcompletdetigăimarcaromanticunaragazşitreibuteliipentrutineşipe ntrufamiliatasunălanumăruldepeecranpatrucincipatrucincipatruc incişivei...

BEŢIVUL (se uită puţin la Televizor Beţivul şi Televizorul vorbesc concomitent) Dumezeu mi-a dat mâini, mi-a dat doi ochi, dar nu mi-a dat... (aici Beţivul se crsipează şi-şi cuprinde fruntea cu palmele, după care continuă) Mă lasă să mor de sete şi de dor. Mă lasă să mor şi să putrezesc, dracului! (furios, loceşte sticlele care cad de pe masă) Sunt singur... (se uitp prin cameră, vede Biblia pe jos şi o ridică citeşte sărind versete) „Strigat-am către Domnul în strâmtorarea mea, şi el m-a auzit din pântecele locuinţei morţilor către El am strigat, şi El a luat aminte la glasul meu!... dar Tu ai scos din stricăciune viaţa mea, Doamne Dumnezeul meu! (pauză) Când se sfâtşea în mine duhul meu, de Domnul mi-am adus aminte, şi la Tine a ajuns rugăciunea mea, în templul Tău cel sfânt! (se opreeşte, ca speriat de ceva, se uită atent prin cameră, merge până la uşă şi dă să iasă, dar, brusc, se răzgândeşte şi vine iar la masă) Sunt eu. Puteam foarte bine să nu fiu. Să nu fiu nimic. Nimic, înţelegi?! Erau un milion de şanse ca eu să nu exist. Dar, are atâta însemnătate faptul că sunt? Şi, dacă sunt, ce sunt? Vechilul tău peste animale? Dar dacă sunt un animal eu însumi? Om? Ce e ăla om?! Să nu-mi vii acum cu aiureli de manual şcolar, cum că fac parte din singura specie inteligentă cunoscută, a cătrei trăsătură principală e faptul că gândeşte, sau mai erudit – raţionează. Ce sunt? Vechilul tău peste animale? Dar dacă sunt un animal eu însumi?... Sunt oare poatră, iarbă, foc într-o colibă ţigănească? (rătăcit, se uită în jur la sticlele de pe covor, atent, la fiecare în parte Citeşte, cu împleticiri) „Când se sfârşea în mine duhul meu, de Domnul mi-am adus aminte şi la Tine a ajuns rugăciunea mea în templul Tău cel sfânt! (pauză) Cei ce slujesc idolilor deşerţi dispreţuiesc harul

Tău.” (este obosit; își șterge fruntea cu mâneca și se lasă pe spătarul scaunului) Plouă... cu găleata ba nu, s-a oprit. Aseară a ploat potopul lui Dumnezeu. Eram la cârciumă, cu băieții, și-mi spunea Sandu, luându-mă pe după gât și gesticulând agitat cu țigara „Ioane, ascultă-mă pe mine, nu mai e mult! O să ne boteze pe toți. Cu foc! Vin timpurile, Ioane!”; vorbea aprins olteanul, parcă i se și ițea o luminiță în ochii lui tulburi de alcoolic înrăit. Mai dă-l în măsa de bețivan... (făcu un gest de abandonare cu mâna și se lăsă iar cuprins de aomeală) Câdn am început eu să merg la cârciumă? De fapt, cănd am început eu să beau? Suntem la fel; și tu trebuie să ai pe acolo pe undeva o sticlă, bine-nțeles mai de soi, învelită-n hârtie – să nu bată la ohi. Șase miliarde... ce sunt șase miliade la Calea Lactee?Într-o bună zi, Soarele nostru – adorat de o sumedenie de oameni – o să vină pe pământ într-un carde foc cu hățuri de aur. Mă întreb cum vor fi oamenii pe atunci, ce limbă vor vorbi mă întreb dacă vor mai vorbi... Probabil că, atunci lumea o să poată pleca de pe Pământ și sunt sigur că mulți o să plece însă sunt la fel de sigur că unii vor rămâne, să-l întâmpine când va sosi... (merge la fereastră, pe care o deschide) Când eram școlar aveam un coleg de la orfelinat, care spunea oricui avea chef să-l asculte cum, atunci când va fi el mare, va pleca să-și caute părinții până îi va găsi. Și continua spunând cât de fericiți vor fi până la adânci bătrâneți. Eu îmi caut doar tatăl, de când mă știu, și încă nu l-am găsit... (gânditot, se așează iar la masă, unde stă douăzeci de secunde nemișcat, după care aprinde radioul)
BAUDELAIRE, prin vocea lui Florian Pittiș:
„...Nu-s înțeles cât de puțin,
Din toți bețivii, stănd de snoave, -
Visat-a vreunu-n nopți bolnave
Să facă-n giulgiu chiar din vin?”.
(tăcere)
BEȚIVUL: S-a-nnoptat! Pentru ce dormi?

(cortina)

Hațeg
aprilie 1999
FELIX (Rian) CONSTANTINESCU

LIRICĂ ENGLEZĂ – Pledoarie pentru Wordsworth

O parte din poemele lui Wordsworth sînt scrise bineînţeles rimat. Cealaltă parte e scrisă în vers alb. Din preţuire pentru pana lui Wordsworth le voi traduce pe toate în vers alb, urmînd exemplul înaintaşilor care au tradus versurile antice atîrnînd clopoţei de capetele lor. Un poem adevărat e intraductibil, precum Masa tăcerii. Noi oamenii de rînd ne putem mulţumi să-i facem un portret şi acela fotografic şi ca în viaţă ar trebui să ne mulţumim cu atît; în nici un caz nu îl putem scrie pe Wordsworth în română ori în orice altă limbă ori a traduce sufletul lui Brâncuşi în cutia italiană a sufletelor noastre. Din dorinţa de a fi cît mai credincios poeziei wordsworthiene şi a o traduce cît mai fidel m-am văzut pus în situaţia de a o trăda, renunţînd brîncuşian la aparenţe, fie ele şi poetice, pentru a păstra sufletul care dă viaţă. Înaintea acestei posibile versiuni româneşti a poemelor lui William Wordsworth, tălmaciul poate spune că noi în România avem nevoie de poezia lui Wordsworth. W. W. a fost un poet romantic la fel ca poetul nostru romantic, iar pentru a nu fi tributari propriului Weltanschauung, fascinaţi într-un mod narcisist propriei frumuseţi ar fi indicat să experimentăm şi alte avatare ale geniului romantic şi a privi şi alte vitralii din catedrală. Şi în mod deosebit curentul romantic, fiindcă piatra din capul unghiului a sufletului românesc s-a dovedit a fi şi cel mai probabil va rămîne cît va rămîne şi romînitatea, o cheie de boltă neogotică romantică pe care cel mai mare arhanghel e brodat în marmură. Este nevoie de aceste poeme în învăţămîntul românesc, în bibliotecile marilor oraşe şi din sătucuri, în mănăstiri, în penitenciare, azile şi oriunde este un pic de suflet şi în întreaga noastră cultură, dacă vrem să o avem. Iar aceasta include postulatul că după cum istoria literaturii române are nevoie de William Wordsworth printre alţi „nemţi" caragialeşti, tot astfel Marea Britanie are nevoie printre alţi necunoscuţi romantici şi de Mihai Eminescu, dar asta va fi munca altor traducători. [Felix Rian]

CUPRINS

Citiți prospectul (COMMEDIA LIVE)
Domnișoara Casandra (tragedie scurtă)
Eriniile (moment dramatic)
Moartea unui erou (dramă)
Constanze
Piesă într-un act
Pledoarie pentru Wordsworth

Vladimir Nabokov detestatul
(micropovestiri)

Motto:
"You got a girlfriend?'
'She may be a girl,
but she's not a friend of mine."
- The Apartment, 1960.

Nimicnicie

Felix Rian-Constantinescu

E ceva ce ar fi trebuit să vi-l spună cineva de mult şi nu vi l-a spus nimeni. Trăiţi ca furnicile, ori - dacă furnici vă flatează - ca termitele. Roadeţi şi prăpădiţi totul fără nici măcar s-o ştiţi de ce. Adunaţi avere sau mai ştiu eu ce, mâncaţi mici, cârnaţi, grătare cât puteţi de mult şi toate fleicile apelor, vă atrofiaţi creierul cu bere, şi vă simţiţi ajunşi. Nimeni nu mai e ca voi. Şi nu ştiţi că sunteţi nişte viermi, nişte curcani puşi la îngrăşat, sunteţi prea făloşi s-o mai ştiţi. Şi voi veţi muri curând şi copii voştri. Şi nimic nu va rămâne din toată fala voastră, din toată prostia cu care v-aţi umplut vieţile prăpădite. Vreţi să vă povestesc vieţile? Într-un fel toţi trăim la fel, dar trist e că după voi nu va rămâne nimic. Nimic. Vă credeţi aşa de grozavi că faceţi bani, eu vă spun, eu

dacă mor _azi_, voi trăi mai mult decât oricare dintre voi. Nu ţin neapărat să vă beştelesc, dar o fac pentru că sunt un dascăl exigent, şi mi-ar plăcea să văd că vă opriţi şi că din voi ţâşneşte o fărâmă de frumuseţe, pentru că doar frumuseţea este eternă.

Criterii

Felix Rian-Constantinescu

Un păienjeniş de vise. Nu pot înţelege cum afară în lumina soarelui am stat izolat în vitrailile mele interioare. De obicei în vise sunt spectatorul unor drame despre care simt atunci că ar trebui scrise pe hârtie, ori îmi trăiesc viaţa săracă în evenimente. Dacă mă va întreba Moartea la sfârşitul vieţii ce am făcut îi voi răspunde stins că am visat şi cred că va fi deajuns. În vis am trăit toate vieţile pe care le-aş fi putut trăi, şi din vis a generat şi acest şir de litere. Visul dovedeşte că avem sufletul de sticlă străpunsă de lumină colorată,după ce reuşeşti să faci pace între fantasme te trezeşti ca bătut. Cred că arta s-a născut din vise şi oamenii mereu caută criterii să numească visele viaţă.

Geneză

Felix Rian-Constantinescu

Dacă aş fi făcut eu lumea v-aş fi înecat pe toţi ca pe nişte pisoi şi aş fi creat din ţărână toate personajele frumoase întâlnite în arte. Amin.

Wolferl

Felix Rian-Constantinescu

Arhetipul omului nu este Sfântul Francisc ci compozitorul Mozart. Wolfgang Amadeus Mozart este singurul mare după Isus, omul după Om, după cum am spus, singurul. Dar cu toate acestea deşi a trăit printre noi plin de har şi de frumuseţe, nu îl putem înţelege, iar destinul său arată botul de bestie pe care îl purtăm fiecare, fără diferenţă, fiara care ucide şi calcă în picioare

îngropând la groapa comună ceea ce rămâne. Dacă Mozart nu ar fi fost trimis pe Pământ, am fi fost mult mai aproape de maimuțe decât de îngeri. Cei mai aleși oameni sunt cei care iubesc muzica lui Gottlieb. Lui Francisc i se înalță rugăciuni în toată lumea, pe Wolferl nu l-a vestit nici o aură, nu l-a urmat nici o coadă de cometă, doar indiferență și moarte.

E sabat să ne punem cenușă-n cap

Felix Rian-Constantinescu

Sură auzi, s-a făcut sabat așa că lasă mâncarea și lumânările și vâră-ți părul în praful drumului. Să știi că dacă ești jidancă nu te-a făcut D-zeu mai cu moț, mai încearcă să mai și iubești toate muierile pe care le numești spurcate că de nu cu mine n-o să ai pace și _tu_ știi cine sunt eu. Mai lasă frumusețea și toarnă-ți cenușă pe trup, mai plângi și tu, fa, și vezi că nu te-o făcut mă-ta și D-zeu să fii bogată și rea ca o cățea. Pisica are nouă vieți, da' sfeșnicul de la mă-ta are doar șapte lumini. Să-ți spun mai desluşit? Caută cea mai rea boarfă care-o ai prin casă și pune-o pe trupul tău iubit, prinde-ți genunchii cu brațele peste țâțe și mergi încet ca Regele Ahab că de nu poate vine prăpădul peste carnea ta. Ascultă, Suro, ce-ți spun, că nu-i șagă, nu-ți mai lăsa surorile să moară în ploi, că vine Moartea și pe la noi. Nu te-o-ngropa nimeni și ajungi de râsul cimitirului, vrei să-ți pun piatră de batjocură ca la Săpânța? Aici șade Sura proasta care n-o văzut mai mult de perciunii lu' ta-su? E sabat, Sură, hai să ne scoatem cenușa din cuptor și să ne-o punem în cap, vrei? Fii înțeleaptă și tu o dată în viață și taci și tu un sabat încheiat, hodinește-te capro să nu te facă D-zeu pastramă și pe mine cu tine, că tu ești cam vacă și eu sunt cam bou. Hai să ispășim și să nu ne mai urască lumea, vrei, iar de ne-or urî după aia, să-și urască lacrimile. Culcă-te acum și așteaptă-l pe Eliahu, fi-to. Bucură-te, Sură!

Tătarii

Felix Rian-Constantinescu

Tătarul îi slab. O fost foame mare de unde o venit el și nu o venit cu avionul. Îi genul de om care te lasă să-l nenorocești și după aia îți ia gâtul și te uită. Tătâroaicele nu plâng, au ochii prea tăioși pentru asta. Copiii de tătari îs chinuiți cel mai mult, că-s puțini,

dar ajung mai tari ca albastrul cerului. Mult or suferit tătarii pe lumea asta dar e plină lumea de tătari şi toţi ne tragem din Gingis-Han. Ne-am mai îmblânzit şi noi, la ce e bun războiul, or obosit să jefuiască şi să omoare, doar proştii de albi se îmbată şi se chinuie şi se omoară, tătaru' e sărac şi adânc, îi priveşte pe toţi cu milă şi dispreţ. Multe o mai văzut tătarul pe lumea asta, dar nu le mai ştie, doar sufletul şi le mai aminteşte. Îi plină România de tătari şi deşi nimeni afară de Regina Maria nu o încercat să le îmblânzească faţa, s-or mai îmblânzit ei, aşa obidiţi cum au rămas, că unul e D-zeu, nu?

Sens

Felix Rian-Constantinescu

Mi-am pierdut raţiunea de a fi. Nu găsesc nici o plăcere în a face nimic din ceea ce îmi place, mi-am pierdut sensul vieţii. În fiecare zi mă gândesc la suicid, dar şi acesta şi-a pierdut sensul pentru mine. Dacă o voi face vreodată, o voi face din inerţie pentru că nu am ce pune în loc. În fiecare zi parcă îmi vin subiecte de cărţi barosane dar mintea mea vidă nu găseşte ideea pentru care aceste cărţi să existe. Am nevoie de ceva, dar nu ştiu de ce, pentru că spiritual am primit totul. Voi mai scrie cărţi. Dar cum? Şi oare de ce?

Sufletul nobil al lui Salvatore Quasimodo

Felix Rian-Constantinescu

Fiind dezamăgit în iubire, Quasimodo găsea pe cei mai mulţi oameni proşti grămadă. O iubise ca un îngrămădit pe Esmeralda, iar părinţii ei nu puteau să-l sufere pentru că era sărăntoc. Încercase de mai multe ori să renunţe şi parcă ar fi renunţat la sufletul lui, dar parcă era prea mult. Aşa că se lepădă de sufletul său pereche. Observa toate contractele, afacerile şi târgurile care se fac în lume şi se gândea că mai bine moare. Toţi de la Vlădică până la Opincă erau nişte bolovani cu creierii de plumb. Voia să trăiască precum Nicolae Tesla şi să îi dea naibii pe toţi. Plânsese dar de azi nu va mai plânge. De ce să plângă omul că lumea e proastă? Nu mai era nimic de spus, va trăi precum copacul dând

castane în capetele seci ale umanităţilor. Marele şarpe îngheţat al universului ce ştia viitorul şi trecutul şi eternitatea. Şi era şi tocmai douăzeci şi trei august, ziua malpraxisului românesc, încă înecată în mici şi bere pe la festivaluri deghizate. Se gândea proastă mai îi viaţa, dar să desprindem corabia şi să plecăm odată!
-Spre moarte!

Mama

Feix Rian-Constantinescu

Proletarii au murit fiind urmaţi de lumpeni, se gândea Max, un orfan de mamă de ani buni, cu un tată bătrân care scria o carte de poezii după alta.

Era abătut şi adeseori voia să moară. Trăia din inerţie fără a şti dacă este noapte sau zi în cosmos, dacă iubeşte ori dacă este uitat.

De când îi murise mama, începuse să aibă gânduri înţelepte:

-Toţi oamenii sunt nişte prăpădiţi. Când mori şi D-zeu te lasă singur. Prea sunt proşti oamenii. La ce bun să îi cauţi pe oameni, dacă ştii că nu le pasă de tine? Moartea nu există şi asta o face îngrozitoare. Anotimpurile nu-şi urmează niciodată invers.

Parcă era fratele bunicii lui de la Livadia de Coastă, beat.

Nu făcea nimic absolut, decât să ia nişte vitamine uriaşe şi grunzoase pe care i le dădea medica de familie, o doamnă mult prea inteligentă pentru meseria ei. Treceau zilele precum clipele, iar el se simţea bătrân ca teiul lui Eminescu. Se săturase să vadă în fiecare an frunze murind şi flori ucise de proşti.

Taică-său continua să scrie cărţi, în timp ce el nici măcar nu citea. Necazul fusese că îi murise mama. Nu avea să îşi mai revină niciodată, atât ştia. Adevăratul zeu al Pământului, soarele, crud, privindu-te cum te joci cu păpădiile ca un fluturaş şi făcându-te să crezi că ţi-e prieten şi apoi născându-ţi păpădii pe mormânt.

Oamenii nu i-au plăcut niciodată. Ar fi umplut pământul acesta nenorocit cu girafe, dacă l-ar fi făcut. Pentru el oamenii erau nişte animale sociale precum gorilele, babuinii şi cimpanzeii.

Îşi dădea seama că viaţa trece, iar mintea i se toceşte.

Astfel începu să scrie o carte groasă pe care o numi _Mama_, semnând-o Max Gorki.

Apoi ori de câte ori i se făcea dor de cineva, scria.

Ce e sfinţenia, Thaïs?

Felix Rian-Constantinescu

Sfinţenia înseamnă onorabilitate şi să te multiplici din doi în doi luate câte patru? Să priveşti de la patruzeci şi cinci de grade - în duh doar - fiecare om pe care îl întâlneşti? Să le dai oamenilor în cap cu versete, cu apă sfinţită, oase sau muzică tâmpită? Ce e sfinţenia, Thaïs? Poate sfinţenia să aibă chipul tău, poate mai mult decât oricare altul? Nu îl iubesc pe Paul, dar te iubesc pe tine, sfântă de scenă şi bordel. Nu vreau să urc până în al treilea cer, vreau să am curajul să mor, pentru că ce e viaţa fără moarte?

Mântuirea

Felix Rian-Constantinescu

Sunt un medic sadic, aşa că am pigmentat genetic pielea unui cetăţean pe care l-am ales fără s-o ştie pentru un experiment. Probabil că nu e etic ce am făcut, deşi lucrul acesta din punctul meu de vedere nu ar fi trebuit să afecteze pe nimeni, dar societatea însăşi - ca şi individul - este vidă de etic, aşa că nu am avut prea multe tulburări de digestie datorită acestui lucru. Dimpotrivă consider că am făcut un lucru superior, am arătat unui porc albinos ce înseamnă să fii cel mai vechi, mai nobil om din câţi există. Am fost precum D-zeu pentru el, dar i-am adus multe suferinţe la capătul cărora a rămas singur, pentru că pe ceilalţi porci nu am fost de acord să-i mântui.

Ați dat de Santino

Felix Rian-Constantinescu

Ci sânge am scris, cu sânge să vă semnați. De vrăji v-ați ținut, vrăjile să vă țină, vrăjitorilor, ascultați vrăjeala profetului. Pe țigani i-ați iubit, în țigănie să intrați, numai Ionuț să scape și dacă mai veniți la mine să plecați unu câte unu din doi în doi numai Ionuț să scape, securiști cu inimi de porci, purec, șoarec, șobolan, să vă lase făr-un ban, porcu, mielu, priculiciu să vă mânce tot cariciu, toți câți oți fi, să ajungeți de nimi. Numai Ionuț să scape și eu să vă fiu Îngerul, liniștiți-vă că vă șterg neamul de pe pământ, neicusorilor, auzi, s-or întâlnit porcii cu profetul, norodul de gâște cu hahamul, încornoraților, ați dat de Santino.

Să vezi Madrigalul și să mori

Felix Rian-Constantinescu

Ca în vechiul dicton, care să fiu onest nu îmi amintesc la ce anume numeau a merita atât de văzut, un Madrigal la Ateneu, fie și la televizorul mamei, poate cu atât mai mult, este ceva nemaivăzut, o palpitare de puritate pe puntea Titanicului lumii, un semn că existăm și că nu putem altfel, ca Luther, Dumnezeu să ne ajute. Noi, poporul care am reușit să educăm acești muzicieni nu vom putea fi dați afară niciodată din istorie, fie și măcar pentru acest lucru. De remarcat pietatea muzicală și sensibilitatea adusă de frumoasa dirijoare Ana Ungureanu, a întregului cor de voci, suflete și oameni. Plângeam cândva să se mai nască în muzică și la Moldova oameni, Moldova noastră fiind întreaga Românie, vă spun frați și surori ca Magdalena că s-au născut. Corul nu se înfățișează în această penultimă seară de vară ca un simplu ansamblu muzical, ci ca o bijuterie, ca un Koh-I-Noor român pentru a cărui descoperire și cizelare au trebuit să treacă generații de bijutieri și să se caute nestematele în stâncă pentru a fi aduse laolaltă în cununa României în această seară de Duminică la Ateneu, cu o muzică având darul chietudinii în frumos și alinării propriei noastre vieți. Noi, românii, nu practicăm meditația tibetană, dar avem Ateneul. Remarcabilă este munca întregului colectiv, al designerilor vestimentari

reconstruind superbele costume de epocă, un costum asemănător a avut la nuntă bunica mea în Cernăuțiul de altădată, al antrenorilor ce au pregătit artiştii pentru marele moment, al celor care le-au pieptănat pe frumoase precum fata din romanul lui Evtushenko. Deasemenea şi tinerii, aleşi muzicieni sensibili de o deosebită artă. Astă seară văzând concertul am văzut şi eu că trebuie să har să poți cânta la corul român Madrigal şi - nu numai - să ai har să poți cânta. Doar în Mozart am mai auzit atâta suavitate şi acum înțeleg că Wolferl departe de a fi un om cu idei, avea o simplitate a geniului, cea mai mare formă a artei, ce l-a făcut ca şi sfântul patron al Festivalului să se inspire din muzica simplității şi curăției, atât a epocii lui cât şi a erelor trecutului. Remarcabil a fost asemenea ansamblul instrumental Codex, ducându-mă în lumea copilăriei, într-o _Românie_ înainte de Românie, contemporană şi predecesoare vrăjitei Insule a lui Stevenson. Ateneul a strălucit astă seară. Cât dar, să poți cânta, şi să nu te faci rockstar. Din seara aceasta Madrigalul are un loc unic în privirea mea, şi ca ilustrul meu compatriot domnul Iosif Sava, pace peste el, vă îndemn iubiți, iubiți Madrigalul.

Scrisorica de amor a Bampirului către Esmeralda

Felix Rian-Constantinescu

Bine, te aştept, dar să ştii că, până atunci şi dacă înnebunesc, o să vin la soroc şi o să-ți poruncesc să mă iubeşti.

Literatura rusă

Felix Rian-Constantinescu

Uriaşă, literatura rusă te poate băga în depresie. Ajungi să îți propui să citeşti una după alta ori simultan ciclopicele ei opere, intuind în sinea ta că ameţit de reverie nu vei mai sfârşi niciodată. În tot răul este şi un bine şi românii au o mare bilă albă datorită erei comuniste. În acei ani s-au tradus biblioteci întregi de la Cartea Rusă şi nu e vorba doar de Dostoievski cum ştiu unii literatura rusă, ori de Dostoievski şi Tolstoi, ori de Tolstoi şi Dostoievski, ori de Tolstoi, Dostoievski şi Cehov, ori să-l mai adăugăm şi pe Gogol, ori Puşchin, Lermontov, Esenin ori

Maiakosvki, Pasternak, Bielinski, Cernâşevski, ori Şcedrin, parcă el a scris _Oblomov_ (nu, Goncearov), Fedin, Şolohov, Cinchiz Aitmatov ,Kuprin, Evtuşenko şi autorii de după marele Război de Apărare a Patriei, chiar şi fraţii Strugaţki, Gaidar, Valentin Kataev. Nabokov, Valentin Rasputin, Leonid Leonov, Alexei Tolstoi, Makine, Soljeniţân, Vladimir Bukovsky, Daniil Harms, Leonid Andreev, Blok, Berdiaev, Soloviov, Şestov, Bulgakov, _Rudin_, Turgheniev, Radişcev, Gorki, Cartea pelerinului rus, cine poate citi atât? Am citit pe clasa a zecea şi poate şi pe a unşpea _Crimă şi pedeapsă_, _Demonii_, _Fraţii Karamazov_, _Idiotul_, _Adolescentul_, şi m-am simţit de parcă ridicam haltere. Chiar şi românii educaţi la şcoala rusă au devenit mari scriitori. Am o teză, cine citeşte toţi autorii enumeraţi de mine, din care am citit doar un ciob ştirb arheologic de chiup de ulei şi cereale, şi mai citeşte şi restul literaturii ruse, ori îşi pierde minţile pe drum ori ajunge unul din cele mai bogate suflete ale epocii lui. Cu condiţia să nu citească doar literatura rusă, să citească tot, să nu-şi pună ochelarii de cal ai pedantismului şi specializării. Astfel cum să trăieşti? M-a întrebat o fată ce fac şi i-am spus că sunt obosit, citesc prea şi râzând mi-a spus că dacă am obosit de la citit de ce nu ies în oraş să mă plimb bucurându-mă de duminică. I-am spus că eu nu trăiesc aşa. Literatura rusă e obsesia mea, ca dr. Jekyll mă întreb cu spaimă oare nu încep să devin omul unei singure idei şi dacă da care este aceea? Tuberculoza lui Anton Pavlovici Cehov?

Ocult

Felix Rian-Constantinescu

Împărăţia cerurilor este putere dar nu despre asta e vorba acum. Iubirea este o putere mai mare legându-te în farmece pe viaţă de cineva fără să poată înţelege vreun om cum. Ceva ocult, ascuns, adânc precum o dornă în munte, mai adânc decât moartea pentru că toţi oamenii iubesc şi după ce mor. Când găseşti nu pierde pentru că vei căuta iar plângând poate toată viaţa, Felix, ocultule.

Regele stelelor

Felix Rian-Constantinescu

Stă în palatul lui cioplit în stâncă și privește cerul. Este Regele stelelor, cu o coroană de lumină pe cap și o barbă de flăcări. Inima îi este de gheață vie iar ochii orbi precum stelele. Al lui este poporul stelelor din toate cerurile și le știe pe toate pe nume. De la începutul timpului stă așa pe muche de munte, ochii săi orbi reflectând ca tăurile negre drumurile lor. Când va muri, stelele vor coborî toate pe muntele tăiat în trei muchii și-i vor săruta fruntea.

Icoanele nu se fac pe bani

Felix Rian-Constantinescu

Are doamna Doris Lessing o povestire africană numită _Vrăjile nu-s de vânzare_. Și eu am m-am apucat iar de pictat pe sticlă cu gândul că poate vând ceva, dar rugându-mă în timp ce pictam - că așa se fac icoanele - m-am luminat - eu măcar, dacă nu și bicisnicul meu desen - și mi-am dat seama mai bine. Dacă poți să-l vezi pe D-zeu cum să-l vinzi mai apoi, ca bietul Yehuda, bancherul? Nu, nu. Dacă faci icoane trebuie să le poți face, să ai geam, ramă, culori și degete, și dacă vrei să te desparți de ele să le dai ca pe flori, măi băiete. Ce să faci cu banii, milostenie pentru ce-ai vândut?

Marea singuratică

Felx Rian-Constantinescu

Rusia e o femeie frumoasă și părăsită. După ce a eliberat - cu adevărat, prin Gorbaciov - Europa de Est, acum când ar vrea să intre în dreptul ei până la Nistru, drept vechi din timpul Rusiei Kievene, este considerată ca marea barbatariță a lumii. Să notăm că din 1980, de la Afganistan, Rusia nu a mai purtat nici un război, și acela purtat de U.R.S.S., și oare câte a purtat S.U.A. și statele N.A.T.O. împreună cu ea, chiar și noi? Oa? Ceva nu e bine, e cam subțire banu' și gros obrazul. Occidentul cu N.A.T.O., Europa și cu toți, afară de noi, Polonia, Finlanda și Japonia se comportă ca imperialiștii în India înainte de Gandhi, iar politica

domnului Putin dacă nu e justificată e logică. Nimeni nu şi-a bătut joc vreodată de Rusia în istorie, decât oamenii de nimic aşa cum se întâmplă şi azi. Ruşinică să vă fie obrazului unionisteuropean şi statunitamerican. Vreţi voi să vă vârâţi militarii şi businessmenii, ca Michiduţă, şi în Rusia cum aţi făcut în întreaga lume. _Nu renunţaţi la nimic, vreţi tot, ilegal nonstop_, să fim o familie mare unită, exploatată şi fericită. Bine că americanii îşi duc crucişătoarele peste tot, iar ruşii nu au ce căuta la Odessa. Cu toate problemele, în Rusia mai există învăţământ - poate cel mai elevat din lume -, cultură - poate cea mai mare, dar nu ştiu ce mai există în Europa afară de cluburi de dimensiunile a oraşe întregi cu peşti pe trotuare şi droguri în vene, şi tot voi îi scuipaţi în cap pe est-eurpeni de când suntem. Daţi dovadă că aveţi cultură, sunteţi oameni şi vă iubiţi aproapele mai lăsaţi gargara politică şi căutaţi-vă idealurile părăsite. Iar românii să ştie că dacă vom reveni la vechea graniţă de pe Nistru cu ţariştii va fi mult mai bine. Ce e drept e drept şi ce e strâmb e strâmb, nu are rost să le amesteci, iar ucrainenii ar trebui să ştie că vorbesc ruseşte şi Ucraina nu s-a născut ca al cincizeci şi doilea stat american şi nu va fi niciodată. E dur, dar e mai dur să-l împuşti pe Bologa şi să spui că eşti cu libertaua, egalitaua şi fraternitaua, şi că fratele tău Bologa e un terorist barbar. Ucraina trăieşte înapoi în timp, dar dacă prin absurd Europa va scăpa de ruşi - să zicem gazându-i -, după aceea îi vor scuipa în cap pe ruşii ucraineni cum ne scuipă şi pe noi, spunânu-ne ca şi Cocoşilă să tăcem din gură că suntem proşti că n-avem trei mii de euro salarii pe lună. Poate că n-avem, dar când eram eu copil cam tot ce mâncam - spre deosebire de ziua de azi - era din ţara noastră şi nu exploatam pe nimeni.

***

Long ago, when I was a young man, I talked online with a beautiful Coptic Egyptian girl. But I was rasist and welching and she went away. Then I looked after her, but could not find her anymore. Do not do what I did, in Shakespeare's name. :(

Întâi septembrie două mii cincisprezece

Felix Rian-Constantinescu

Mi-am amintit de filmul din anii optzeci al regizorului lui _Gandhi_, _Cry Freedom_ ,(1987), film despre apartheid în vremea apartheidului sudafrican şi mă întreb: acum, în vremea apartheidului sionist, nu încep oare şi unionisteuropenii să dezvolte o mentalitate apartheid, deteriorându-se gândul bun al integrării? Oricum rasiştii europeni nu au nici o şansă de a-şi vedea împlinit noul Lublin, dintotdeauna mai mulţi au fost cu necăjiţii. Cazi imperiule, şi să se audă cântul alternat al robilor răscumpăraţi în toată lumea, Tibet, America, C.S.I.-ul, Amazonia, Mexic, Argentina, China, Rusia, VenezuelaEcuadorPeruBoliviaChile, Coreea însângerată, Australia şi Oceania, India, Africa, Brazilia, Orientul Apropiat şi infamanta Europă albă.

A-nceput toamna
(compunere)

Felix Rian-Constantinescu

A-nceput toamna. Număraţi bobocii. Dar să nu-i bateţi prea mult în cap că şi voi veţi fi boboci iar pentru că aşa e roata lumii. Adunaţi-vă karma bună pentru eternitatea rea şi zâmbiţi la frunzele din Kitai din grădinile botanice, păduri şi parcuri. Respiraţi-le şi nu încercaţi să le tot fotografiaţi, nu are nici un rost, pictaţi-le. Acum urmează blândeţea înainte de moarte, cea mai frumoasă perioadă a anului. Când va ploua să vă plimbaţi şi prin ploaia tulburată fără umbrelă cu un walkman Sony. Bucuraţi-vă de toamnă, pentru că nu veţi avea multe, din păcate. Trăiţi ca să muriţi şi veţi simţi frumuseţea morţii pe care o simţim viaţă şi respiraţi adânc oxigenul coroziv şi universul. Culegeţi frunze frumoase şi puneţi-le în cărţi şi imprimaţi-le pe hârtie de desen, sau de ziar dacă n-aveţi. Priviţi la furnici ascultând greierii sărutându-vă în câmp ori în menţionatele grădini botanice. Taxa e mică şi poţi să intri şi clandestin dacă eşti student. Toamna vă pregăteşte pentru veşnicia înţepenită care va urma până la zilele Babei, după cum sufletul tomnatic e pregătit încet încet pentru pământ. Suntem fructe smulse de şarpe care cad până la urmă în pământ devenind pământ şi încet alte fructe. Nu plângeţi, pentru că nu aveţi de ce, ori plângeţi, pentru că nu aveţi pentru ce. Plimbaţi-vă mult singuri, dacă sunteţi tineri, citiţi mult singuri, dacă sunteţi bătrâni, pentru că toate au un sfârşit şi toamna este

asemeni Cuvintelor, germinând sfârşituri care sunt noi începuturi. Şi cât mai puteţi, faceţi copii şi bucuraţi-vă de ei la primăvară.

Circumvoluţiuni

Felix Rian-Constantinescu

Vine dimineaţa când îţi simţi în suflet primele zbârcituri, în creier, chipul tău devine deodată serios ca al unui îmbătrânit de zile, şi te transmuţi în ceva nu ştii în ce, nu ştii cum. Nu prin gânduri, că gândeşti degeaba, ci prin zbaterea în etică. Zbârcirea aceasta nu este un efort abstract, ci zbârcirea nucului în dimineţile geroase şi ştii că mintea ta se va răsuci în ea însăşi reflectată de chipul tău care va arăta ca pantofii lui van Gogh şi mai mult decât atât doar D-zeu poate să înţeleagă, nu tu, dar ochii pustiiţi ţi se umplu de endorfina recunoştinţei.

Cel mai frumos bluz din viaţa mea

Felix Rian-Constantinescu

Când am ajuns acasă, pe autobuz, dimineaţa mi-am notat cuvintele.

Cause I'm never gonna dance again.

Cred că nu aveam nici şaptesprezece ani şi dansasem cu cea mai frumoasă fată din câte văzusem, o colegă de clasă care mă obseda, mă fascina, cu nume de dramă ibseniană. Citind acea piesă am început să citesc teatru şi până la urmă am mers la Catedră, adevăratele mele studii, neterminate, fiindcă cine te poate învăţa să scrii teatru, ceea ce pentru ce ai fost făcut?
Nici Nataşa Rostova nu a dansat vreodată cum am dansat eu acel unic bluz.

George Michael

Felix Rian-Constantinescu

Suflet chinuit, George Michael, acest Hamlet gay al cumpănei de secole ale noastre, e poate privit cu mai multă îngăduinţă de D-zeu, decât mă priveşte de pildă pe mine, credincios cu paşaport, fanatic, profetic, pur, necruţător, inchizitor.

Tatăl meu Merlin

Felix Rian-Constantinescu

Cred că începând cu douăzeci de ani înainte să mă nasc eu, tata a început să culeagă folclor şi a continuat de când mă ştiu toată viaţa, strângându-l în misterioase lăzi de carton şi valize şi ne-a educat pe toţi în frunte cu mama când facem curat să nu-i aruncăm folclorul, trebuind să verificăm ca vameşii ori detectivii fiecare petec de hârtie. Abia acum când după un scris megalitic ce a durat o iarnă întreagă de scris neîntrerupt sau poate mai mult, când cartea este gata, şi ar trebui să apară mustind doar de creaţii anonime din Ţara Haţegului, aflate de la babe, gospodine, elevi, copii, ţărani, păcurari, începând cu perioada medievală şi urcând până în perioada romană, a tradiţiilror dace şi până în primitivismul european-african băneş Vincea-Turdaş, constat cu stupoare că tatăl meu e Merlin.

D-zeu

Felix Rian-Constantinescu

Când priveşti în jur şi vezi numai sfinţi, începi, fascinat, să-l vezi pe D-zeu. Ochii tăi înţepenesc scufundându-se în faguri cu miere, şi doar câte o insectă muribundă ţi se mai zbate surd în colţul ochiului zgâriind lacrimi. Pentru un câine cei mai frumoşi sunt câinii, pentru un păianjen cei mai frumoşi sunt păianjenii, pentru un om cei mai frumoşi sunt oamenii, dar nu trebuie să fie aşa, şi poate tot pământul e un bolovan plin de păianjeni alungiţi ori burtoşi. Nu poţi să afli nici un răspuns, doar îţi înţepenesc ochii şi sufletul tău vede ceva, nedeslușit.

Question with a Warning

Felix Rian-Constantinescu

I want to ask Anybody able to figure out something about some synthetic material suitable to replace wood and canvas for paintings, because as in Easter Island we will have the Polynesians' fate of cannibalism after the last tree is cut down of earth.

Artist nenorocit de destin II

Felix Rian-Contantinescu

Am crezut că scriu mai bine ca Cehov doar pentru că am citit doar din volumul întâi de opere complete. Acum când am deschis volumul al doilea l-am regăsit pe Cehovul pe care-l ştiam, high conceptul literaturii ruse. Da, da, da, da, da.

Meşuga

Felix Rian-Constantinescu

Eu sunt Pălărierul Nebun. Mă droghez cu plumb. O galaxie de cărţi gravitează în jurul patului meu, iar toxicitatea mă duce în lumile artificiale, paralele, ale literaturii, artei, muzicii, filozofiei şi religiei. Sunt un descreierat, meşuga, şi ca Bursucelul nu doar citesc cărţile ci le respir, iar când eram copil le şi mâncam, fie că erau de la bibliotecă sau nu. Nu ştiu la ce bun toate astea, nu degeaba îmi zice satul nebun. Sunt nebun, nebun, într-un templu de Plumb. Stau îngenuncheat în Casa Calvarului, biserica, sinagoga, moscheea strămoşilor mei şi îmbrăţişez picioarele mamei moarte preschimbată în Plumb.

Batjocura

Felix Rian-Constantinescu

Câte vieţi distruge. Câte zâmbete ingenue şterge. Câte suflete sensibile sunt zdrobite în spirit de ea. Aici se vede răutatea, bestialitatea omului, a acelui homo homini lupus, pe care l-am cunoscut atât de bine. Natural, avem tendinţa să mergem în lume şi să ne facem prieteni, şi când o facem, constatăm că nu am avut pe cine. Şi angoasa noastră din aceea a singurătăţii se preschimbă în cum că poate doar oameni de nimic trăiesc pe pământ. Să fi printre oameni de nimic e mai rău decât să fii singur, dovadă sunt Viaţa şi Aventurile lui Robinson Crusoe.

Iubirea platonică

Felix Rian-Constantinescu

Maria se îndrăgosteşte de Ioan dar fuge de îmbrăţişări, iar Iona este timid. Stau şi vorbesc despre cele câteva cărţi pe care le citiseră în tinereţea lor şi se iubesc şi se plimbă. Ceilalţi stând la o mentă în parc îi văd şi spun batjocuri. Dar ei se plimbă ţinându-se de mână şi sărutându-se stângaci şi romantic.

Te duci în Parlastina, acolo să trăieşti!

Felix Rian-Constantinescu

Tata era pe clasa a noua şi se mutaseră de la cantonul de irigaţie de pe Crişul Alb întru-unul din satele apropiate să meargă tata la liceu în gazdă, şi într-o zi o văzut pe Ion a lu Abţiguitu, cu ta-so cu Abţiguitu în persoană, luând gardurile de fier forjat din jurul câtorva morminte din cimitirul evreiesc de şi le-or dus acasă să-şi facă garduri ungureşti. Copilăria l-o pus să spună la oameni, Abţiguiţii or jefuit cimitirul evreiesc. Iar într-o zi o venit Abţiguitu de Ignat la bătrâni şi s-or apucat să vorbească ca după o damigeană de ţuică. Tata iar o fi zis ceva, iar bătrânu Abţiguitu i-o zis:
-Te duci în Parlastina, acolo să trăieşti!
După două luni Ion a lu Abţiguitu o venit el la Parlastina să-l pună pe tata să-i mediteze prostul. Bucurie mare o fost în casa Abţiguitului că nu s-o hotărât tata înainte să plece, că de, cum zicea Cilibi Moise, când îţi dă banii îi spui că miroase a livant, când vine după împrumut spui că pute a usturoi.

Umorul

Felix Rian-Constantinescu

Umorul e cel ce te ajută să nu îi dai în cap omului care te calcă iar şi iar pe bătătură când ieşi din bătătură. Asta mă face să mă întreb dacă israeliţii, după atâtea războaie şi tras cu puşca la întâmplare de dimineaţa, nu cumva, tragic, şi l-au pierdut. Poate că asta e problema lui Netanyahu, că are o moacă fără pic de umor. Dar ca şi Jerry, toţi avem Newmanii noştri, pe care după atâta ură ajungem să-i iubim, şi doar astfel e viaţa minunată, bella.

+

FR-C

Dacă iei la socoteală toate hoaxurile anticristice de succes ce se apar în fiecare an nu poţi să nu observi o forţă care stă în spatele lor şi care le produce dintr-un interes obscur.

Dramă

FR-C

Eu vreau să scriu dramă, dar nu pot pentru că nu trăiesc. Nu mă aflu nici în timp, nici în eternitate, nici în viaţă, nici în moarte. Sunt o grăunţă îngropată în pământ cu inima de piatră. Şi nu există concluzii. Doar mă întreb, cum o putut Camil Petrescu să scrie şi filozofie?

Iertare

Felix Rian-Constantinescu

Toţi oamenii sunt preoţi. Dar în momentele de disperare avem nevoie măcar să ne amintim toate cuvintele bune spuse de slujitori disperărilor noastre. Credincioşii sunt credinţa, preoţii sunt speranţa, Isus este iubirea. Pământul din noi vorbeşte cu cerul din ei când vrea limpezire şi auroră. Cât despre iertare, vrem să fim iertaţi, când vrem să iertăm, ca în copilărie.

-Am draci.

FR-C

Era la actorie o tipă superbă, despre care băieţii au spus că s-a sărutat înainte de repetiţii cu cea pe care o alesesem eu pentru examenul meu nereuşit de dramatizare din Partida de ceai. Odată, jos, stăteam pe coridorul facultăţii doar eu cu ea, aşteptând şi mi-a spus laconic:
-Am draci.
M-am gândit, Nu ştii ce am eu. Dar am tăcut şi am greşit.

Țadik

FR-C

Oamenilor le era groază de Rin. Şi lui Rin îi era groază de el însuşi. Să fii israelit, fie şi renegat ca el, era ceva supranatural, mult prea adesea de necontrolat, ca materialul radioactiv. Adesea se simţea ca Boogie Man. Rin Boogie Manu. Putea să lege, să dezlege, să vindece şi să zdrobească, să citească şi să încifreze, aşa cum creşte copacul sau fată oaia, firesc, de-aia îşi ţinea mereu ochii închişi, să nu vadă. De, avea în el sângele lui Cristos, Graalul, asta îl făcea atât de periculos. Era profet ca Avraham, părintele său, şi asta îi umplea sufletul de pietre necioplite. Se întreba uneori, oare şi frumoasei Lorelei îi era groază de el uneori?

Păcătoşii

FR-C

Rugăciunile genuine sunt rugăciunile păcătoşilor, sfinţii adevăraţi sunt păcătoşii, adevărul salvează doar păcătoşii în lumea de păcătoşi şi actori.

Robie

FR-C

Când ţăranii îşi vor termina de vândut pământurile, va începe robia. Aşa a fost în Evul Mediu. Apoi se vor vinde pe ei înşişi, urmând sclavajul. Aşa a fost în Antichitate. Vor munci pe nimic la oameni aleşi şi la prinţi ai bisericii până vor muri ei şi copiii lor, până va fi atât de rău încât de la coasă se va ajunge iar la Bobâlna şi de la seceră la Revoluţia franceză. Pământul e rotund.

Tora Vasilescu, actriţa obiect - Mariana Mihuţ, actriţa subiect

FR-C

Întrebarea existenţială a carierei Torei Vasilescu ar fi poate cea a Rachelei Corrie: Nu pentru asta am dat la Teatru. Mai toţi regizorii - de film, cel puţin, de la Lucian Pintilie la Şerban Marinescu - s-au întrecut să o dezbrace prin paturi de recuzită de studio cinematografic, pe peliculă, de parcă ar fi fost un obiect estetic, o păpuşă gonflabilă, fără sentimente. Asta este una din tragediile marii arte teatrale. Este şi Tora Vasilescu o martiră a Independenţii, mărturie mută a vulgarităţii "marilor regizori" români, care în loc să sacrifice Muzele, îşi sacrifică actriţele, actorii şi publicul. Este pentru prima dată când vad mai multă umanitate în actor decât în regizor, mă solidarizez cu actorul, şi cred că dacă teatrul se poate lipsi de regizor, niciodată nu se va putea lipsi de actor, astfel trebuind ca actriţelor şi actorilor să li se dea dreptul la demnitate. Ar trebui să existe un sindicat al actorilor care să îi apere de regizori şi producători, să existe un drept de veto care să îi permită să spună, Nu joc această scenă, şi să rămână în film, cum e cazul aici, sau în spectacol.
Mariana Mihuţ, actriţă de o uriaşă personalitate, nu s-a supus acestui sistem pervers regizoral. A reuşit să învingă în mare parte metastaza coruperii sufleteşti a artei române, în general, şi a celei teatrale. Dacă ar fi trăit în Rusia ar fi putut genera un cult,

precum Natalia Bodnarciuk. Nu o poţi privi fără să-ţi spui cu acea devoţiune wordsworthiană ce priveşte dincolo de moarte:
-Mariana Mihuţ...
Ce vrei, e moldoveancă.
Ca monstru sacru o depăşeşte pe Tamara Buciuceanu-Botez, şi se apropie de Gina Patrichi şi chiar de Leopoldina Bălănuţă, lucru ce spune totul despre sufletul ei ales.

Scriitorul

FR-C

Naşterea unui mare scriitor e felul în care un popor îşi afirmă existenţa. Scriitorul nu trebuie să părăsească niciodată ciorba poporului său. Scriitorul este căpitanul corăbiei, mai bine să moară stând aşezat pe pământ lângă craterul Hiroşimăi, decât să îşi scape viaţa, fiindcă, va reuşi, dar cu preţul culturii părinţilor săi. Scriitorului mama îi spune să nu plece de unde s-a născut.

Crazy world

FR-C

Când eram student obişnuiam să merg la catedrala de pe Matei la slujbă şi dădeam pace cu unguroaicele între două vârste. Mi-a rămas un fel de drag, şi întotdeauna mergeam la bisericile catolice secuieşti. Am mers şi la Haţeg des, un loc binecuvântat. Obişnuiam să merg şi la Hunedoara, oraşul marelui Ioan de Hunedoara, la biserica franciscană, dat fiind că şi eu sunt, având ocazia multor clipe fericite în singurătate. Până anul acesta cam în perioada Paştelui, când am fost iar, şi tocmai se spărgea târgul, şi un ins de lângă uşă a tras de uşa mare de castel draculian şi m-a izbit cu ea drept în inimă. Fiind păros ca un get, era normal să mă recunoască drept duşman.

Mama

Felix Rian-Constantinescu

Mama e arhetipul cel care nu au mai apucat să îmbătrânească. Să fie penzionari. Au murit lăsându-și copii în urmă. Și îi privesc pe copii de azi cu regret. Îi văd cum așteaptă să crească și să aibă copii, și mă gândesc câți dintre ei nu vor mai apuca să îmbătrânească? Ca mama.

Scriitori, artiști, patrioți

FR-C

Oamenii de succes sunt printre cei mai superficiali. Au creier cât un borcan de castraveți murați. Se gândesc doar la încondeierile lor și la cele trei cărți pe care le-au citit cu chiu cu vai, ori la vocea lor răsunând pe tot pământul cu ajutorul tăriei și a ouălor crude, or la discursurile exersate la orgasm ori la beție. Dar din păcate uneori iese ușor precum căcatu o iluzie frumoasă și noi oamenii de rând credem. Credem ca Miorița în ciobanul moldovean.

Videoclipuri

FR-C

Viitorul va privi videoclipurile noastre, cum privim noi inscripțiile antice și manuscrisele medievale, ostenindu-ne să le pricepem, cât de puțin.

Nu arăți bine când te masturbezi

În ciuda fanteziei care poate părea bogată, nu arăți bine când te masturbezi. Nu ești nici pe departe ceea ce îți închipui. Nu trezești senzațiile propuse în nimeni, nici măcar în tine. Cobori la nivelul unui cimpanzeu singuratic de grădină zoologică. Ești naspa, Pământule. Acum pentru că simt că mă privești ca pe un Personal

Jesus, un mântuitor al tău, te binecuvântez, zâmbindu-ți, ca Salieri.

Transcendență

FR-C

Dacă în ultima sută de ani a existat un om fascinant acela a fost scriitorul Franz Kafka. Dar și el era prizonierul propriei culturi, nu era liber în iudaism, vorbea despre el nu cu libertatea credinciosului ci patima apologetului. De parcă pentru el nu mai exista nimic altceva în afară de iudaism. La fel a făcut Nicolae Steinhardt cu ortodoxismul. Consider că trebuie să privești lumea cu ochii lui Franz Marc, să poți spune măcar o dată în viață:
-Cai albaștri.
Fiecare om trebuie să-și găsească singur propriile imperative. Dar nu poți să fii Franz Kafka și să fii un bun evreu, ce ar trebui să fii e un evreu și atât, pentru că ce te animă transcende diferențele religioase și culturale după cum iubirea transcende diferențele de rasă ori sexuale. Totuși acesta e paradoxul, Kafka vorbea ca un popă uneori. Nu îi cere nimeni să vorbească precum un marxist, dar cred că trebuia să ne așteptăm de la el să metamorfozeze iudaismul. Pentru că la rafturile cu scriitori mergem din cu totul alte motive decât mergem la preoți, rabini ori ideologi. Orice judecată e de prisos, până la urmă rămân doar cărțile.

Prințul

Mama îmi povestea că pe când eram prunc îngrijitoarele de la creșă mă numeau Prințul lu' Constantinescu. Și e deajuns să privesc chipul fin al Anei ca să știu că e adevărat. Și adevărații prinți nu părăsesc niciodată pământul mamelor lor. Iar pământul li se închină. Ar fi fain la New York, dar cred că va fi mai fain în Districtul Hațegului. Eu sunt îngerul acestui ținut. Mama mă sfătuia să nu plec niciodată de aici, nici dacă se întoarce Stalin. Unde să mă duc? Pribeag fără suflet, fără morminte prin lume? Don't get me wrong. :)

Psihiatrul

FR-C

Mergi după o noapte în care nu ai reuşit să dormi deloc, după ce ai fost sfătuit de un preot să mergi – sau nu – şi la început crezi că e ca o vizită obişnuită la doctor. Ca un tratment de răceală, ori ca un tratament de câteva luni. Apoi lunile se fac ani, apoi decenii şi te zbaţi cu gândul că viaţa ta zdrobită va dura mereu astfel. Ai impresia că trăieşti într-un univers absurd în care oamenii sunt păpuşi mecanice menite să te tortureze veşnic. Psihiatrul se luptă cu toate furtunile din tine precum Căpitanul Ahab, iar uneori e mai bine, uneori e mai rău, te lupţi cu gândurile disperat cum se luptau cruciaţii cu sarazinii, ori cum duc călugării războiul nevăzut. Totul la cabinet e menit să te ajute să te integrezi, dar trebuie să bagi un cub într-o sferă, e nevoie de ingeniozitate şi deasemenea pentru tine nu e uşor. De fapt problema e una singură, simţi că oamenii nu te acceptă ca om. Chiar şi după ce accepţi totul şi e păcat că în lumea aceasta bolnavii psihic nu mai au alţi prieteni afară de psihiatri. Da, cum se scufundă corabia devii Robinson Crusoe. Toată lumea îşi bate joc de tine, ca în Biblie. Eşti slab şi bun, iar pentru asta prietenii tăi – fără diferenţă – te batjocoresc. Doar cineva care este în starea ta - ori măcar se poate preschimba în sufletul tău - te poate iubi. Şi când te simţi iubit în sfârşit, în sfârşit poţi să adormi.

Sex

Sunt dezamăgit. Ar trebui să fie ceva mai romantic. Ca un sărut. Ca un prim sărut veşnic. În schimb totul e aşa de vulgar. De ce nu poate fi ca o îmbrăţişare, un sărut plăcut ce ţine o noapte? De ce fetele îi iubesc pe băieţi cu cât sunt mai proşti? De ce e aşa de aiurea? Nu-mi place. Iar efortul e ca la săpat de şanţuri. Majoritatea fetelor sunt nişte gâşte şi majoritatea băieţilor sunt nişte proşti. E frustrant. Înseamnă că aceasta nu e cea mai bună

dintre lumile posibile. De aici rezultă că sexul poate fi perfectat. De aici rezultă că omul poate evolua.

SIDA

Am crescut în explozia SIDA. A murit Mercury, Magic, vedeam bolnavi la televizor, era îngrozitor. Şi acum e. Cât de simplu e să te culci cu cineva. Şi dacă eşti un luzăr ca mine, dai nişte bani, şi gata. Dar nu pot avea nici un orgasm fără să simt vampirul bântuind în întuneric însetat de sânge.

Ursul & Bătrânul şi marea

Cele două nuvele împărtăşesc aceeaşi temă. Una datată 1942, alta 1951. Ambele, Nobel. Ambele, americane şi independente valoric, precum Coca Cola şi Pepsi. Ce îi lipseşte uneia, are cealaltă, aşa că cel mai bine e să le amesteci. Cel mai bun text al lui Faulkner, singurul lizibil, pentru mine, şi cel mai bun al lui Hemingway. Un scriitor de raftul întâi şi un suflet fascinant. Asemeni lui Moş Ben şi lui Santiago, nu doar scriitorul ci omul trebuie să-şi urmeze imperativele. Şi să nu o facă pentru public.

Crimele capitalismului

Am dărâmat statuile lui Lenin, acum e timpul să îl punem pe Marx pe ruguri, ca în anii '30, apoi vom vedea ce timpuri vor mai urma. Cred că suntem determinaţi, în sfârşit, să trimitem idealiştii la bulău. Şi suntem pregătiţi apoi şi astfel ca după crimele comunismului să înceapă crimele capitalismului. Cum am spus, la naiba cu Lenin, Marx, Isus şi alţi comunişti. România va fi Idealrein.

Debiteurul

Tipul de scriitor, din care am făcut și eu parte care își ia biata scurta viață o deșiră toată până nu mai știe nici el ce e cu ea și o povestește la persoana a treia dând-o ca povară altui nume chinuit. E pasionant, au loc vendete, palpitații și chiar mântuiri imposibile. Bețiv, ori afemeiat, ori homosexual, ori politic, ori filozof, ori prost își face veacul de singurătate prin cafenele și baruri de profil efectuând activități de gen, cunoscut, de parcă e luat din Stalker, ca: Nelu Scriitorul, sau George Eseistul, ori Mihai Poetul, ori Simone Filozoafa. Și așa își duce viața un scriitor. Are mai multe cărți publicate decât în manuscris și mai multe cărți vorbite decât publicate și în jurul lui o școală de tip islamic, de cafenea, de literatură și artă. E foarte respectat și i se ia dimineața cafea și seara beri moca. Debitând, tot timpul suflă răspunsurile în cultură; când știe.

"Hit the Road Jack"

FR-C

Ghicitoarea care va fi prezentată aici a fost formulată cu ani în urmă de un cetățean european, al cărui nume nu-l pot spune aici, pentru că, la propriu, e singurul care îl mai poartă în ziua de azi. Cu șapte ani mai mare ca mine, filolog tot student, m-a descoperit la optâșpe ani drept geniu, cam în genul cum sunt descoperiți Dalai Lama. Apoi mi-a vorbit de cartea Alte glasuri, alte încăperi a lui Capote. Pe urmă de Portretul lui Dorian Gray. Odată stăteam pe bancă noaptea lângă lac și contempla statuile de fluvii. După un an m-am întâlnit cu el și e inutil să mai povestesc prietenia noastră. Odată mi-a cântat pe stradă, era și muzician, bucata lui Ray Charles, Hit the Road Jack, apărută pe albumul Genius Hits the Road, într-un mod foarte original. Nici în zi de azi nu înțeleg nimic din toate acestea. Un nebun poate fi pus atât pe diagonala albă, cât și pe cea neagră, cât și pe cea albă iar. Doar Lt. Frank Columbo poate rezolva pazălul ăsta.

Homosexualitate

E o adevărată parabolă videoclipul lui George Michael Freedom plin de modele cântându-i muzica, iar George mergea după înregistrări în toaletele publice pentru bărbați pentru puțină fast love. Fără a fi sexist, ori homofob ce poți să-i spui unui asemenea om, decât că e prost, ce se spune de obicei? Talentat ca Orfeu, frumos ca Apollo, bun ca Isus și pe care uite că nu-l poți educa. Aici nu e vorba de greșeli, ci de o determinare demnă de Nil. E un homosexual, părinții plâng, fetele suspină și asta e toată povestea lui. Când o poți săruta pe Naomi Campbell, tu te duci la WC-uri. Poate ar trebui reformate închisorile, să nu mai iasă deținuții gata corupți și să atragă tinerii neiubiți de părinți pe căi greșite, dar asta e doar o teorie. Drama e că din cauza unor băieți ca George Michael fete ca Naomi Campbell dorm singure sau greșit.

Layla

FR-C

Orașul era înghețat ca un castel teuton în zăpadă iar pe străzi dormea vagabondul visându-se acasă în deșerturi în brațele Laylei. Îi uitase chipul, dar îi simțea respirația răcoroasă pe inimă, și mâinile eminesciene pe tâmple. Nu îi venea să creadă că o lăsase în urmă, dar în viață nu faci tot ce ai voi. Nisipul era fierbinte arzându-i ochii sub buzele Laylei în timp ce Luna coborâtă, uriașă spunea povești arabe. În fiecare noapte o visa pe Layla, iar pentru el Layla era chiar deșertul, iar în rugăciuni și-o amintea. Oamenii treceau și îi aruncau câte o privire și o monedă de gheață și mergeau mai departe, neștiind că el era califul ars de soare al Arabiei, cel pe care îl iubește Layla, deșertul. Deasupra lui măslinii ornamentali se despărțeau lăsând să treacă vântul, iar sângele i se transforma plăcut în gheață. O iubea pe Layla și pleca acum în pelerinaj spre casă. Când va ajunge va intra în piatra Kaabei și va sta cu fruntea lipită de a Laylei încă o mie de

ani, cântând la penele uriașe din aripile Păsării Phoenix și chemând furtunile cu o privire. Dar pentru asta trebuia să moară acum în orașul de gheață. Dar ce este moartea, nu e iubirea Lailăi mai frumoasă decât orice? Chipul Lailăi este chipul deșertului, frumos și înnegrit de nisip și miresme yemenite. Trebuia să plece din Thule, pentru a ajunge la Mecca și acolo o va reîntâlni pe Layla și nu-i va mai uita niciodată chipul. Trebuia doar să plece, trebuia doar să moară, și o va vedea iar, în deșertul incandescent precum lumea de apoi. Se făcu dimineață și soarele începă să-l mănânce cu dinți vampirici, dar el nu mai era acolo, era în brațele Laylăi cu Luna în păr, ascultându-i poveștile cu șapte stele în sfeșnic și tăcând trist și fericit ca un om care s-a întors acasă. Layla avea chipul ca jumătate de Lună, îmbrăcată în văluri egiptene, iar la gleznă avea o brățară de electrum, semn al robiei ce i-o purta, acoperită de inscripții vechi. Acum nu știa unde era, ori cum ajunsese acolo, poate pe covorașul de rugăciune, dar era cu buzele pe genunchii rotunzi ai Laylăi, asta nu putea să fie fata morgana. Se întâlni cu toți acolo, unii bogați, alții săraci, și fiecare avea câte o Laylă, care îl iubea sau nu.

Bolboroseală

Am darul de a înțelege graiurile plantelor. Am darul de a citi sufletele oamenilor. Sunt un șaman, sunt un profet. Nu încerca să faci ce fac eu, fie și dacă afli un secret, pentru că secretele sunt multe și o să te arzi. Cumpără de la mine leacul meu de toamnă, leacul pentru trup, pentru multe lucruri, pentru 80 de Lei. Nu ți-l voi vinde într-o cutie, ci îți voi spune de unde să-l iei și cum să-l folosești. Cum mi-a spus vântul. Îți va folosi. Asta îți spune șamanul. Vindecă-te. Și dacă vrei fă milostenie de 70 de Lei cui vei vrea și îți voi spune, fără bani, leacurile de toamnă pentru suflet. Asta îți spune profetul. N-are rost să-ți spun cine sunt, pentru că n-o să înțelegi niciodată. Am darul de a citi sufletele oamenilor. Am darul de a înțelege graiurile plantelor. Sunt un profet, sunt un șaman.

Civilizației

FR-C

Dacă Isus, azi, ar fi fost încuiat în orice închisoare a Occidentului, ar fi fost violat, scriindu-se şi fapta asta în Evanghelie, alături de celelalte. Şi vă mai pretindeţi Civilizaţia, cu drept de ascendenţă asupra celorlalte culturi, dumnezei care să le spună celorlalţi cum să trăiască şi cum să moară şi nu vedeţi că aţi făcut lumea o închisoare în care sunteţi nebuni, săraci, orbi şi goi.

Cărţi

FR-C

Cu un fier omori inima unui om, cu o carte omori inima unui Pământ, Gingis.

Note to Reina

FR-C

When you'll win your awards, give me a call, and we'll make them into gold Dollars and sell them on the black market. But it's fifty-fifty, because I have the Dollar. And if you work hard and win a Diamond whachumacallit we can sell it to the Queen, to break it and put it in her braids. I know that you'll spend your half on charity and then come back to me, but it's okay, You weren't made to be rich, but to make riches. So come on and get back to work. Your Boss. emoticon smile.

Socialism

FR-C

Socialiştii au făcut învăţământul gratuit până la doctorat şi după, concediul gratuit şi plătit, ziua de muncă de opt ore, drepturile femeilor, copiilor şi bătrânilor, dreptul la muncă, au tradus culturi întregi, au adus ţăranii şi muncitorii la arta cultă, au alfabetizat gramatical şi cultural masele în care au cultivat simţul cititului, au plătit munca celor care înainte nu erau plătiţi, au murit împotriva nazismului, legionarismului şi fascismului, au

dat un Ideal celor care nu aveau nici unul, au anulat diferența între bogați și săraci, au curățat mințile oamenilor, au amintit lumii că egalitatea este una din chemările Revoluției franceze, iar cei - fie și ca Mihai Eminescu - care neagă egalitatea, neagă împreună cu ea și libertatea și fraternitatea. Toate astea au făcut socialiștii ca Dej, Pătrășcanu și Maurer, iar dacă au eșuat a fost tot datorită minților necurățate de capitalism ale împăraților roșii. Acum spune-mi te rog care sunt realizările capitalismului.

Capitalism

FR-C

În capitalism, o sticlă de apă o cumperi și e mai scumpă ca o pâine. Țăranii nu au ce mânca, iar muncitorii nici nu mai muncesc, dar să citească ori să asculte Mozart. Când mă gândesc că pe clasa a cincea eu cântam Mozart la mandolină cu fetele. Și studenții ascultă manele. De la Marin Preda nu mai avem nici un adevărat mare prozator cu excepția subsemnatului. emoticon grin Toți freacă menta la terase și viața lor consta în a profita - epitomic cuvânt - unii de pe alții și a-și batjocori aproapele. Negustorii sunt niște șerpi grași cu ochi de broaște care sug sânge roșu și verde adunându-l până la delirium tremens în seifurile burților. Traficul de droguri e delict onorabil pentru mafioți în fața judecătorilor. Ne-am umplut de boli, dar urlăm, Suntem fericiți. Vezi cum ai prieteni inteligenți care își irosesc creierele spunând că numai banii mai contează. Negustorul bogat e bibanul, negustorul sărac e plevușca, garda sunt colții. Ziariștii sunt pe statele de plată ale Satanei. De atâta trai bun și ce numim binecuvântări vrem să ucidem pe cei mai sărmani ca noi. Râsul ne e vulgar ca și inima. Nu știm nimic, nu suntem buni de nimic, pentru noi și iubirea înseamnă un prezervativ. Nu vom recunoaște niciodată când D-zeu ne-a părăsit.

Sugestie

FR-C

Sunt miraculoși cartofii fierți. Îi curăț și am o farfurie de nuggeți rotunzi, galbeni de aur alb, aburind. Aur dospit în pământ,

parfumat, pe care poţi să-l mănânci şi să-ţi ardă buzele ca în America Precolumbiană. Dacă toţi ne-am mulţumi cu un bol de cartofi ar fi cerul pe pământ, nu te-ai mai îndura să mai mori. Încheind, nu pot să mă gândesc la diferenţa eticilor unui mâncător de cartofi şi a unui mâncător de bani.

Madonna

FR-C

În vremurile de demult am fost vecin cu Madonna. Voia să mergem împreună la şcoală, dar mie-mi era ruşine şi făceam ce puteam să rămân în urmă. Apoi a plecat şi a ajuns mare. La moartea bunicii ei a venit, cine ştie de unde, şi a plâns. Eu i-am cumpărat flori. Mai târziu a venit la mine şi mia dat o bancnotă. Deşi sunt sărac, i-am spus că nu-mi trebuie bani. Ea a spus să îi iau şi să-mi cumpăr o carte. Mi-am cumpărat piesele lui A. P. Cehov. Mi-a spus că trebuie să fiu fericit pentru că sun frumos şi mi-a luat obrajii în palmele ei moi şi calde. Nu cred că am fost vreodată aşa de beat.

Gând în opt avatare

FR-C

Eu sunt un copac. Privirea mi-e plină de frunze. Frunzele mustesc de apă. Apa este amară ca o ciocolată. Cândva am fost negru ca un salcâm mort. Şi eu voi muri. Atunci din mintea mea va răsări un salcâm alb. Stolul de flori va zbura în cer.

Vladimir Nabokov detestatul

FR-C

No, Nabokov, detestatule, mă iau cu tine de gât. Îţi citesc cărţile blestemate şi apoi merg la mormântul tău în Noiembrie şi îţi duc o ofilită lumină sângerie de catifea. Ştiu că ai fi preferat un trandafir alb, dar inima mea e roşie, cneaz sfânt. Slavă, lumină, cărţi ruseşti, iubire? Qu'est que ça, Nabokov?

Plăcerea

FR-C

Sparta, Atena sau Corint? Sparta sau Atena? Sparta? Dar nu este şi lupta o plăcere, debilizantă? Atena, oare, mereu căutând înţelepciunea? Sau Corintul spurcat către care sosesc scrisori de la D-zeu una după alta?

Vrăjitorul

FR-C

În cea mai mare parte a timpului mi-e milă de oameni şi nu cred că o să pot ajuta pe cineva vreodată. Îi privesc, de la cei mai sărmani până la cei mai mari, cum îmi privesc pisicile. Le admir inteligenţa, dacă o au. Dorinţa şi vanitatea îi fac vulnerabili. Pe pământ mă simt de parcă m-aş afla într-un muşuroi uriaş de furnici. Sunt printre furnici, dar sunt poate extraterestru, iar toate trăsăturile care lor li se par fireşti mie îmi par ca străine sufletului. Mereu hormon şi demonizare. Devorarea, a orice, o bucată de pâine, ca şi devorarea unui om. Fiindcă, asemeni furnicilor, nu sunt conştienţi că vor muri. Cred că va fi mereu miere şi grâu şi cer oranj şi primăvară şi nu ştiu că timpul adeseori e un copil tulburat ce izbeşte cu târnăcopul în muşuroaiele stelelor şi ale vieţilor. Şi toţi sunt în starea asta, nici măcar psihanaliştii nu se gândesc la moarte. Mie moartea îmi paralizează sufletul, mă obsedează, nu poţi să mori şi să te bucuri nici măcar de un sandviş. Cauţi ceva mai mult şi asta te face un vrăjitor, cum ţi se spunea atunci când erai copil, care întorci oamenii pe faţă şi revers, şi dacă în clipele bune ştii că oamenii nu merită gândurile tale, atunci ce, atunci ce? Dar nu sunt un superman, doar un supermind.

Droguri

FR-C

În viață poți să-ți vinzi casa și pe tine în ea ca să-ți iei droguri și să-ți atrofiezi creierul până ajunge cât o nucă de secetă. Sau poți să-ți cumperi cărți, începând cu Epopeea lui Ghilgameș și literatura primitivă, și să-ți faci mintea mai mare decât universul. Poți să te droghezi cu Biblia, folosind-o împotriva naturii, și să respingi orice altceva, orice altceva inteligent, cum spunea Holden Caulfield, ori orice altceva ce contrazice legea preoților lui Faraon, poți să-ți faci mintea drugă noapte de noapte, sau poți să stai treaz ca vânătorul în pădure sau Prâslea în livadă și să prinzi pasărea măiastră, orice măiastra înseamnă pentru tine.

Lenin

FR-C

Pe marele Lenin, imortalizat de marele Maiakovski în poemul său, iubit cândva de miliarde de oameni, acum îl apreciază pe Facebook șase - șase! emoticon smile - inși, dintre care ultimul este subsemnatul. O, sic transit gloria mundi. Mă întreb la câte aprecieri are un om ca domnul Obama, sau domnul Ponta, și mă înec în propriile gâlci. Acesta este omul, mereu iubind ce izbește privirile, mereu pe cine are bâta în mână, ori are în mână ciolanul plin de măduvă bun de dat la câini credincioși, necontând că osul acela este al părintelui ori fratelui tău, și niciodată pe cineva care cât a trăit a trăit cu adevărat. Zombi îi iubesc pe zombi, cum spunea marele Tom Sawyer. Te întrebi oare asta să fie umanitatea, o adunătură de găini și cocoși într-o poiată care te trezesc în fiecare dimineață aducându-ți aminte că ai mai trădat un dumnezeu, încă un aproape? Arată-mi omul coborât din zei și o să-l duc înapoi la zei. Dar până în ziua de azi nu l-am văzut, grecii au mințit. Lenin, a fost poate unul din ei, dar acum are șase laicuri pe o pagină obiectivă de net. Nu e ceva în neregulă cu ceasul acesta stricat ce se numește mintea umană? Marele Bill Gates are "15.556.310" laicuri. Și uman are multe zerouri. Din viața de după voi verifica din nou peste o sută de ani, ce va rămâne în mentalitatea colectivă, poemul lui Maiacovski ori miliardele lui Gates?

Iugărul din Țara Cerbului

FR-C

I
Țara Cerbului

Dacă o iei spre Retezat ajungi în Țara Cerbului. Numai că trebuie să știi drumurile, altfel nu. În oraș locuise domnul Antim Manu, din veche familie boierească pierdută în război, căpitan în retragere și epigramist de tip grec. Se mutase de câțiva ani în Ceru, sat la ceva vreme de mers de Cerbu, unde mai avea doar un iugăr de pământ lăsat în arendă. Pământ bolovănos ca și oamenii, abia aducând porumbul la trei sferturi de stat vara și știrbind tăișurile plugurilor în fiecare toamnă și primăvară până nu mai erau bune de nimic. I se spunea Țara Cerbului pentru că se găsiseră în gorgane multe morminte vechi gote în care fuseseră puși alături de morți și cerbi îngenuncheați.

II
Martirul

Antim Manu stătea în pat, obosit. Măcinat de procesul ce abia începuse, în sfârșit,împotriva lui Dodu Belea, un vecin bețiv, care își construise parte din casă pe pământul lor, nu îl mai lăsa pe Rin nici să vorbească mai nimic în casă. Nervii lui erau o harpă cu coardele rupte, abia reușind să se poarte omenește cu străinii, lucru care nu îi mai ieșea cu băiatul său, care dezvolta o față tot mai sumbră, nemaiștiind nici el la ce se gândea. Domnul Antim îl tot amenința că pleacă departe și n-o să știe unde este, doar pentru că încerca să-și termine vreo propoziție oarecare ori pentru că spunea o glumă, iar Rin își pierdea încet-încet orice impuls al vieții. Personaj kafkian, era un martir al procesului care îl distrugea pe tatăl său.

III
Chița

Chița era soția bețivului Dodu, deasemenea bețivă până-n măruntaie. O replică antologică a ei a fost întrebarea ce a i-a spus-o vecinei de dedesubt - cam în anii în care epoca de tranziție demarase -, o doamnă elevată, care din cauza unor probleme oarecare se muta într-unul din orașele maramureșene, exclamație ce o surprinde ca un aparat fotografic nipon.

-De ce plecați? Acum când am intrat și noi în mafie?

Citit

FR-C

Când citești trebuie să vezi, sau auzi, să pipăi, să guști și să miroși textul. Nu poți să treci prin carte asemeni cârtiței prin pământ. Iar o carte care nu îți oferă așa ceva, nu merită citită. Trebuie să mănânci slănină tocmai scoasă din foc cu Huck Finn, să săruți buzele crăpate de soare și pământ și interzise ale Geamiliei, să asculți tăcut nebunia lui Hamlet și să vezi tristețea Julietei. Atunci vei scrie și tu o carte în care altcineva să poată să viseze.

Tolstoicism

FR-C

Întinde mereu o eschivă în fața mănușii cu plumb a vieții, nu pentru a evita suferința, ci pentru că poate pumnul tău însetat o ucide, și atunci ce te faci dacă nu mai este viață pe lume? Tratează viața ca pe o cobră, nu are creier, dar cât e de frumoasă. Mănâncă nuci de început de toamnă și gândește-te că trebuie să fie ceva mai mult decât răcnetul în lumea asta. Amintește-ți de Mozart, în capul căruia cântau îngeri, până la moarte, până la groapa comună. Amintește-ți de morminte, cât sunt de frumoase, și privește frumusețea plină de greieri, și flori de câmp, și vizitatori deznădăjduiți a vieții de după moarte. Și știi doar că mort vei vedea totul, ca D-zeu, în eternitate vei putea face mai multe lucruri deodată stând pe piatra mortuară și privind viața deznădăjduită.

Cvartetul

FR-C

Miha nu avea practic educație muzicală, însă compunea muzică clasică. Tot lucra la un cvartet. La un moment dat voi să ceară sfatul unui om, pocăit, pe care îl respecta foarte mult și acesta îi

dădu nişte sfaturi aşa de bune şi se purtă cu ea atât de frumos încât Miha renunţă, dădu cvartetul dracului, lăsându-l neterminat în caiet pe măsuţa de cafea a mamei moarte şi începu să facă goblenuri, pentru care nu mai ceru sfatul nimănui. Din când în când, când asculta muzică, se gândea la cvartetul ei nesfârşit şi la fratele şi scria în jurnalul ei, dar nu prea mult, că nu merita.

Despre imposibilitatea de a fi fericit

FR-C

Acum aproape două sute de ani copilul de zece ani Charles Dickens muncea de dimineaţa, la ora şase, cred, la fabrică pe nimic. Mai târziu, Zola a scris Germinal. Kafka avea premoniţia Arderii. Ana s-a sinucis pentru Ion care şi-a vândut duhul pentru pământ. Dej a fost închis în temniţă şi Maniu a murit în temniţă. După '47, boierii au devenit lumpenproletari şi analfabeţii au devenit dumnezei. Înainte Siguranţa, după Securitatea. Faţa ambiguă a zilelor noastre. Oameni care vând orice. Cum spuneau bătrânii, doar nărozii pot fi fericiţi la târg. Nu a fost niciodată bine, nu va fi niciodată bine, nici acum nu este bine. Comuniştii au fost nişte criminali, iar capitaliştii au fost şi sunt nişte bampiri. Nu poţi fi fericit în această lume, dar dacă te mângâie cu ceva, asta înseamnă că trebuie să există o alta, pentru că eşti fericit adesea. Cum poţi ajunge acolo?

***

Spre deosebire de artă, în viaţă nu există personaje secundare, şi aici se poate observa nobleţea realităţii faţă de estetică.

Everybody Hates Felix

FR-C

Everybody Hates Felix. That's the dogma. What can you do? Maybe think of dying, but I believe that even Death hates me. People hate out of too much love. Could they love out of too much

hate? Who knows? Maybe people who love and hate, hate and love. Not me.

Vino Moșe, vino Eliahu

FR-C

Eh, vreau să văd ceru-n flăcări și lacrimi și pământul trecut prin ciur și cuptor, plin de grăunțe coapte pentru păsările măiastre care mănâncă stelele în timp ce ascultă basmele Lunii. Vreau să văd popoarele zdrobite și înlăcrimate, și vulturii sus pe norii galbeni ca frunzele de cireș. Vreau să văd Moartea, și vreau să văd Viața, împăcate. Vreau să ascult tăcerea orașelor și șoaptele răspântiilor, să chem duhurile și să le dau odihnă. Să vorbesc cu Elyahu și să sărut picioarele lui Moșe, și să mor și eu, că vorba poetului mult am mai trăit, ca orice ovrei țintuit. Șterg sângele din ochi, și încep să plâng. Vreau să mor, mai pe scurt, ca să îmi pot aminti ce am trăit. Și când voi merge, m-oi duce la poporul morților și poate mi-o fi mai bine, așa că vino Moșe, pe pagină de scriptură, vino Eliahu, și ia-mi paharul de vin din mână. Și vreau să trăiesc, ca toți ovreii ce au trăit vreodată pe pământ.

Utopii

FR-C

Poate că așa cum fericirea absolută e o utopie, orice fericire, oricât de mică, este, deasemenea, utopică, așa că de ce să plângem, pentru că încercăm să fim fericiți sau pentru că nu reușim?

Everybdy Hates Felix II

FR-C

Everybody hates Felix. Why is that, Kramer? Am I so beautiful, because only beauty can be hated at the superlative? Or because I'm stupid, Elaine, George, Jerry? I have to think, but for me thinking is like a huge bird, it takes me to places. But I kind of don't like myself neither, that's the proof, Columbo.

On Purity

FR-C

A grain of salt is pure, also impenetrable, and edgy, and but it melts into tears.

Plan

FR-C

Nu pot să scriu drame. Dar pot să scriu povestiri. Cu povestirile o să mă duc la New York.

Scriitorul

FR-C

Scriitorul e lacrima lumii. Plânge nu atât că ar avea de ce, ci pentru că are de plâns toate lacrimile neplânse ale oamenilor.

Singurătate

FR-C

Cele mai frumoase lucruri se petrec în singurătate; sau pe aproape.

Boli psihice

FR-C

Ce obsedați sunt oamenii de bolile psihice. Nu cumva să se afle. Nu cumva să râdă vecinii. Ce ar spune colegii de la serviciu, șeful, subalternii mai ales. Cum să fii bolnav? Nu, niciodată. Te vindeci prin voință. Ori te vindecă Dumnezeu cumva. Ori problema e că ai

rămas în pană de vicii. Dacă nu ești bolnav, adesea o scoți ca o compensație, e adevărat sunt cam prost și urât și lipsit de imaginație, dar măcar nu sunt geniu nebun ca Felix. Mai bine nu te du niciodată la doctor. Nu va ști nimeni până mori, nici măcar tu. Și mai ales e infamant să iei medicamente și să nu bei cafea, ori țuică, ori să nu poți să iei și tu droguri ca tot omul. În lume ești privit ca ceva străin, inacceptabil, ca un musulman, ca și el trebuie să te tot scuzi mereu.
-Este adevărat știu Coranul pe dinafară, dar nu umblu cu dinamită.

Romantism

FR-C

La ce folosește să fii romantic? Mereu nefericit de când copilăria ți-a explodat în adolescență, mereu așteptând, mereu iubind cu tristețe. Nu trăiești ca și ceilalți care îți spun că nici măcar nu știi ce înseamnă viața. Până și sfinții râd de tine, iar fetele ori te vor ori te batjocoresc. La ce bun? Că trăiești în lumea lui Walter Scott și te-ar iubi până și George Michael și știi că într-o zi îți vei întâlni iubirea?

Existențialismul în Seinfeld

FR-C

Și Seinfeld și George și Elaine și Kramer trăiesc cu un acut sentiment al suferinței vieții temperat de găsirea umorului în existență. Sunt în căutarea obținerii unei aparențe - măcar, în cazul lui George și Karamer - a perfecțiunii pentru niște scopuri pe care le vor uita după două săptămâni, nerămânând decât căutarea după ceva ce nu poate fi găsit. Suferințele lor nu sunt suferințele mele, dar suferă poate la fel de mult ca mine. Și e ironic că, în același timp, sunt cei mai amuzanți oameni de pe planetă. Tragismul Terrei. De asta nu vor extratereștrii să descopere umanitatea, pentru că nu vor să descopere suferința. Cât despre mine sunt convins că pentru cei patru eroi sunt un extraterestru, ceva de neînțeles. Cum și ei sunt pentru mine amuzanți nu doar prin spirit ci și prin toate lucrurile pe care le

iau în serios. Dacă aş vorbi cu cele patru personaje când ar împlini o sută de ani, i-aş întreba foarte serios ce au de gând să facă în următorii treizeci, dar şi asta ar fi un banc nu o predică, pentru că nu am acoperire în predici. Şi li se potriveşte, pentru că glumesc ca să trăiască.

Is British Poetry Dying?

FR-C

Reading the cold-war productions one could not but ask this question. What about British poetry? There are, nevertheless, poets and poetesses, but also there is an atmoesphere of unwantness, like in love. Margaret Taylor's prophecy could prove true. My biggest fear is that I could get to New York - or, let's say, London - to work with a theatre or opera, and find out there that the people there are just as mean and petty as the people I know back home, or as the people I knew at the Drama class in Cluj. It would be a tragedy. And Nevertheless I am curious to read from the new anthologies. There are poets, but the whole leaves a feeling of poetic unfulfilness. We need something more than academic, agnostic, religious, gay, or absurdist poets. We need, as Franny Glass said, beauty. But could we get it? Because we read. This is our love. I expect an answer.

Cult

FR-C

Mare poet, mare scriitor, mare actriță, mare regizor, mare rege, mare regină, mare om politic, mare dictator, mare ideolog, mare gânditor, mare om, mare pianist, mare muzician, mare compozitor, mare dirijor, mare armator, mare artist, mare om de afaceri, mare doctor, mare pusnic, mare stareţ, mare călugăr, mare episcop, mare pontif, mare filantrop, mare vedetă, mare bancher, mare sportiv, mare fotbalist, mare pilot de Formula 1, mare prozator, mare inginer, mare povestitor, mare meşter, mare maestru, mare pictor, mare cântăreţ, mare... mare, domnule, mare. Are umanitatea nevoie de toată această măreţie? Sau nevoile umanităţii sunt mult mai simple şi mai umile, atât de

simple încât nu le putem distinge? Oare şi artiştii din epoca Crengii de aur erau aşa de încântaţi de ei înşişi şi puneau copyrighturi ca în modernitate pe nişte povestiri împrumutate mai mult sau mai puţin conştient din alte cinci cărţi, oare şi ei îşi dădeau premii şi ţineau discursuri despre om cu gravitate? Toţi vrem să fim mari. Nimeni nu vrea să fie ceea ce este. Câte culturi ale personalităţii se pot întâlni pe pământ, poate fiecare e un Brad Pitt, un Napoleon, ori un van Gogh. Oare ce se poate face pământul cu atâtea valori?

Plictiseală

FR-C

Te simţi de parcă ai numărat toate picăturile din mare bob cu bob. Ai citit toate cărţile. Sau aproape. Ai văzut toate tablourile. Ai ascultat toţi compozitorii plus muzica pop. Eşti extenuat, nu mai ai energia să faci nimic, dar te târăşti înainte totuşi orb ca eroul din Dragoste de viaţă. Scrii cu naturaleţea cu care scriai pe ziduri în copilărie, să rămână pentru eternitate. Dar parcă totul e un vis, ceva nu e real, nu ştii însă ce, poate chiar tu. Nu mai ai ce face pe pământ şi ai abia treizeci şi trei de ani, vârsta lui Isus şi a lui Julio. Scrii. Mai mult ca orice, nu vrei să vezi pe nimeni, nu vrei să vorbeşti cu nimeni, doar scrii tăcut în sunetul boxei. Timpul s-a oprit şi nu ştii să-l faci iar să meargă şi oricum, nu ştii dacă ai vrea să-l faci iar să meargă. În singurătatea ta, pletos şi bărbos ca un spirit al pădurii, aştepţi în întuneric ca steaua să ajungă până la tine, ce iubire cosmică.

Despre iubire

FR-C

Dacă înţelepciunea nu poate fi cumpărată, iubirea în schimb, da. Dar ce să faci cu ea, sus, acolo unde te afli, unde nu ai nevoie de nimic? Iar iubirea cumpărată cântăreşte atât cât dai pe ea. Eu ştiu unde vor ajunge toţi aceşti oameni, nu ştiu unde voi ajunge eu, dar ştiu unde vor ajunge ei, îi văd pe cei de dinaintea lor bătrâni, singuri şi răi pe străzi. În clipele de reflecţie văd mâinile lui D-zeu mângâindu-ne minţile şi trezindu-ne în priviri scurt-

circuituri electrice. Ce frumos ar fi dacă ai putea să-ți cumperi iubirea de la supermarket ca pe o ciocolată. Dar nu se poate, nu, și atunci trebuie să iubești, chiar dacă a iubi înseamnă a nu iubi, Hamlet.

Un Nobel pentru calul meu

Felix Rian-Constantinescu

Motto:
„La groapa lui Pelagonos, pescarul, tatăl Meniskos
Îi puse plasa și vâsla, semne-ale bietei lui vieți."
Sappho, 505, VII.

Valoarea noastră națională, Mircea Cărtărescu, premiat cu unele onoruri, și stând la coadă la Premiul Nobel, i-a făcut pe Facebook un epitaf Mortului. Un epitaf în care, în două vorbe, se poate citi toată meschinăria epigramistului morbid: „dâră fetidă". Să numești astfel un diabetic, și mort și îngropat pe deasupra, e - cultural - un gest demn de Camera 4 spital. Bravos națiune! Ieșiți la vot Nobel de Nobel și să nu scrieți nimic, scrie domnul Mircea Cărtărescu pentru voi.

Povestirile lui Kafka

FR-C

Nu găsesc povestirile lui Kafka. Nici în bibliotecă, nici în univers. Houston, seara asta-i pierdută. Să-ncerc Urmuz? Nu e destul de neînțeles. Harms? Încă nu l-am citit și n-am chef s-o fac acum. S-o iau iar cu Jules Verne? Trebuie să citesc povestirile și s-au ascuns ca șoarecii. Nu știu ce simt așa nevoia lor, le știu pe dinafară. Deci, Urmuz? Harms? Jules Verne? Plutarh? Tacitus? Care? Sînt dimineață de april? Aprilie spulberat? Iar Bacovia? Știu! Sappho. Măcar o poezie. Encore une parole.

Povestire de buzunar

FR-C

Ține hârtia asta în podul palmei și mergi de-a-ndaratelea. Închide-ți cu pioșienie mobilul. Caută-te de mărunțiș și bucură-te că nu ai nimic în buzunare. Dă-ți drumul din avion și uită-te în urmă. Mă vei vedea rugându-mă pentru tine. Nu uita hârtia. În buzunar ai șapte pistoale de jucărie. Vei afla un secret de la izbitura care va urma în claia cu fân. Acolo va fi ziarul din care e ruptă hârtia. Te vei șterge cu el pe față. Vei porni telefonul iar la radio se vor da manele. Te vor înconjura băștinașii cu arcuri și săgeți. Nu uita că ai armură. Dă-le pistoalele. Ține hârtia asta în podul palmei și mergi de-a-ndaratelea. Cu mâinile ridicate. Nu te uita înainte. Străduiește-te să-ți ții minte numele ca să ți-l reamintești când îl vei uita. Amintește-ți că nu totul iese la iveală la tortură.

Marijuana

FR-C

Demult o fată mi-a spus, Me gusta marijuana, me gustas tu, și m-am speriat. Am început să inhalez și eu tămâie și să-mi scald capul în smirnă. Studenții ăștia, stau prin paburi și se iubesc unii pe alții, în loc să meargă la școală. Oricum, mie nu îmi plăcea nici de marijuana, nici de ea, așa-i când ești băiat cu picior de antilopă, dar între noi fie vorba prea eram vânat de homosexuali, problema vieții mele, am fost curtat chiar și de gay unguri. Frumusețea e tragică.

Al Pacino

FR-C

Când mă gândesc cât l-am divinizat. Și e bun, e poate cel mai bun actor newyorkez de la generația lui încoace. Dar în rest repetă obsesiv câteva înjurături tot filmul și prezintă un comportament monomaniac cu câte un solo de suflet. Și aproape totdeauna în filme despre mafie ori ceva legat de lege, toate filmele bune. E posibil să nu fi putut mai mult? Câtă distanță este între el și monștri sacri precum Richard Burton. Poate că toți sicilienii, cu excepția nobililor morți ca Lampedusa, suferă de un complex.

Ontologic ar vrea să fie oameni, cu vieţi omeneşti mai obişnuite sau mai puţini obişnuite, dar nu pot fi decât sicilieni. Poate şi Pacino intră aici. Dacă ar fi făcut şuruburi ar fi făcut nişte capodopere, n-ar fi făcut şuruburi obişnuite, roluri, şuruburi, orice ar face e extraordinar, însă dacă priveşti mai cu atenţie, nu atât de diferit de un şurub făcut de şurubar. Eu cred, totuşi, că Lampedusa trăieşte şi Pacino, cândva, a murit.

Artă

FR-C

Toţi vrem să cântăm. Şi cântăm în secret studiindu-ne vocea. Unii ne justificăm faţă de noi şi de alţii, Cânt corect, Nu cânt corect? Aproape am nimerit nota. Şi unii urmăresc un veac o himeră de Paciurea. Dacă simţi că eşti artist, trebuie să faci nu lucrul care îl faci corect, ci frumos, chiar dacă te nemulţumeşte, ţi se pare nedemn de tine, doar atunci vei fi un artist.

Femeie sensibilă

FR-C

Vrei s-o iubeşti, dar nu e aşa de simplu. Vrei s-o simţi moale în braţele tale ca o căprioară străpunsă de sărut în braţele leopardului, dar de multe ori te gândeşti că e prea frumoasă, prea bună, ori prea inteligentă pentru tine. Şi timpul trece în lacrimi. E prea frumoasă şi tu prea singur. Asculţi cântece romantice ani întregi şi aştepţi să vină la întâlnire. Este Ea. Nimeni nu e ca Ea.

The Nobel Dream

FR-C

When I was a child I read that Alfred Nobel wanted his Prize to be given to artists young, not when they are old, and rich, and famous and for them it becomes just a "Prize". This is The Nobel Dream.

Text

FR-C

E infinit mai uşor să parcurgi nişte imagini decât o înşiruire de semne. Astfel nu mai citim ca înainte. Nici măcar ziarele. Chiar şi Biblia o citim pe mobil. Ce fac toată ziua la calculator, uitându-mă la toate aceste poze, comentarii şi filmuleţe tâmpite? Ne primitivizăm. Va veni ziua în care între primitivii din oraşe şi primitivii din junglă nu va mai fi nici o diferenţă, toţi vor avea aceeaşi mentalitate şi se vor sluji de aceleaşi unelte, o cutie de Rama, uneori făcută din caolin, drept farfurie, un mobil cu care poţi trimite şi electroşocuri şi un şort de fibre vegetale Adidas. Cărţile vor rămâne în urmă privite cu teamă şi neînţelegere ca nişte moai. Bineînţeles şi eu sunt nabist dar nu pot să nu mă întreb oare stadiul următor primitivizării, va fi animalizarea? Vom ajunge iarăşi şobolani?

Gabo

FR-C

Open, tomb. I miss the smell of the whore street. Where was it, Baranquilla, Cartagena?

Un socialism de catifea

FR-C

Marxism noncoercitiv. Dar dacă vrei să fii rechin brechtian, să trebuiască să trăieşti dincolo de Linie. Vei putea fi miliardar în Antarctida, peste o piramidă socială de pinguini. Dorinţa după egalitate este înnăscută, aşa că dacă nu te vom converti pe tine, îţi vom converti urmaşii. Fără ghilotină, fără zarca, fără gregarism, doar prin evoluţie. Catifea albastră.

Amintiri dureroase

FR-C

Asta-i viața. Așa spun oamenii, dar cuvintele acestea nu te împacă. Rănile se deschid în tine în fiecare zi ca în Solyaris, de parcă ești un dezastru irezistibil. Nu te vei vindeca niciodată. O știi. Doar torni vin și pâine peste răni sperând să se închidă măcar puțin, să poți adormi, când mișcându-te prin somn le vei deschide iar. Ești un distrus. Nu cunoști decât un singur drum, drumul pe care se află și o biserică, și aceea năruită. Ești un griot al deznădejdii, un zombi al memoriei, un preot al nefericirii, iar amintirile sunt ritualul prin care te aduci pe tine însuți jertfă în fața durerii în fiecare zi.

Nu te stresa

FR-C

Îți spune cineva ceva, ori auzi puri și simplu și ți se urcă sângele-n obraji de rușine. Ce vrei să faci? Ce poți să faci? Să faci ca bruta din caverne? Mai bine nu. Orice ar fi, asta e. Lasă să zică. Încearcă să mergi înainte prin grindină. Mai bine să mergi prin viață cu obrazul roșu și frumos de rușine, decât alb și spân de furie. E mai mult decât a fi calm, fii lipsit de rebusuri mentale ca un hormon cerebral. Asta vrea și D-zeu.

Spirit burghez

FR-C

Chiar și noi, profeții, suntem compromiși. Avem nevoie de oameni de marmură, de oameni de diorit. Când decadența din noi se va sfârși vor trăi alți oameni pe Pământ. Noi avem bani, sănătate, mașini Diesel, obiceiuri maniacale și suflete atinse de zeci de persoane. Căutăm zile întregi un cântec profetic pe YouTube și când îl găsim ne îndoim. Ne rugăm pentru sănătate.

Sentimentul de prietenie cu starurile

FR-C

Sentimentul lui Holden Caulfield, are bineînţeles o latură patologică, care poate fi văzută la tot pasul. Apare unul într-un film, scrie o carte, câştigă un meci ori un Disc de Platină, ori şaptezeci de milioane de dolari, inventează un nou fel de ecler şi apoi încep să curgă comentariile pe net, Te iubesc, Alicia, Eşti idolul meu, Bill, Câine până la moarte, Te-am văzut la Braşov în 1969, Julio, Viaţa mea ar fi rămas distrusă fără tine, Kazuo. Şi poate aşa e. De ce sentimentul acesta natural de prietenie cu starurile?? Pentru că vrem să fim şi noi ca ele. De ce asta? Pentru că vrem ca vieţile noastre să aibă semnificaţie.

Despre scris şi gânduri

FR-C

Să stai să te gândeşti ce vei scrie şi cum vei scrie e ca scoaterea cartofilor în minte. Nu poţi scrie dacă nu scrii, nu poţi scrie când nu scrii, scriitorul nu e scriitor tot timpul, nici măcar poetul, ci doar când scrie, nu e cum e cum ai fi ornitorinc. De asta cărţile gândite ani de zile şi scrise după un plan bine desenat, cu titlu cifrat sunt asemeni agriculturii CAP-urilor în care nici vacile nu aveau destulă mâncare, nici văcarii destulă ţuică. Trebuie să scrii, dacă ai chef, să-ţi placă, şi să scrii. Ce va ieşi, vor vedea alţii, nu tu.

Entertainment

FR-C

Mă distrez toată ziua, dar mă simt ca Monica Vitti. Acum nu mai suntem consumatori de junk-food, ci de junk-art. Îmi amintesc cum în copilărie mă ţinea mama o după-masă întreagă să scriu un comentariu şi abia aşteptam să termin ca să citesc Cuore Inimă de copil. Acum suntem e-consumatori, în oraşe colosale, ne simţim bine ca maimuţele în Cartea Junglei. A quoi bon avoir quitter ourselves?

Paradox

FR-C

Iau cărţi ale marilor scriitori, încep cititul şi fără să vreau îi tratez de pară aş fi un lector la o editură de prestigiu veche de o sută cincizeci de ani, ori la United Artists. La început totul pare bine, revelaţia anului, a deceniului, pe urmă ca şoarecele dau dincolo de pojghiţă, şi pe urmă tot edificiul coboară în nisip. Nu citesc doar cartea, le citesc minţile, şi ca în cazul Scorpiei un acut sentiment de lipsă de satisfacţie arde în mine mai tot timpul. Citesc cu ochii trişti, până închid noua carte dezamăgit ca pe o nouă relaţie. Şi e un paradox, pentru că sunt un nimeni.

Un băiat mai mare ca Beatles

FR-C

Uite, asta e, scriu şaizeci de pagini pe lună în care scuip în cap obiectiv tot Pământul. Egal cu Liz Taylor, sunt mai mare ca Beatles. Bineînţeles că sunt şi monştri mai mari ca mine cum sunt King, Jr. ori Mandela, dar sunt sacru. Dacă voi trăi voi reforma literatura pentru următoarele cinci sute de ani. Amin.

Lumea lui Baniciu

FR-C

"Hei, hei, hei! Hei, hei, hei."

Comment to Jerry Seinfeld

FR-C

If I read Shakespeare as much as I watch Seinfeld, I would be a genius. Get it?

Hari privind Vânători în zăpadă

FR-C

Un neînțeles, Natalia Bodnarchuk tânără înaintea tabloului lui Bruegel cel Bătrân. Trec decenii în care vezi extatic filmul iar și iar și nu înțelegi nimic. Iar celui ce nu înțelege nimic, nimic nu i se spune, nici măcar de către îngeri. Așa că privește-o nu doar pe Hari cea superbă, ci privește lumea înghețată a Vânătorilor în zăpadă.

Singularitatea ontologică a femeii

FR-C

D-zeu este spirit. Om. Respirație. Bărbat. Dar niciodată femeie. Asta arată motivul stării de nesiguranță permanentă al femeii, nu pentru că este mai slabă fizic, ci pentru că este mai slabă simbolic.

MMCDLXXXII A.D.

FR-C

Copilașilor, plângeți. Dar mai întâi vreau să vă întreb ce mai știți de noi, cei morți, părinții voștri? Mă gândesc la voi pentru că sunteți la cinci sute de ani de când am fost născut de mama mea, la 29 Martie. Am avut o lume bogată, chiar și acest fel de a te adresa unui anume an, a fost mai înainte, în cartea lui George Orwell. Dar nu despre asta e vorba, eu mă adresez anului vostru pentru că vreau să transcend timpul și secolele, vreau să pășesc etern ca Mercur prin cosmos. Ce vreau să vă spun e că sunteți la o mie de ani de la iubirea lui Quasimodo pentru țiganca Esmeralda care s-a întâmplat cu adevărat, așa că fetele să-și pună flori roșii în păr și să se lase sărutate înainte de a fi prea târziu pentru că nici în Cer nici în Infern nimeni nu mai este sărutat. M-am născut într-un deceniu în care nu era mâncare și lumea se temea ca în Mașina timpului și Meghila. Aveam un împărat îmbrăcat în în purpură care făcea doar ce voia și niște umbre l-au împușcat în direct în ziua de Crăciun când eu aveam șapte ani jumate.

Cuvinte scrise pe hârtie

FR-C

Apasă pe butonul mare, rotunjit ca un pântec de gândac de bălegar şi aşază-te. Porneşte ecranul şi lasă-l să se conecteze la ochii tăi. Pe măsură ce priveşti, tastezi şi râzi, în lobii tăi frontali se declanşează starea de high. Te autohipnotizezi. Vorbeşti singur. Aminteşte-ţi ce profundă era viaţa înainte. Aceste cuvinte au fost scrise pe hârtie.

Father Figure

FR-C

Coleridge către MMCDLXXXII A.D. Copilaşilor, plângeţi. Dar mai întâi vreau să vă întreb ce mai ştiţi de noi, cei morţi, părinţii voştri? Mă gândesc la voi pentru că sunteţi la cinci sute de ani de când am fost născut de mama mea, la 29 Martie. Am avut o lume bogată, chiar şi acest fel de a te adresa unui anume an, a fost mai înainte, în cartea lui George Orwell. Dar nu despre asta e vorba, eu mă adresez anului vostru pentru că vreau să transcend timpul şi secolele, vreau să păşesc etern ca Mercur prin cosmos. Ce vreau să vă spun e că sunteţi la o mie de ani de la iubirea lui Quasimodo pentru ţiganca Esmeralda care s-a întâmplat cu adevărat, aşa că fetele să-şi pună flori roşii în păr şi să se lase sărutate înainte de a fi prea târziu pentru că nici în Cer nici în Infern nimeni nu mai este sărutat. M-am născut într-un deceniu în care nu era mâncare şi lumea se temea ca în Maşina timpului şi Meghila. Aveam un împărat îmbrăcat în în purpură care făcea doar ce voia şi nişte umbre l-au împuşcat în direct în ziua de Crăciun când eu aveam şapte ani jumate. Trăiesc în cercuri concentrice de izolare şi încerc să văd dincolo de complex. Doresc să ajung în non-cosmos, în vid ori în acvariile tropicale ale stelelor şi acolo să-mi deschid ochii în uterul sacru al cerboaicei. Încerc să aflu iubirea, dar iubirea e prea ţâfnoasă cu mine. Sunt iubit în tăcere de la distanţă ca un zeu şi mor de ciudă scufundânu-mă în fiecare noapte iar neîmbrăţişat în întuneric. Viaţa nu va putea fi descifrată de cineva, fie el Voltaire sau Isus, nu putem să scriem cu plumbul ochilor în peisajele violet ale viselor. Când suntem mai trişti suntem mai frumoşi şi asta ne

mântuie sau ne pierde ca un sărut dat la timp. Sunt clipe de singurătate toridă în care nici lumina, nici întunericul nu ne mai ajung, am avea nevoie de incendiul unei iubiri. În noi se luptă îngerii cu săbii drepte sau ascuțite și suntem cuceriți și pierduți. Mergem peste nouă mări și nouă țări, nouă munți și nouă nunți, ca Charlot în Luminile orașului. Dar viața nu trebuie niciodată să-și ceară scuze. Îți cauți numele dar să știi că nu-l vei afla decât din gura Ei în orgasm. Cauți noblețea, dar după ce o găsești știi că n-o poți păstra fără jertfe, ca în vremea Sumerului. Nu este iubirea o Artemis necruțătoare, nu o Galatee de argint? Așa că de ce plângi, copil romantic? Dacă ai putea i-ai pune fotografia în medalionul Lunii. Nu am văzut Scarface, dar tatăl meu tânăr e exact ca Al Pacino în Scarface, chiar și la costume și ceasuri de mână. Cred că într-o zi o să mă uit la film fără să urmăresc subiectul și o să plâng. Michelle Pfeiffer, în schimb, seamănă cu fata mea, Lolita. Ce să mai zici, cinematografia te poate urmări ca un descântec vechi de mii de ani, ori o epopee în rune vrăjite. Oare eu cu cine semăn? Cu mama ori cu Isus din cărțile pentru copii cum mi-a spus cineva? Cred că cu mama. Am visat că aveam un buzunar plin de bani și că eram într-un oraș mare și căutam pe cineva și nu găseam. Apoi am renunțat și mi-am luat cuiburi de viespi cu ciocolată, mac și nuci pe marginea unei prăpăstii de la un chioșc. Dormitul a fost o tortură. Tot visul a fost astfel, plin de năbădăi neîmplinite. Visul Colțului diavolului din ocean, piramidei australiene de stâncă. Dar poate că nu este posibil, pentru că nu vrei să fie posibil, rămâi an după an pe acoperișul fierbinte. Rămâi an de an pe a-co-pe-ri-șul fier-bin-te. Dar nu despre asta e vorba acum, ci despre evanescență și pregătirea pentru moarte. Moartea ne împacă pe toți. Cred că, în psihologie, nu există decât două teme principale ce le conțin pe toate celelalte. Pentru bărbați, este împăcarea cu tatăl, (Dumnezeu), iar pentru femei este împăcarea cu bărbatul, (Dumnezeu), și unul și altul trebuind să accepte toate abuzurile din viețile lor. În asta este cuprinsă toată psihologia, iar acestor două probleme trebuie să le facă față într-un mod sau altul orice om, oricât de sănătos ar fi. Iar aceste două împăcări nu sunt la fel. Prima este împăcarea pietrei cu piatra, a doua este împăcarea apei cu piatra. Deasemenea bărbatul este precum gama majoră din muzică, având parcă mereu tendința de a fi 'patronizing', iar femeia e precum gama minoră a muzicii, având parcă mereu tendința de a fi delicată. Ce-am scris, am scris. Iar moartea face și pietrele să plângă, împăcându-ne pentru totdeauna, fie și despărțiți pentru

totdeauna. Aproape o adolescentă, goală, cu trupul tânăr și alb stând ghemuită, vorbind, la picioarele șahului acoperit de in, chihlimbar și smalțuri de perle măcinate. Cine ar crede că e vorba de o iubire fără oprire se înșeală amarnic. E doar pământul încercând să-și apere sufletul de nebunia spiritului. Ziua și noaptea sunt ca o carte ce se deschide și închide. Intri în ea, iar Șeherazada te așteaptă goală, povestind, ca în desenul lui Kay Nielsen. Îți spune Regele meu pe când cobori treptele visului în brațele ei mirosind a frunze de măslin și a vin. De asta D-zeu se numește ceramistul, sculptând androizi ai căror ochi secretă endorfină, ca frunzele amazoniene alcaloizi amețitori. Șeherazada e Imperiul tău necuprins de miresme și lenjerie fină și te miri cum de fiecare noapte e o altă poveste deznădăjduită. De fapt ziua și noaptea sunt paginile unei cărți, ziua cea stângă, noaptea, cealaltă, palmele tale alăturate, în care sunt scrise cuneiforme și litere ebraice misterioase. Dar deși e sclava ta, nu ești fericit, pentru că nu ai fost făcut pentru fericire. Ești stăpânul a orice, afară de tine însuți, ca Farao. În părul ei albastru adastă toată tămâia Yemenului, toată tăcerea Indiei, ochii gotici și adevărul Arabiei, Africa arde în privirea ei, iar sânii ei sunt de zăpadă siberiană și vocea tristă de beniamită. Nu e iubire, doar pământul încercând să-și apere sufletul de nebunia spiritului. Șahriar.

Felix Rian-Constantinescu, 29 martie 1982 - 24 septembrie 2015

Am murit. Nu știu dacă noaptea asta sau mai demult, dar am constatat că nu o să mai scriu niciodată un roman care să îl pot pune lângă O MAMĂ DE LUMINĂ. Pot scrie micropovestiri și poezii cred eu foarte bune uneori și câte o povestire, dacă mă limitez la sfere, cilindri și cuburi, dar am murit. Nebunul e un roman îndrăzneț, s-ar putea să fie un autoportret bun, chiar interesant, dar ca să mă pronunț trebuie să-l văd tipărit. Marile mele opere sunt O MAMĂ DE LUMINĂ, Imersiune posibilă - Possible Immersion, povestirea Canon în D și alb, Nobodiness menhir, posibil Nebunul, Loving Solomon și unele poezii din a doua carte de versuri, Momentul în care D-zeu există, care nu cred că e de aruncat de perete. (În Momentul în care D-zeu există, am încercat în parte o apropiere preromantică de popor, ceva ce a făcut cartea să întâmpine refuz înainte de a exista, apoi batjocură, apoi critici superficiale. În rest ce va fi e taină mare, dar e cert că nu poate fi ce a mai fost.

Radio Bucureşti Cultural

FR-C

Şi eu sunt originar de pe Agricultori, numărul 86, - nu spargeţi geamurile, am plecat în 1944 şi oricum au fost sparte deja - dar mă întreb este mai importantă orice stradă din Bucureşti decât restul ţării? Oare cealaltă Românie nu are sensibilitate? Trebuie să aflu totul despre Bucureşti şi să mi se ignore cealaltă jumătate a cosmosului? Poate ar trebui să ne gândim aici în România la radio cultural alternativ.

Morala

Oare cultura română se reduce la oraşul Bucureşti?

Bietul Buddha

FR-C

Buddha era foarte fericit, iubit şi bogat. Avea un palat de fildeş. Locuia în el împreună cu diavolii, care îi spuneau că sunt supuşii lui şi că ei i l-au făcut. Buddha s-a trezit. Le-a poruncit diavolilor să-l jefuiască şi să plece. Diavolii l-au bătut şi l-au lepădat pe un munte de gunoaie. Buddha s-a trezit şi şi-a spus că acum poate să se mântuie. Apoi diavolii s-au întors la el făcându-i se slujitori, aducându-i bogăţii. Buddha a ajuns iarăşi bogat, iubit şi fericit. Pe urmă a murit şi a sărăcit. A ajuns dintre cei cărora nu poţi să le calci umbra. Şi-a alungat slujitorii şi a început să rătăcească. După un timp diavolii s-au întors şi i s-au făcut ucenici, iar Buddha a ajuns iarăşi bogat.

Psihopatologie

FR-C

Sunt un psihopat. Sunt tot ceea ce oamenii dispreţuiesc şi inconştient sunt. Dar problema mea acum nu este aceea că sunt

disprețuit, ci tocmai partea întunecată a sufletului meu. Într-adevăr cuvintele lui Yoda sunt profetice:
-Beware of the darkside.
Ce înseamnă „beware”?

Tea not wine

FR-C

There is one consequence of doing a great thing. Cristofor Columb, after arriving to America, found out that for him there is not an another America somewhere to be discovered. Songs of innocence are truer than ones of experience. Ou sont les neiges d'antan, Jerry? Ou sont les neiges d'antan. And even Woody Allen gets old as Gide, in time, not young as Japanese novels. And old people drink tea, not wine.

Un roman

FR-C

Trebuie să scriu un roman despre autodepășire și trebuie să fie mai bun decât O MAMĂ DE LUMINĂ ca să rămân viu, filozofic. Când voi înceta să scriu romane, o emisferă a sufletului meu va muri. Iar autodepășirea e omul, trebuie să fiu eu. Scrierea unui roman ca act soteriologic. După aceea pot muri. Dacă nu mor, trebuie să scriu altul, ca Bator.

Pedofilie și vitralii

FR-C

Motto:
"Be nice to strangers, cause sometimes you're a stranger too."
We're No Angels, 1989

I
Giton

Giton, cum ai trăit când te-ai făcut mare? Cum ai reuşit? Ai copilărit la bloc la marginea ghetoului, o copilărie frumoasă, dar priveşte adevărul în faţă, psihic ai fost un Huck Finn. Cum a fost în ziua aceea? Erai cu prietenul tău pe aleea cu cuburi din spatele blocului şi a trecut ea, doamna Freud. Era îmbrăcată în negru şi bătrână. Noi stăteam pe aleea pietruită şi o priveam. Søren mi-a şoptit că e nebună. Doamna Freud a zâmbit şi s-a oprit. Privindu-ne, ne-a spus ceva, nu ştiu ce. Søren mi-a spus încet:
-Hai să fugim.
Eu nu am fugit. Prietenul meu s-a oprit mai încolo. Bătrâna mi-a spus cu o tandreţe ciudată şi duritate, severitate, apropiindu-şi gura de a mea, de faţa mea:
-Dă-mi o pupă.
Mirosea înţepător, a rom aveam să aflu mai târziu. Am stat fără să fac nimic, tulburat, cu o frică stranie. După un timp, biata femeie privi înainte şi îşi urmă drumul mergând ca Terminator unu. A mai convertit un psihic. Pentru mâine, lectură obligatorie a povestirii O zi minunată pentru peştii-banană, de J. D. Salinger, cu impresii de lectură notate în jurnal. Atenţie să nu vă pierdeţi minţile! Succes.
Comentariu. Voiam să merg să văd lumea, dar văd că nu am de ce pentru că totul s-a petrecut aici, aici este scena vieţii mele. Dar ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat, Giton? Te întreb aşa cum l-a întrebat Kramer pe Frank Costanza despre Coreea. Am fost abuzat. Creierul mi-e mucegăit, inert, pe jumătate putred, ca o carie fetidă ori o scoică moartă, iar în el am o perlă uriaşă, grunţuroasă, grea, chinuindu-mă ca ochiul de bufniţă al unei Erinii. Odată corupt, am căutat cu toată mintea parcă să corup chiar la vârsta aceea de copil şi am corupt. Chiar şi un copil poate să fie un monstru. Creierul meu, Lotte. Creierul. Creierul meu îşi aminteşte ceva ce a uitat. Am primit în copilărie programarea unei educaţii pe care mama nu a dorit-o pentru mine. Sunt Un monstru. Un psihopat. Am gânduri incontrolabile îngrozitoare. Ăsta şi nu eşecul în dragoste este motivul sinuciderilor mele. E îngrozitor când te sinucizi şi mori măcar puţin de fiecare dată, ca în sex. Ai un sentiment de regret, de sfârşit, fie că eşti credincios sau nu eşti torturat de credinţă, şi nu mai vezi decât negru.
Aceasta e povestea mea, nu sunt un zeu care visează oameni. Faptul că am menţionat Coreea, înseamnă că sunt o victimă, un ucis.
-Spune-mi, Lotte, mă iubeşti şi aşa faustic? Blestemat?

Ca Oedip simţeam impulsul de a-mi înţepa ochii cu ace, dovada că psihologul Freud ştia ce spune. Acum dorm şi îmi simt creierul dospind, măduva spinării mi se îngroaşă ca o viperă cu corn grasă, pântecoasă. Simt trecutul cu mine ca un butuc fixat de gât precum un guler cervantin. Acum nu mai am obsesia sinuciderii. Dar nu ştiu ce ma în loc. Riscul? Doamna Freud, bestie cu mii de nume şi capete cu boturi mirosind a rom, m-a omorât ca pe un melc. Scriu, în patul mamei, lucruri pe care nu le pot citi cu voce tare în locul în care le-am scris.

Exclus

FR-C

Oameni altruişti, psihiatra mea a fost vara asta în Baleare, pe unde or fi, iar medicul care s-a supărat a avut două concedii. Într-adevăr. Când sunt târât psihic la monitorizare le-aş spune la amândoi că le şade foarte frumos să meargă în insule şi pe mine să mă ţină în lagărul a cinci - citeşte cinci - sate. Chiar că îi shame, shame, shame on you, ce să-i faci, nu poţi să ai şi minte şi suflet, nu?

Saltimbanci închişi în radio - Cabaret politic la Radio România Cultural

FR-C

Dăruit talent al actriţelor noastre şi actorilor de la cabaret. Acum, ascultând, realizez că am fost la cabaret. La biserică. Şi acolo se pot întâlni mari talente. Cabaretul politic e locul unde cetăţeanul oricine ar fi poate descoperi societatea râzând. De remarcată munca dedicată a întregului colectiv, observată în cultivarea cultică a spaţiului sonor, devenit ca în mixajele Beastie Boys un covor vrăjit. Sunt educative, echivalentul pentru oamenii mari a desenelor animate. Aplauze, multe aplauze, vă rugăm, ca în Cuore, pentru saltimbancii cu facultate mereu fericiţi şi mereu flămânzi. Şi dacă se poate donaţii de impozit pentru teatre.

Împăcarea cu satul

FR-C

Satul este la început frustrant. La sat nu ai prieteni cum înțelegi prietenia, nu ai unde să te duci, idem, nu ai ce să faci, ibidem. Ca o regulă austeră printre băieți buni dar care nu mănâncă Shakespeare. O viață autentică dar în care trebuie să-ți găsești singur resursele interioare. Unde, ca în secolul XIX, cărțile înlocuiesc lumea. Aici nu ai nici o destinație, dar fără s-o știi, ești în centrul compozițional al Zonei. Într-o dimineață afli după ce te trezești că trebuie să te împaci cu satul. Și, cum scria Nichita, să-ți ceri iertare satului. Și casei tale din care nu ai, ca o piatră în templu, unde să te duci. Ca van Gogh la Arles, ca Gauguin în Tahiti sau în Martinica vezi iar că ești existențialist.

Huckleberry Finn la răscruce de vânturi

FR-C

Băieții citesc Huckleberry Finn, iar fetele La răscruce de vânturi. Băieții, când cresc, dacă citesc La răscruce de vânturi fac cunoștință cu fetele, iar fetele, când cresc, citind Huckleberry Finn, fac cunoștință cu băieții. Și cine știe, poate Catherine și Huckleberry s-au întâlnit, cred că s-au întâlnit, fie și măcar în lumea Ideilor.

Mark Twain

FR-C

Din câte știu Pynchon și Sabato au publicat câte trei romane de căciulă și atât, iar Mark Twain a scris șapte ani la Huckleberry Finn. Asta îi și înseamnă numele, Mark Twain. La scrierea cărții despre mama m-am grăbit pentru că m-am gândit că mor și rămâne nescrisă, și la Momentul în care D-zeu există m-am grăbit din stupiditatea scriitorului. Mai bine mai puțin. După ce citești o mie de cărți, scrie una.

Marin Preda

FR-C

Marin Preda este un scriitor major al literaturii universale, păcatul său este că e român, astfel chiar şi noi cei ce încă îl putem citi alegem orice altceva decât cel mai mare scriitor postbelic român, împreună cu Nichita Stănescu. Citindu-l pe Marin Preda ne dăm nouă înşine o şansă, pentru că, după cum spunea Nilă, Cine are, are.

Noii clasici

FR-C

Cunoaştem care sunt clasicii literaturii române. Dar putem numi, în secolul al douăzecilea, alţi patru clasici, mai dincoace cu un secol. Emil Cioran, Nichita Stănescu, Marin Preda şi Urmuz. Din punctul meu de vedere aceştia sunt cei mai importanţi autori români din toate spaţiile, din şi din afara graniţei, şi din întregul secol douăzeci. Ca să învăţăm să numărăm pe degete, avem Creangă, Eminescu, I.L. Caragiale, Slavici şi Cioran, Nichita, Preda, Umuz, putând observa că ruşii nu fac numai rele ori evreii doar furturi legale, cum este încetăţenită părerea între românii de rând. Aceşti opt autori bat tot în ringul literaturii române, fiecare la categoria lui.

Mircea Cărtărescu şi Nobelul românesc

FR-C

M-aş bucura să ia MC Nobelul anul acesta ori în orice an, pentru că e un scriitor merituos, dar bucuria mea ar fi mai mult una de microbist, dat find faptul că moral Domnul Cărtărescu m-a dezămăgit şi enervat cu metafora lui incalificabilă faţă de Vadim, şi faţă de oricine în cele din urmă. Cred că după mari nedreptăţiţi, Lucian Blaga, Nichita Stănescu, Marin Preda, latinismului levantin i s-ar putea aduce prin Mircea Cărtărescu recunoaşterea meritelor atât de ignorate. Hai Nobel, hai România! Şi pentru că e speranţa unei sărbători, nu mai spun precum Antigona că pe pământ cadavrele nu au nici o vină.

R.I.P. România

FR-C

Toate popoarele se bucură de cum le-a făcut D-zeu, numai românul e mai ocoş. În plus, sunt curios să văd ce va rămâne peste cincizeci de ani din gunoaiele voastre literare, cine o să vă mai citească. Acum aveţi puterea, la propriu, tiranilor, dar puterea ca şi morţii toate trec repede, trec în alte mâini apoi din ele în alte, iar oameni ca Patapievici vor fi îngropaţi în căcat, iar Maniu în lacrimi. Asta e soarta sufletului.

Care-i treaba cu sexul?

FR-C

Nu înţeleg obsesia oamenilor pentru relaţiile sexuale. Personal îmi catalizez sexualitatea în teatrul pe care îl scriu, astfel ajungând ca Shirley Maclaine în Terms of Endearment să nu mai am nevoi biologice. Deasemenea cititul teatrului îmi aduce înainte eroi, alţi oameni decât maniacii sexuali de pe străzi. Ca şi pentru Marcel Iureş, cel mai bun actor român în viaţă după toate criteriile, teatrul devine rugăciune, iar rugăciunea mântuie poate. Bineînţeles că vreau să am copii, dar n-o să mă murdăresc în fiecare zi.

Felix Rian-Constantinescu

„..and I still have very few words to describe what I see."

Rachel Corrie

FOREWORD
ARTICLE FOR A FEDERAL ISRAEL

„I believe that South Africa is a country in which Blacks and Whites should live together."
Bantu Stephen Biko

One thing, it is true that apartheid is the disease of the white star world, just as totalitarism is the disease of the red star world. Even the Nazis were half socialist. Every capitalist country except France has experienced one or another stronger or milder form of ethnic and social separation which could be categorized as belonging to the apartheid family. It's the year 2012 already and in respects concerning the nation of Israel, the newly emerged Israeli who for a good dream done many bad acts, we can discern that Judaism is apparently changing and has changed and it is no longer how we used to perceive it in the history and culture of the world. Although that this is only to our distant untrained eyes, because the philosophy of Judaism has not changed but it was replaced in the Jewish state policy by the political ideology of Zionism. In Israel theology was replaced by ideology. Judaism used to be a lighthouse built by giants and a statue of Liberty in itself, but what once was mainly a community of extremely civilized civilians is now reduced to a drifting state whose governement leads a dubious policy, seeming to be open to anything no matter how wrong, all in the name of an abstract notion of Zionism. And to be more clearer all the world is astonished by the few mediatic swallows who manage to electronically get to us. This is a page which indicts the contemporary government of Israel with the crime of apartheid, and the conviction will or will not be given by our posterity, the judge of our age appointed by God. To say this is not Anti-Semitism. I, as all the true people of the world want all the best

not only for the Jewish community but also for the bloodied state of Israel and I respect their searching for what that best seems for them, BUT that doesn't imply that we want that on the expense of the Palestinians.

I thought about this Israeli-Palestinian issue, I thought and thought, long and hard, and it hit me. The State of Israel should be a federal state. The entire Palestine is claimed by both the communities that inhabitate it, both Israeli and Palestinians. As we can see for more than sixty years, Israel and the West Bank and the Gaza Strip are lived by two main population, but the whole teritory is taken by the power of only one of them. Just as the Jewish, the Palestinians lived there for millennia, but now the Zionist Pilgrims want to take everything for themselves and put the natives in refugee camps with a policy of community destruction just as the American Pilgrims did centuries before, and now the Israeli government sends its soldiers to fight against villages, children and civilians. The Israeli war in the West Bank and Gaza is wrong and it could be that Palestinian uprising reaction against the State of Israel could be a Pavlovian reflex, because all that they know of Israel are the male and female soldiers who come to demolish their homes, take their culture land and to arrest, beat and shoot them and make fun-photos with tortured blindfolded Palestinians. Logically if on this lands, State of Israel, Gaza and the West Bank live two nations then the entire land should be federal. Israel and the Palestinian land should unite, letting the Palestinian return to their lands inglobated now in Israel, and the result should be a federal State of Palestinisrael.

The current politics of the State of Israel, is ideatic oldfashioned, out of date. Israel is the last nationalist state in the civilised world and it should cease to be so if it wants to remain in the civilized world, and as we can remember nationalisms were one of the darkest episodes in Modern History. The Israeli government should leave behind this fascist form of contemporary Zionism and return to the ideals and archetype of Anne Frank, because sadly today's average women of Israel are educated now so they resemble more to the horrible Ana Pauker than the angelic genius of Anne Frank. And they should send the female soldiers home and let them be women and mothers, not onthologyless hybrids. Israel should return to a policy of Judaism instead of Zionism and as they too lived as alogenous in other states in the centuries before us, they too should give rights of

civic determination and liberty [and livity] to their natives, the Palestinians, in all the regions mentioned including the Golan heights, for a civilised, true, plural Israeli-Palestinian democracy in a Federal State of Israel. And the most serious concept in all this is that until the law for a federal Israel is passed the Israeli government is going to have Palestinian blood on its hands because the Israeli Occupation kills.

The Palestinian has asked for international arbitration, outcry silenced by the Israeli government. The entire land should be pacificated with UN and [democratic (if there are still any left)] troops, which should take the military power from the unobjective IDF. And I say for the last time that the UN should create a Federal Israel, from the current state of Israel land, Gaza Strip, Golan Heights and the West Bank, whose peace, liberty and democracy's security should be guaranteed for the needed number of year until community balance by UN and [democratic (if there are still any left)]troops. Palestinians need a country too, and both the Palestinian and Israeli need peace.

THE PARABLE OF THE CHILD AND THE TANK AND THE ROCK
Our Dead Statue of Liberty

MOTTO:

"We're not gonna be tossed in jail, we're not gonna be tortured, you know, we're not facing what people in the occupied lands are facing. If we decide we don't wanna do it, fine. But then try to look yourself in the mirror and say: I'm a murderer."

NOAM CHOMSKY

It's not true that Rachel Corrie, that twenty-three year old long-haired girl was murdered by a IDF army bulldozer; she was murdered by an IDF army tank. In Israel, but mostly in the West Bank and Gaza tanks and army bulldozers are the same thing with minor differences, and a caterpillar bulldozer is even more horrible than a tank, is like an execution machine engineered by Franz Kafka in a Metropolis Fritz Lang world. IDF meaning Israeli Defense Forces, the Israelis defend with soldiers with guns and trucks against children who are afraid even to go to their schools. She was there at that demolishing spot and she thought she is on the Tienanmen Square in Beijing in 1989, she must have seen that tape on TV or somewhere with the Chinese protester standing alone in front of the invincible stupid tank and the invincible tank lost the battle, but Miss Corrie was in Gaza, Israel – a place which proved to be much more savage. The dust in the holy Land cries after the times of Suleyman, Isa and all the prophets and Abraham the Muslim. Today there are no more prophets, only crazy people, but who knows? As for what happened here, well, you know everything about it, and if you don't you can very well find out if you really want to, but I think that one of the most important things is that this girl cared about the people, not just about hers people, or the people of the world in general, but for the people living in Gaza, and for this she was murdered. I heard her say two days before, she said about a massive military machine clutching us from all sides like a giant insect, trying to kill all of us here. She annoyed the Zionist war machine so the war machine ate her as the Red Beak Bird – the Romanian Communist Party – squashed Labiş, the unconscious Romanian idealist drunkard. She was dangerous, like Michael Jackson. She stood before the tank as a 21st Century man, and the tank chewed her with its blade as a prehistoric cannibal and did not stop. It caught her under and grind her like grains of wheat and bread. Rachel was there, and the IDF were there and death was there too. We all die, they say; but there are some who take great pride into killing others as Israel the government murdered Corrie the activist. She was for me, and they killed her. She was executed. They say that we are bad and they are good because we are bad and we are bad because they are good mainly, so they beat my mother and father, they shot me in the

leg, shoot over me and beat me in the face till blood was dripping, they demolished with military bulldozers and soldiers us every time they wanted and keep us locked as animals here and shoot missiles in our apartments, they broke my toys, the whole Gaza is debris and we are going mad and you see that tank is still over Rachel Corrie buried in the broken bricks, I can read the badge on the tank – IDF -, so I take a rock like my father Daud and throw it at the stupid tank, and I throw more rocks just to go away and speak the useless words of my anger. And as I was running over to the tank it hit me that Rachel Corrie is Our Dead Statue of Liberty, an executed one and how could you murder the Statue of Liberty but with a bulldozer?

„Desigur ea suferințele noastre le-a purtat şi
durerile noastre le-a luat asupra ei"

Isaia

I
My Name Is Tamara

'My name is Tamara', she said then to Felix Herz long ago when none of this not only it didn't exist but more than just that, it wasn't true. Herz wasn't the cutest boy around her but was the only one she loved, then, in an era when she never dreamt to be ever dressed all in green with a rifle in her hands and to shoot, just shoot, always at the orders of a psychopath officer. Now she was old and alone and now she knows that life is now way a fun war of paintball and that the red stains on her

shotgun were stains of blood and humans like pieces of red glass and light in huge medieval windows. Nobody, not even her friends knew why, after she returned from the army decades ago she never married or looked up to this day just like Saint Anthony or Mother Therese, living a classy, educated, tragic life. It is not what she would have wanted, but anyway for two score years now she was a spinster. It's not what she would have wanted, her goal always was a house full of children calling it home but all of this was long ago when she still listened big black discs with Sylvie Vartan and old old songs at the noisy radio speaker. Yes, she was a woman but she was no pussy. After arriving in Israel and living in a kibbutz for a short while with her sister she was sent in the east desert and there she served. She was no clerk either. She did everything until it became sour. This is what it was like, but only after while, when the activists go and you have to stay behind and bury the dead.

So she never married; because girl like her do not marry, because for girls there's nothing else left, safe only maybe shooting yourself with the same trigger you had in all those glorious years when among other things you've shot at people as a psycho. She shot a little girl in a firestarter village, the girl you've always wanted to give birth to. And after you left the village on the green truck, you knew that there's nothing more left, that you could never be the only thing you ever wanted to be, no matter how much you wished for it to become true, no much how much you've dreamed to be one day because no true Mom in the world had ever been a baby killer, like those Vietnam kids. In the moment she say that dying child still smiling though as not knowing what happens to her, in the arms of her already crazy mother, she saw her life transforming like Nosferatu in a horror movie and nothing she could ever do wouldn't wash that blood, couldn't wash her hands. She was a hero and not a mother.

Habilis

Felix Rian-Constantinescu

2015

Synopsis: Un sat de oameni preistorici descoperă focul având loc un Holocaust fără precedent, după care supravieţuitorii, datorită nevoii, folosesc mai departe acest fenomen atât de distrugător.

CAESAR: Nu ţi se pare, jupâne Tolstoy, că ni-e mai bine de când am plecat din peşteri?
TOLSTOY: Da, sire. Aici în sat mă simt om. Dumnezeu e în liniştea şi cântecul satului.
CAESAR: Da, tatăl meu Romulus a fost un geniu.
TOLSTOY: Genii sunt infinit pe pământ, taţi numai 1.
CAESAR: Bine, bine, frate. Vrei să ne plimbăm prin for?
FĂCĂTOTUL DE MINUNI: Brânză de vaci la fel de bună ca brânza de oaie! Brânză de vaci la fel de bună ca brânza de oaie! Brânză de vaci la fel de bună ca brânza de oaie! Brânză de vaci la fel de bună ca brâ-â-ânza de oa-a-aie!
PLATON: Ce e asta?
ARISTOTEL: Vesteşte nişte Dumnezei străini.
OTHELLO: Oh, iubită Desdemonă. Plec un genunchi tocit în bătălie înaintea ta şi mă rog, Muză, să mă crezi că te iubesc. Mă crezi că te iubesc?
DESDEMONA: Te cred.
OTHELLO: Cine a scris despre înţelepciunea vieţii conjugale? Kierkegaard? Swedenborg?
Elena: Aşezaţi-vă la locurile voastre. Aşezaţi-vă la locurile voastre.
Aheii: Daţi vârtos cu berbecele în poarta Palatului! Vom zdrobi până şi zidurile, să intrăm cu steagul nostru Minotaur în cetate.
ELENA: Alo! Alo! (Închide telefonul)
CENACLUL: Vezi, ieşişi la un descântec
El începe cu sine şi se sfârşeşte cu sine
Unearned suffering is redemptive
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane,
Caii sunt sleiţi de puteri.
PROFESORUL DE MATEMATICĂ: Slab, slab, foarte slab!
UMANISTUL: Bine că eşti tu gras.
ALEXANDRU ANDRIEŞ: Dar toţi mergem la fabrici şi uzi-i-ne.
HAMLET: Vezi toată nebunia asta, Horatio?
HORATIO: Ode şi Satire, prietene Hamlet, sufletul e o carte de Ode şi Satire.

RINGO STARR: (Bate dement în baterie)
CAESAR: E o urgență. Hai să vedem ce s-a întâmplat.
EINSTEIN: Aduc la cunoştința satului o mare descoperire pe care am scrijelit-o pe frunze de nuc.
BATJOCORITORUL: De, nuc. Nuc eşti tu cu mă-ta.
FARFURIDI: Rog, nu-ntrerupeți...
EINSTEIN: Strămoşii noştri au observat încă de când stăteam toți în peştera Cioclovina şi mergeam să vânăm zimbri cu mâinile goale, de ne întrebăm cum a fost posibil...
POPORUL: Nu fără victime, domnilor!
TRAHANACHE: Aveți puțintică răbdare.
EINSTEIN: ...cum de a fost posibil. Kepler, Paracelsus, Galilei, Newton, chiar şi Cristofor Columb şi Gagarin, au observat cum vara de la prea marea căldură taigaua sub colții de fier dumnezeiesc ai soarelui ajung la 451 de grade Fahrenheit, se aprind, putând studia prin telescop acest fenomen ciudat, focul.
PARTIDUL: Focul! Focul! Focul! Focul!
Focul! Focul! Focul! Focul!
GORKI: Tovarăşe Iosif Vissarionovici, dumneata ştii în ce țară trăim?
CAESAR: Lumea o ia razna.
JUNG: Pshicul e un proces al aparențelor, iubite dictator.
VINCENT: Azi am pictat o Biblie desfăcută.
GAUGUIN: Eu vreo şaptezeci de tahitene dezbrăcate.
LATINUL: Hai să bem!
O ȚOAPĂ: Pentru numele lui Dumnezeu, tăceți dracului odată! Vreau să-l văd pe Suliman!
PRMUL MINISTRU: Chiar aşa. Deviza mea dintotdeauna a fost Iliescu pentru noi a fost Iliescu doi, aşa că nu îmi depun candidatura. Nu îmi de-pun candidatura!
TOLSTOY: Poporul a înnebunit.
CAESAR: Muzica e prea tâmpită. Am să pun să fie arsă.
PRISTANDA: Muzica! Muzica!
CAESAR: Cuvintele sunt de argint, dar tăcerea e de aur.
POPORUL: Vodă! Vodă! Vodă! Vodă!
Vodă! Vodă! Vodă! Vodă!
CAESAR: Du-te şi spune-i că unde a pălmuit boierul a sărutat vodă şi că Moldova nu e a noastră, ci a urmaşilor noştri şi a urmaşilor urmaşilor noştri.
IEPURELE: Vai, ce am întârziat!
DINAMO: Pe ei, pe ei, pe ei, pe mama lor!
POPORUL: Auu!

EINSTEIN: Am reuşit să izolez focul şi să construiesc o vatră.
TIMPUL şi VÂNZĂTORUL DE ZIARE: Sfârşitul Timpului, Sfârşitul Timpului, Sfârşitul Timpului, hai ia Apocalipsul, Apocalipsul, A-po-ca-lip-sul! Profesorul de fizică Albert Einstein a făcut o vatră. O să ardem cu toţii! O să ardem cu toţii! Sfârşitul Timpului, Sfârşitul Timpului, Sfârşitul Timpului, hai ia Apocalipsul, Apocalipsul, A-po-ca-lip-sul! Profesorul de fizică Albert Einstein a făcut o vatră.
Omul: Sunt îngrozit.
Oama: Mi-e frică.
KAZUO ISHIGURO: Never let me go.
ELEVA: Vreau să văd focul, domnule profesor.
EINSTEIN: Uite, mult prea tânăra.
ELEVA: Aha. E ca un izvor. Ori ca o stea în beznă.
DIRIGINTA: Ce-i asta o ţigară? Fumaţi?
ELEVII: Nu, doamnă dirigintă, mh, mh, e doar un experiment fizic.
ROBOŢII: Sfârşitul Timpului! Sfârşitul Timpului, Urlă circuitele, satul a luat foc de la o stea de tutun a unor băieţi beţi. Invenţia Profesorului Einstein. Fizica psihopată. Dă clic pe imagine.
SIR PETER USTINOV: Tu, zeiţă a Nebuniei, blând Ahenobarbus,
Focul clocoteşte cerul
Flăcări ridicându-se până la nori ca urşii
Luptându-se sub zidurile cerului
Oh, zei din munţi şi mare, tu, Iovis, din cer
Aduceţi jertfe curate unuia din mai înalt ca voi
Superb ca Orfeu liriotul
Oh, văd cum din ochii flăcărilor
În nori săbii de foc se înalţă străpungându-le
Şi prima ploaie cade în Pompei, drept
Stingând lumea ca un potop de lacrimi.
HECUBA: Vai, Troie a mamei mele! Vai!
CASSANDRA: Einstein va muri.
POPESCU-DUMNEZEU: Ia de aici un pumn, nebuno.
SID VICIOUS: Born to lose, born to lose, baby, I'm born to lose.
CAESAR: Totul a ars, dragă Tolstoy.
TOLSTOY: Frumosul meu sat acum e o ruină.
CAESAR: Din teatru a rămas doar arsă pietrăria, compoziţie de nebun în tonuri sumbre.
TOLSTOY: Stânca e singura ce rămâne.
CAESAR: Oamenii sunt morţi ori desfiguraţi pentru totdeauna. Vor mai fi oameni pe pământ?

PROFETUL SF: Va veni o zi când oamenii vor fi vindecați și treziți după ce au murit.
FELIX: Pupă.
MAMA: S-a luat curentul. Aprinde lampa și trage cortina să nu ne mai spioneze.

Cortina

Sâmbăta în care am murit

Felix Rian-Constantinescu

2015

Dramatis Personae
Piticul, tatăl Uriașului
Uriașul, fiul Piticului
Îngerul
Stelele, frumoase trapeziste
Copacii
Pietrele

Piticul: Nu mai plânge.
Piticul: Nu mai plânge. Crezi că o întorci înapoi? Când omul a coborât în pământ, printre cârtițe și safire, e acolo, nu-l mai poți chema. Numai înnebunești și mai rău, copile.
Piticul: Hai, mă. Hai la foc la un balmoș. Pădurea e leoarcă asemeni părului de prințesă, cerul senin ca-n Gârleanu și putem citi constelațiile. Bucură-te că nu ți-ai pierdut copilăria. Bucură-te!
Piticul: Să știi că dacă nu vii, te bat.
Uriașul: După ce că sunt atât de bolnav, trebuie să duc și toată povara de lacrimi a lumii.

Stelele: (dansează pe cer)
Piticul: Îți place?
Piticul: Ce stai așa? Vorbește!
Uriașul: Mai îmi dai?
Piticul: Nu vezi cât ești? Cât vrei să te faci?
Piticul: Știi ce am făcut?
Uriașul: Nu
Piticul: Am făcut o spadă din boabe de rouă. Am să ți-o dăruiesc mâine. Acum, hai la poarta cimitirului, să dormim.
Uriașul: E groaznic la poarta cimitirului.
Piticul: Dacă ți-e frică plimbă-te prin pădure și ne vedem dimineață.
Copacii: (își schimbă locurile în pădure)
Uriașul: Dar multe pietre mai sunt pe deal.
Piticul: Ce-ai vrea să fie, dovleci?
Uriașul: Piticule? Ce crezi că face acum mama?
Piticul: Putrezește.
Uriașul: De ce?
Piticul: Pentru că oamenii au nevoie de de trandafiri roșii.
Uriașul: Uite a mai apărut o stea. Mare, albă la față, frumoasă, îmi zâmbește, mă privește, mă ia de mână...
Piticul: Taci! De-asta am omorât-o pe Uriașă. Culcă-te, Uriașule.
Pietrele: (își schimbă locul pe deal)
Îngerul: (vine lângă Pitic)
Piticul: Uriașule. Uriașule. Dă-mi mâna. Dă-mi mâna, copile.
Uriașul: Ce-i, Piticule?
Piticul: Mor. Mor, Uriașule. Și e adevărat, noi am omorât-o pe Uriașă. Nouă ne-a fost dată o clipă de viață și am făcut din ea o vecie a morții, ca în '43.
Uriașul: Vorbești prostii. Iubirea suferă răul. Altcineva a fost, altcineva.
Piticul: Cine, Uriașule?
Uriașul: Un Uriaș.
Piticul: Un Uriaș ca tine și ca ea?
Uriașul: Mai mare ca mine, mai mare și mai frumos ca mine. Diavolul.
Piticul: Mor, Uriașule.
Uriașul: Asta așa e, Piticule.
Piticul: Ce vrei să-ți fac?
Uriașul: Să-mi dai învățătură, tată.
Piticul: Ți-am dat învățătură.

După ce mor să iei o scrisoare din gura mea. S-a făcut iar sâmbătă, sâmbăta în care odihna vine ca un înger veşnic.
Îngerul: (ia o carte din mâinile Piticului)
Uriaşul: Ai murit, Piticule.
Piticul: Am murit.
Uriaşul: Ce faci?
Piticul: Putrezesc.
Uriaşul: Unde eşti?
Piticul: În pământ.
Piticul: Citeşte hârtia, nătântolule.
Uriaşul: (citeşte) „Te-am iubit
fraiere"
(se aşază pe pământ. Stelele, Copacii, Pietrele vin toate în spatele lui)
Piticul: Azi a murit mama ta.
Uriaşul: Piticii, ca şi Uriaşii, mor. Eu, criminalul, trăiesc atât cât pot în noaptea aceasta, iar apoi voi coborî în pământ pentru a ajunge iar la cei pe care i-am pierdut. Voi lua spada de rouă şi voi închina întreaga lume la picioarele moarte ale părinţilor mei, Uriaşa şi Piticul.
Piticul: Pitic, Pitic, da' ştii ce pulă mare are, monşer? Împăratul e gol. Nu râde, Cassandra.
Uriaşul: E sâmbătă. Moartea ne-mpacă pe toţi.
Piticul: Moartea ne împacă pe toţi.
Stelele, Copacii, Pietrele: Amin.
Cortina

Căcat!
(Tragedie într-un act)

FR-C

Iureş: O, Beate, ştii că te iubesc.
Beate: Da, Iureş, ştiu că mă iubeşti.
Florin Piersic, Jr.: Domnilor sunt şi eu pe-aici!
Ibsen: Ce-i asta, bătrâne Meşter?
Vlad Mugur: Domnule Ibsen, e prima scenă. Prima scenă, domnule Ibsen.
Ibsen: Bine, să vedem mai departe.
Beate: O, Iureş, ştii că te iubesc.
Iureş: Da, Beate, ştiu că mă iubeşti.

Florin Piersic, Jr.: Domnilor, sunt şi eu pe-aici!
Ibsen: Căcat. Căcat.
Vlad Mugur: Domnule Ibsen!
Ibsen: Căcat! Treci la ultima scenă.
Vlad Mugur: Ultima scenă! Ultima scenă toată lumea. Cinci minute.
Florin Piersic, Jr.: O, Iureş, ştii că te iubesc.
Iureş: Da, Florin, ştiu că mă iubeşti.
Beate: Domnilor, sunt şi eu pe-aici.
Ibsen: Căcat. Căcat. Căcat! Căcat!
Vlad Mugur: De la prima scenă, tovarăşi. Aplauze toată lumea, aplauze!

Cortina

CRY/STRIGĂTUL

2016

„I tell my story not because it is unique, but because it is not."

Malala Yoousafzai

I believe I will begin my Cry now.

The Prologue

1939. Romania is not part of the new war. My future Grandmother, Eleonora Ruptas is fifteen; just a rich girl in Cernauti, Romania.

Her father Leon is a food businessman with a store in the city. Her Mom is from a very rich family, Grosu. They are both of Greek business people origin, brought in the time of the rupta two centuries ago. Her name is Olimpia and they have many children and the house of the Granfathers at the outskirts of the city where they do agriculture and keep animals.

They consider themselves Romanian an from all the Children Eleonora is the most gifted to continue with the store.

Cernauti in 1939 was a very beautiful city. An unoficial porto franco city, a city of merchants from Constantinople, from the Ruptas and Grosu came too, the Grosu may have been of Pind origin, and from Russian cities, Osterreich an Berlin, from where we have ancestry in Greatgranfather Leon, a through man but with Hitler qualities like most merchants of the late Nineteenth century up to the day.

It was told by his Daughter that Leon flogged once one of his boys for stealing chocolate and giving it to his friends and only her as a favorite of the Father could stop the night basement ordeal.

We may wonder what made her to be the Josiph of the Ruptas family? She had two sisters and four elder brothers. But out of them all she was the best with business and life.

She also liked to paint and had talent which she passed on mostly to my big brother.

And she liked to dress classy and was bilingual in Austrian German

What could be said about herself is that GreatGrandfather could trust Nora as he trusted himself or Olimpia, her Mother. Eleonora made only the Gymnasium because hard times appeared to come over Cernauti. She often told at old age when She was suffering of Alzheimer that on Saturdays on her wat to school she was asked to turn on the light in the sinagogue.

Then it begun the Holocaust and Soviet occupation after the renunciation of Romania at two Moldavian territories.

They became Refugees in their own Romania.

The Soviets tried to unoficially cleanse the Romanian lands they occupied, of Romanians.

I believe that in Northern Bucovina one hundred thousand people refugeed from five hundred thousands Romanians.

The rest were shot or exiled to death or subjugation in Stalin's Syberia. And only half maybe or less of the Romanians remained and alive.

My Father says from time to time that we have relatives all over the world, from Syberia, to Cernauti, Radauti, Ardeal, Arad, Timisoara, Bucuresti, and in the United States of America, all fled as refugees before the Generalissim I. V. Stalin.

As we can see although she belong to the Romanian-German culture, Eleonora was not anti-Jewish. During the War she listened to German hip music such as Lili Marleen of Marlene Dietrich. But also the final solution began only in the 40s and the insane realities of concentration camps renain hidden to the European and World peoples.

Perhaps in Lili Marleen, Nora saw her own love story, with my Grandfather Dumitru Constantinescu from Agricultori 86, Bucuresti.

At Cernauti they made many photos and they liked to do photos on street and at home. They also went to country camps on feast days where Maria, the little sister, called Piti, dressed in Romanian popular costume fiersomely recited poetry surrounded by the peasants. They had a beautiful, Romanian Bucovinan life, in Cernauti, in 1939, the last year when Romanian life was beautiful.

It is no use to complicate the reasons why Romanian Cernauti was destroyed and taken. Apart from it s proverbial riches which lead to greatest Romanian Spirit, represented by the trinity of Eminescu, Cernauti, and Bucovina Herself, Bucovina, and especially Cernauti, was a merchant nodal point, giving acces for Stalin to both Constantinople and Wien, so it had to be raped.

My GreatGrandfather Leon liked during the War to pose at the radio reading the newspaper, or maybe the Daughters pictured Him so. What can we say after personal experience is that the Tarist Empire considers itself an Empire with the mission to destroy and convert the whole world. Ever since the wars between Russian and Turks and before we can see that after Petru the Great the other Czars up to this day understood of England only it's Empire. So the antiRomanian attitude of the American ambassador of the current day in Chisinau is just one example in a long line of Abuse.

But we believe that Romanians will live, and together, and we believe that Justice will look to our Wounds and the King of England will no longer be let to torment our People, Independence and Unity. We will civilize Russia not the Czars abd Syberia will exterminate us, this is Our faith.

Arrived at this point in our history we believe we should write a letter to the czar.

"You see we all make choices LaHaye.

You chose to become Sherrif keep food on your table for your family;

and Paxon he chose to raise cattle, which ended on another man's table."

We speak to you not in our name, or in the name of Basarabia, or our native Cernauti, but in the name of all Romanians and Rome.

Latin spirit is short.

We are Elisha with all armies of heaven and earth not only surrounding but protecting us, we don't know who you are.

We know and you should too that the Globe is warm everywhere.

And Romanians die if they want to.

Now, longtime, the history of (wo)man is written by the Plane.

In the end there is only one thing to be said.

A TALE.

In a forbidden land there is a forbidden city with a forbidden palace with some forbidden kings who sit at a sinie and drink wine.

Good bye.

Chapter 1

Letter to Vladimir Putin

As I see I have been arrested. Well I am dumb. Not with fear, no. But let's get back to us. Vladimir Putin, that is your name? I am not contentious. I just try unconsiously to make a river.

I have something here, Beatrix. Do you know what? I ask your name because I want you to know that I am not interested about you. We talk about me. Well, I have something very interesting here. A book. And the book has three photos. Have you seen those photos, Mr. Putin?

The photos of the inside of the book are three photos of Mr. Soljenițân. A big one, very childlike, all of them are, for that matter, but very Idealistic, and is the actual Aleksandr.

Under it are two photos. In detention and After his release from camp. They both looked so familiar to me. Especially the first of the two. It resmenbled in my mind with a Child from some movie, I just could not name. And then i realized that that Child was me. And while writing I saw that After his release from camp is my Father.

Well, do you think We are going to give all up? For You? That Death would be an impediment? That we have not read Gavroche and Jean Valjean? Soljeniţân existed only before his arrest, but, like Moses, Soljeniţân lived only after his arrest.

The last thing I do is to hurl insults. But everytime truth is insulting.

Now it is not the time to say who's to blame, and certainly not by men. But maybe just as You, Master Putin, like to live at ease in Kremlin, so we like to live at ease wherever we are.
To put it more bluntly, intelligently though, You, Mr. Donald Woods, are the last relic of a revolute age, the Last Empire, and your only key to survival would be to kill anyone else living, like we did long you existed, but, because there is a God, You will rot and resurrect in flowers.

Now, before the Trial would start, What do you have to say for yourself? You know that me, from my cell, am the judge.

Just like Sarajevo...

Chapter 2
War

Tabula rasa. The War was the Destruction of goods. Too many lowyers, too many loaves of bread, too many people. Ideology and hatred were just adiacent, instruments over the different levels of human society.

I. V. Stalin did that too in the thirties until it became monomaniacal behavior. Economy with an arrest warrant and a bullet.

If I were Denise or one of Joni's friends I would tell her that if we look in the life of Aleksandr We could understand why God punished him so.

Even during the War, the bloodiest years of history, he was _too_ carefree.

We, me and Joni, who have eyes for an another reality would conclude that I. V. Stalin was just a tool in the hands of God.

And that God had reasons for our friend Aleksandr's destroyed life.

And our belief, drawn from this affair and our own lives would be that humanity of the soul is produced by God through destruction of the heart, like wine.

And we could only ask, if men's reason for destroying the whole World was mere state economy, what were God's?

Even the massacring of the Jewish.

We know that Jesus does not kill anyone.

So genocide comes very weird in God's plan.

Friedrich Nietzsche wrote a book at which we know the title Dincolo de bine şi de rău.

This means we believe that God is beyond even of dialectics of the humane.

Genocide comes like a beast of the bunget of time.

But then remains Israel, and Jesus, and bread, and milk, and blackberries for supper.

But firstly the War is the dead, killing and killed.

Many times war starts when Jim Morrison's generals are given place in politics. And when boys want to become men. It was said that WW2 and WW1 were Wars Without Glory. Times are changing. Today life has become as such.

The World War Two was the murder of the Father of the family by confused strange men, who instead of a human tongue had an industrial shotgun. They were workers.

And shooting people, everyone, was work.

This is the world of my head, Our head, one hundred years of war.

And then? We die...

And the saddest thing is that a man like Adolf Eichmann was not a murderer, indeed, but a, as Wilhelm Busch put it, un funcţionar conştiincios. This is how Kramer is born.

MARK F'S POET

STAMP COLLECTOR
EX-ALCOHOLIC STONED WITH METAL LAQUER
MUCH TOO INTOXICATED IN THE PAST
IN TREATMENT
POP MUSIC LISTENER
AS MUCH TOO ANAEMIC POEMS AUTHOR
THE POEMS OF A MARK F'S POET
HERE I AM,
BETWEEN CHILDHOOD AND OLD AGE.

Chapter 3
Letters to America

August 8th, 2016

Dear Embassy of the United States of America în București,

Hi,
my name is Constantinescu Felix-Gelu, I am born on March 29th, 1982 în Hațeg, Hunedoara, and I live with my old Father, in Păclișa, Hunedoara alone without my Mother, Valeria Roman Constantinescu, who died în 2011.
To speak in two words we are victims of war. In July 1944 my Grandmother Eleonora Ruptaș Constantinescu din Cernăuți lived with my Grandfather Air Lieutenant in Bucharest and my Grandfather served in the Air Defence of Bucharest at the plane telegraph when an American bomb fell on the street at day close to my pregnant Grandmother and destroyed all our lives forever.
My Grandmother retreated at Bradu, Argeș, where she gave birth to my Father, in a day aproximate – as She could remember - August 6th, 1944, She left my Grandfather who had a nervous breakdown on the air front too and lived alone until death and my Father, Constantin, never knew him. And if it weren't for the

kindness of a soldier from the Eastern Front, Stalingrad and Cuban, Paic Ştefan from Moineşti, who came back as a prisoner from Siberian taiga, My Lady Grandmother and Gentle Father wouldn't have survived.
We are victims and I come to America to ask Her to once again receive the weak and protect them for a more humane future.
Amen.

God save America,
& Romania,
Sincereley,
Constantinescu Felix

August 9th-13th, 2016
Pāclişa, Romania, EU

A Victim of War Memorandum
to Mr. Barack Obama
President of The United States
Of America

Mr. Barack Obama,
President of
The United States of America
I write You in All Faith in Absolution,
about my pain and the pain of a Family.
As I wrote to the Embassy of America
in Bucharest in my country Romania,
we were maimed
in the mind of my Father
and in the soul of my Grandmother.
I in the name of my family
and my Father
ask to be received in The United States
of America as War Victims and Americans.
We believe in God, in Liberty and our lives have been
mutilated by 72 years of Communism in our Native
and Refuge land.

-1-

We could have been rescued by the United States of America right then in July 1944, in a better world. It is senseless to say that we suffered for seventy-two years, we did, and we will suffer until we die. In Romania, to heroes, any man an enemy. Maybe the ones that will come after us be better, but honestly we don't know. We fought for Adolf Hitler and Stalin, and our minds died for them. We live in a parallel world, after a wall, we hear , but cannot see with the eyes of human understanding. Our brains are frozen by the cold world of the cold war. We know that there are great men and women and old and children allover in the world, but our fragility made people treat us with the bread of meaness. Now I thought that You, Mr. President, know exactly how I feel, me and my Father and Eliʒa, our story is the Story of most of the World, Bucharest, Sarajevo, Hiroshima, Dresda, Berlin, and around the Third World. For this I fight. That the wars cease to exist, in reality and in the sickness twisted minds of victim survivors and I must speak the truth, I am determined to convince America to open the gate up for war victims all over the World, the ones that _deserve_ and the ones that do _not_. And my second command-ment governing my life is after I will be American in America to move the borders of USA to the borders of the entire world.

-2-

With every sun that sets it becomes fair to me again Tthat for Us the war, the 2nd World War, has not ended, never will on this earth. We loved and were born in Hell, a Hell more horrible because every Day was full of Death. World War 2 killed my brain and the brain of my family. Hitler was our godfather so here we are world the handiccaped Ubermensch. We are Hemingway characters, natural born soldiers

In a Mondial Murder in a Tartar Desert.
I am an collective tragedy, one of Sophocles
bad dreams, my innerinferno gives space to
my world, a world that needs the
lamp of The Statue of Liberty.
We need the Statue of
Liberty. To be ours. Where
we can stay. Before our sudden
Death. I believe I have said
it all.

-3-

With the Respect and
Ernestness
Of a Nation,
I write my Name
Here,
Constantinescu Constantin Felix-Gelu
Valeria Eliza
And I say to You,
Mr. President,
You Will Win
And there Will Be
Food.
Amen.

-4-

Capitolul 4
Sarmisegetusa

Cred că știu ce înseamnă cuvântul dac Sarmisegetusa.

- Împrejmuirea Geților, sau Împrejmuirea Getă.

De la rădăcinile

Sarma şi get.

Obs. Tata şi cu mine credem că are legătură cu zidul getic, care era o umplutură de val de pământ între două ziduri sprijinite unele de altele de bârne interioare.

Iar amfiteatrul de la Ulpia reprezenta o cetate getă arhetipală în care se reprezentau Bătăliile Întemeierii.

Deasemenea cuvântul Get este înrudit cu Argint şi cu Arhe în sensul de vechi, mare, mareţ, şi cu sensul extrapolat de înţelept. Geţii pentru greci erau Înţeleptii. Şi erau acelaşi popor până la Bratislava. Dar nu ştim ce înseamnă dac. Poate get e la origine o stâlcire şi neologism din greacă, iar dac e numele originar dacic sau numele pe care li l-au dat romanii înainte de Împăratul Traian.

La mocani, în codrii şi târsele de pe dealurile împădurite de peste Strei, înca se mai spune că mesteacanul e cel mai înţelept copac din pădure pentru că e "alb". Mesteacănul e deasemenea copacul lui Odhihnn, zeul prepreoţiei şi înţelepciunii şi runelor, al semnelor şi protoscrisului.

Ziridava - Arad.

Altă denumire Sarraand.

Dava sării.

Probabil ca vindeau sare din Transilvania in Italia si germanicilor.

Sucidava - prin sudul Olteniei.

Dava sucilor.

Piroboridava - Poiana, Galati.

Cred că înseamnă Foc Fier Cu Impurităţi (Fontă) Dava. Se producea fier primitiv, oricum dava e şi intens Halstatt, prima perioadă a fierului. În limba română literară poate fi tradus Dava Fierului Aprins sau Dava Fierului Roşu.

Notă. Se observă densitatea neologismelor greceşti, latine şi sarmate în vocabularul de bază, datorită în principal schimbului, tehnicii şi posibil a deschiderii dacilor către universalitate.

Aizis - sus la Dunare.

De la iazygi.

Apoulon - Piatra Craivii

Cult solar dac al unei divinitati posibil sincretice ori împrumutate, sub influenţa cultului apolinic, al zeului grec Apollon. Probabil şi sit astronomic.

Voiam să mai analizez toponime. Dar mi s-a terminat bateria.
Am să trec la substantive comune puţin. Înţeleg denumiri de localităţi câteva, dar ce înţelegea un dac numind viezurele Viezure?

Eu am o teorie. Limba dacică nu a dispărut, nici nu e sinonimă cu limba latină. ci e un continent scufundat în limba română, putând până la un anumit punct fi cartografiat, şi pe alocuri chiar reconstituit, cu concursul enciclopedismului, putând astef chiar să pătrundem în sufletul dacic.

Viezure - vine de la cuvântul latinesc via. Dacul era un suflet care făcea asocieri între lucruri extrem de diferite, găsind asemănări şi corespondenţe în toată lumea înconjurătoare.
- zure, de la zare şi zur - cum e în zurbă - agitaţie.

deci Privire Vie - în acelaşi timp privirea omului beat - pentru că pe drumuri adesea erau pomi şi vii, mai ales în spaţiul roman, şi Mişcare Agitată - trimiţând tot la omul beat
dar în acelaşi şi Beţie de Inteligenţă.

Mi s-a blocat computerul aşa că scriu iar de pe telefon.

Cred că acest cuvânt dacic reflecta atitudinea dacului când mergea singur în padure şi îi ieşea un viezure în cale.

Deasemenea cred că dacul numea viezure, pe lângă viezuri, patru categorii de oameni, beţivii, romanii, copiii şi sihaştrii.

Astfel am reuşit să intrăm în sufletul dacic, adevaratul suflet dacic.

Alt cuvânt dacic este Fagure.

Când eram copil aveam o carte cu poveşti din Moldova numită Carte cu şi despre albine. Dacii erau părinţii albinelor. Şi nu totdeauna luau mierea numai din stupii făcuţi de ei. În pădure găseau roiuri de albine în scorburi de fagi pline de miere, şi aşa a aparut cuvântul dacic Fagure. Şi astfel şi cuvantul Fag pare dacic.

Am obosit. Mai vreau doar să spun despre cuvântul Băiat.

Înseamnă Luptator, iar numele Băiuţ e poate ultimul nume propriu prenume dacic înca în uz, în Ţara Haţegului există 2, şi neluat din cărţi.

Ruşii care de fapt sunt Sciţii, au multe în comun cu dacii, şi dacă sciţii erau cu armele, geţii erau cu mincea. Şi chiar şi cuvintele Ruşi şi derivatul de azi şi acum o mie de ani Rusia poate fi numele pe care l-au dat geţii Sciţilor, ruşilor de astăzi.

Rusidava - romană pe o asezare incertă dacică - înseamnă în geto-greacă, Dava Roşie.

Iar ruşii înseamnă roşii pentru fascinaţia lor eternă pentru krasnaia, krasiva, roşu sinonim cu frumos.

Rusidava - castru roman şi aşezare romană in Dragaşani, Olt, pe locul unei vechi aşezări dacice.

În încheierea prologului dacic pot să concluzionez că limba dacică, asemeni limbii greceşti şi germanice, era un idiom sapienţial, al gândirii pure.

Notă. S-ar prea putea ca getii sa insemne Argintii in limba greaca, extrapolat cu sensul ca getii spuneau vorbe intelepte, adica erau un fel de prooroci. Si denumirea get sa fie comuna cu Argesul. Cred ca acolo era tribul getilor care dupa aceea a dat nume zonei subcarpatice pana la Marea Neagra.

Capitolul 5
VADUL ARS, sau romanul înviat & Omagiu

Îmi pare evident că aceasta a fost intenţia domnului Constantin Stancu, cel care cu această carte a devenit prozator, mai mult chiar romancier, şi a câştigat ras cognomenul Stancu. Eu, domnul Radu Igna şi Ernest Hemingway, am făcut tot posibilul să ucidem această monstruozitate psihologică, numită roman, dar la un an de la execuţie, O mamă de lumină, în 2016 apare această Carte, ca şi cum romanul cum spune tata râde şi spune vezi nu m-ai ucis, m-ai ucis şi eu am înviat trei anotimpuri după.

În cadrul literaturii haţegane există trei romane şi punct, egale între ele. Condamnat, de Radu Igna, O mamă de lumină, al meu, şi Vadul ars, de Constantin Stancu.

Eu sunt de formare germanică. Cred în Islanda. Domnul Stancu e de formare slavă, dar nu a lui Puşkin, nu a potopului de stări şi emoţii a romanului rus comun, ci cu romanul rus al lui Bulgakov, romanul cel mai înalt care trebuie să stea pe noptiera principilor, - Mai mult decât atât un Bulgakov care a citit 1984 aplicându-l pe Lev Tolstoi, - Pasternak, Nabokov, Evtushenko.

Este puţin spus că în prezent Haţegul are un loc de statură în cultura Hunedoarei, fiind datorită longevităţii autorilor, cel mai bine reprezentat şi din punct de vedere literar la egalitate cu municipiul Hunedoarei.

În acelaşi timp, ca şi Litera stacojie, Vadul ars e romanul unei comunităţi, produsul psihologic al unei subcomunităţi. Romanul de fapt este trama comunităţii baptiste înglobate în comunitatea seculară a Ţării Haţegului, care ţine de aici până spre Valea Jiului şi până la Streisângiorgiu şi Porţile de Fier ale Transilvaniei. Vadul Ars poate fi oriunde şi trimite la pământul

radioactiv al Țării Hațegului, binecuvântarea și blestemul ținutului și al oamenilor.

În continuare cred în saga, dar văd că mai există o galaxie, într-adevăr pe cer, și cer alte cărți și multe alte lecturi. Atenționez să nu devină Breban un canon în scriitura noastră, Brebanul dogmatic, dogmele își au loc doar în Biblie. În orice altă privință cartea este desăvârșită. Și arată orbirea societății literare românești care citește o cărămidă turnată în 5 ani ca Solenoid, de Mircea Cărtărescu, în locul unei cărți publicată în 2016, dar a cărei gestație a început cel mai probabil în 1991.
Dacă aș da o stea de aur sau o cruce de argint unuia din acestea trei romane, acesta l-aș alege pentru cunună.

Omagiu

România modernă înseamnă Cuza, Carol 1, Ferdinand, Antonescu, Mihai, Dej, Maurer, Ceaușescu, Iliescu, Iohannis.
Nepoții voștri vă vor judeca pe voi pentru varii lucruri și nepoții lor pe ei.

Omagiile nu sunt niște kitschuri. Sunt niște documente indirecte, în care în contextul vieții private oficiale și al Securității, se exprimă sentimentul independenței în condiții externe fanariote și ale războiului rece.

Spune-mi mie domnule Pațurcă cine a fost trădător în anii 70-80 în România? Cine a fost dictator? Dacă Securitatea a doborât un lider maoist socialist, creându-ți contextul, asta nu înseamnă că ceea ce spune Securitatea e adevărat. Revoluția a fost făcută de Securitate la ordinele KGB-ului și cu ajutorul KGB-ului, și apoi s-au trezit vitejii. Voi l-ați pus pe butuci pe Rațiu. Pentru ce, pentru postmodernism? Nu aveați în cap decât Blugi și Pepsi. Spun iar și iar că Ceaușescu avea alte criterii existențiale și trebuie Judecat după ele. Iar comuniști, până în 17-18 decembrie 1989 am fost apraoape toți. Restul erau agenți, iredentiști sau capitaliști din natură, pocăiții fratelui Dugulescu. Înainte de anii 70 mai ales, și înainte de anii 60, România era un pustiu. Voi în lagărele marilor orașe habar n-aveați de orașele mici sau de sate. Totul, baraje, industrie, tot ce vă ține existența, clădirile unde mergeți și azi la muncă, au fost făcute atunci, casele voastre, în care atunci copiii măcar se simțeau în siguranță. Nu vă dați

seama că sunteţi mult mai abominabili, fii risipitori? Aşa că e normal ca o naţiune să exprime un gest de recunoştinţă, o carte unui lider care a plecat din pământ a învăţat de la Pământ şi s-a întors în acelaşi pământ? Cine au fost dictatorii? În schimb românii pentru că erau o cultură altruistă, printre cel mai bune moral din lume la nivelul maselor, dedicându-se ajutorării economice şi învăţăturii, s-au simţi complexaţi de idioţii pop ai Occidentului.

Chapter 6
Adolf Hitler

Dacă Umanitatea e o Mamă care îl Respinge pe cel mai rău Copil al Ei, atunci merită Ucisă. În şase ani au murit peste 61 de milioane de oameni. După 9 Mai 1945, a murit Germania. Care crimă e mai grea? În prezent Germania este numită locomotiva Europei, dar orice etnic german simte un complex, surorile creştine germane se simt prost dacă ridică mână în adorare între proşti, şi cum mi-a spus Robert, băiatul care mi-a luat bicicleta, a venit în România, a umblat pe jos ca un pelerin rus şi în visele sale icnite a crezut că e Lucifer. Acesta e complexul german, după Holocaust. Mehr Licht.

Conflictul, nebun, a fost de fapt nu între Statele Unite şi Uniunea Sovietică şi celelalte state, ci între Sfântul Imperiu Romano-German şi nevăzutul Israel, Fuhrerul numindu-l nevrednic pe D-zeu şi intrând prin megafoane în toate sinagogile Europei deodată şi prezentându-se drept Dumnezeu. Israel a fost desconsiderat de Germania, pentru că în mia de ani de la orgă la Nietzsche, odată venit în Egipt, Patriarhul nu a făcut decât să facă bani, Profetul nu a făcut decât bani. Ştie stetl-ul şi uliţa evreiască ce a făcut Germania în tot acest timp, mai ştie? Aşa se petrece un Holocaust. Voi să spun un conflict între două Idei.

Evreii sunt la fel de vinovaţi pentru Holocaust ca şi Hitler, şi Hitler e la fel de nevinovat în Holocaust ca şi evreii. Hitler este cel mai urât german, iar Chagall cel mai iubit, dar Hitler are mai

multă nobleţe decât Chagall. Numai că prinţii nu trebuie lăsaţi singuri.

Un prieten, băiatul celui mai mare Sfânt baptist din ţara Haţegului i-a spus tatei în anii 90, văzând cartea, că Mein Kampf ar fi trebuit să fie arsă şi nepublicată. Tata i-a spus ca asta au făcut şi naziştii, au ars cărţi.

Capitolul 7
Mein Schrift
(Continuare)

Inainte sa scriu vreau sa spun ca viata mea e un going to the mattresess. Stau in semicoma majoritatea timpului adunand aminoacizi. Si apoi la un moment dat vad ca a venit vremea sa scriu. Ma pun pe marginea patului si ma rog cateva secunde si apoi plec stiind in sfarsit ce am de facut.

Azi Vladimir Putin a propus Ungariei, sau amandoi s-au inteles sa-si imparta Romania cu satarul. Mi se pare comic ca Rusia a ajuns acum la nivelul culturii politice iredentiste, aliindu-se cu singurul stat pe care l-a gasit, care a pierdut toate razboaiele. E si mai comic, ca nici macar iredentistii maghiari, nici rusii ci numai Domnul Vladimir Putin face pula mare. Domnul Putin nu vrea Moldova ci vrea sa distruga scutul antiracheta roman. In timp ce Germania, America, Polonia si chiar Romania tac. La box exista o tehnica. Blocarea pumnilor de vizavi cu o mana, iar la un moment dat un singur pumn cu cealalta pune campionul jos la numarat. Asta se numeste decisiva. Oltenia este bicepsul Romaniei, asa ca trebuie sa avem grija de Ea. Si intotdeauna Americanii au vorbit frumos dar au purtat dupa ei un ciomag mai mare. Si de altfel chiar si in WW2, tot URSS, mai mare decat Federatia Rusa, nu ar fi putut singura sa-l bata pe Santino. Rusii au luptat cu arme mari si ineficiente, comsomolisti cu pusti de lemn legate cu sarma decapitati din pas alergator de bunicu Stefan cu lopata militara, cu vodca si comunism, batai si violuri. Atat.

Capitolul 8
Piesă într-un act

(Strigătul, de Felix Rian Constantinescu)

“Nul ne peut me comprendre. Un seul
Parmi ces ivrognes stupides
Songea-t-il dans nuits morbides
A faire du vin un linceul?”

CHARLES BAUDELAIRE

PERSONAJE

BEȚIVUL, un bătrân decrepit, pe jumătate chel
TELEVIZORUL, alb-negru, cu lămpi
BAUDELAIRE, prin vocea lui Florian Pittiş

Decor
O încăpere destul de întunecoasă a unui apartament de bloc. Încăpere mică, igrasie pe tavan şi pe la colţuri.
În spate, un pat aşezat lângă perete şi uşa, închisă. Pe colţ, un dulap, lângă fereastră. Lângă fereastră se află Televizorul.
În faţă, o masă pe care se află sticle goale, unele răsturnate, un radio destul de vechi şi o Biblie.
Beţivul stă la masă, cu faţa spre public.

BEȚIVUL (destul de cherchelit; citeşte, cu împleticiri, aplecându-şi mult faţa de pagină nu are ochelari)
”Pentru ce dormi? Scoală-te şi strigă către Dumnezeul tău, poate El îşi va aduce aminte de noi, ca să nu pierim!” (se opreşte, privind lung sticlele de pe masă) S-a-nnoptat! (se ridică, lăsând să-i cadă Biblia din mâini şi mege la fereastră) E noapte! Soarele a coborât de mult în Valea Stricăţii şi a stins toate... (tuşeşete uscat, aplecându-se mult în faţă, apoi se şterge la gură, aprinde Televizorul şi se aşează la masă)
TELEVIZORUL (de când este pornit, volumul sunetului scade progresiv, până nu se mai aude deloc)
...viaţameasaschimbatîmbucurătornicinumămairecunosccopiiisun

tfericiţişisoţulecumnusepoatemaimulţumitmeritāaveampreamultă mătreaţăşinuputeamstabilonmiciorelaţiesentimentalăpânăcândam încercatcremnademâinicreminacumnumaiammătreaţăşimipotoferi umeriidreptconsolareoricuinuştiamcăviaţapoatefiatâtdefrumoasăc reeeemiinoocreeeemăăpeeeentruuuuutoooaateeegeeeeneeraaaţiiile eeeedelabuniclatăticacumpregăteştetesăvizioneziparteaadouaatele noveleidesuccesiubirilevecelieidoarcviztvnoiavemgrijădesufletultă udacăştiicumsenumeşteactriţaceapareacumpeecranpoţicâştigauns etcompletdetigăimarcaromanticunaragazşitreibuteliipentrutineşipe ntrufamiliatasunălanumăruldepeecranpatrucincipatrucincipatruc incişivei...

BEȚIVUL (se uită puţin la Televizor Beţivul şi Televizorul vorbesc concomitent) Dumezeu mi-a dat mâini, mi-a dat doi ochi, dar nu mi-a dat... (aici Beţivul se crsipează şi-şi cuprinde fruntea cu palmele, după care continuă) Mă lasă să mor de sete şi de dor. Mă lasă să mor şi să putrezesc, dracului! (furios, loceşte sticlele care cad de pe masă) Sunt singur... (se uitp prin cameră, vede Biblia pe jos şi o ridică citeşte sărind versete) „Strigat-am către Domnul în strâmtorarea mea, şi el m-a auzit din pântecele locuinţei morţilor către El am strigat, şi El a luat aminte la glasul meu!... dar Tu ai scos din stricăciune viaţa mea, Doamne Dumnezeul meu! (pauză) Când se sfâtşea în mine duhul meu, de Domnul mi-am adus aminte, şi la Tine a ajuns rugăciunea mea, în templul Tău cel sfânt! (se opreeşte, ca speriat de ceva, se uită atent prin cameră, merge până la uşă şi dă să iasă, dar, brusc, se răzgândeşte şi vine iar la masă) Sunt eu. Puteam foarte bine să nu fiu. Să nu fiu nimic. Nimic, înţelegi?! Erau un milion de şanse ca eu să nu exist. Dar, are atâta însemnătate faptul că sunt? Şi, dacă sunt, ce sunt? Vechilul tău peste animale? Dar dacă sunt un animal eu însumi? Om? Ce e ăla om?! Să nu-mi vii acum cu aiureli de manual şcolar, cum că fac parte din singura specie inteligentă cunoscută, a cătrei trăsătură principală e faptul că gândeşte, sau mai erudit – raţionează. Ce sunt? Vechilul tău peste animale? Dar dacă sunt un animal eu însumi?... Sunt oare poatră, iarbă, foc într-o colibă ţigănească? (rătăcit, se uită în jur la sticlele de pe covor, atent, la fiecare în parte Citeşte, cu împleticiri) „Când se sfârşea în mine duhul meu, de Domnul mi-am adus aminte şi la Tine a ajuns rugăciunea mea în templul Tău cel sfânt! (pauză) Cei ce slujesc idolilor deşerţi dispreţuiesc harul Tău." (este obosit; îşi şterge fruntea cu mâneca şi se lasă pe spătarul scaunului) Plouă... cu găleata ba nu, s-a oprit. Aseară a ploat potopul lui Dumnezeu. Eram la cârciumă, cu băieţii, şi-mi

spunea Sandu, luându-mă pe după gât și gesticulând agitat cu țigara „Ioane, ascultă-mă pe mine, nu mai e mult! O să ne boteze pe toți. Cu foc! Vin timpurile, Ioane!"; vorbea aprins olteanul, parcă i se și ițea o luminiță în ochii lui tulburi de alcoolic înrăit. Mai dă-l în măsa de bețivan... (făcu un gest de abandonare cu mâna și se lăsă iar cuprins de aomeală) Câdn am început eu să merg la cârciumă? De fapt, când am început eu să beau? Suntem la fel; și tu trebuie să ai pe acolo pe undeva o sticlă, bine-nțeles mai de soi, învelită-n hârtie – să nu bată la ohi. Șase miliarde... ce sunt șase miliade la Calea Lactee?Într-o bună zi, Soarele nostru – adorat de o sumedenie de oameni – o să vină pe pământ într-un carde foc cu hățuri de aur. Mă întreb cum vor fi oamenii pe atunci, ce limbă vor vorbi mă întreb dacă vor mai vorbi... Probabil că, atunci lumea o să poată pleca de pe Pământ și sunt sigur că mulți o să plece însă sunt la fel de sigur că unii vor rămâne, să-l întâmpine când va sosi... (merge la fereastră, pe care o deschide) Când eram școlar aveam un coleg de la orfelinat, care spunea oricui avea chef să-l asculte cum, atunci când va fi el mare, va pleca să-și caute părinții până îi va găsi. Și continua spunând cât de fericiți vor fi până la adânci bătrâneți. Eu îmi caut doar tatăl, de când mă știu, și încă nu l-am găsit... (gânditot, se așează iar la masă, unde stă douăzeci de secunde nemișcat, după care aprinde radioul)

BAUDELAIRE, prin vocea lui Florian Pittiș:

„...Nu-s înțeles cât de puțin,
Din toți bețivii, stând de snoave, -
Visat-a vreunu-n nopți bolnave
Să facă-n giulgiu chiar din vin?".

(tăcere)

BEȚIVUL: S-a-nnoptat! Pentru ce dormi?

(cortina)

Hațeg
aprilie 1999
FELIX (Rian) CONSTANTINESCU

Capitolul 9
Soarele, soarele

Cum pot să pun totul într-o pagină? Acum intru într-o nouă eră a vieții mele. La 20 de ani după 1996. Care au fost la 14 ani după abuzul sexual de la maternitate și creșă. Cred că nu mai e un secret că eu din vara-toamna anului 2008 iubesc iubesc în taină o fată născută în anul 1995. Anul trecut în toamna târzie a început să vorbească cu mine pe Facebook de pe contul unei prietene. Dar în același timp a început să vorbească și tatăl ei, pretinzând că este ea și creându-mi să îmi fotografiez penisul, pe care l-am fotografiat de multe ori în erecție și i-am trimis mai multe poze. Apoi tatăl ei în continuare pretinzând că este fiica lui mi-a cerut să mă masturbez, la început o dată, apoi de două ori, apoi de trei ori, apoi de patru ori pe zi. Deasemene spunea, in persolalitatea fiicei lui ca e lesbiana, sau cam asa ceva. Îmi cerea spermă, fotografii cu spermă. Și am trimis deasemenea fotografii cu spermă pe fotografia de profil a fetei pe care o iubesc. Menționez că nu obișnuiam să fac acest lucru, vreau să spun masturbarea, aproape încetând de când am venit în 2013 de la Zam, și e adevărat că odată am făcut-o gândindu-mă la ea, la bloc, în 2012. După cum îmi amintesc am făcut-o odată și de cinci ori pe zi. Am făcut ce am făcut pentru că o iubesc pe acea fată și am crezut că asta își dorește. În același timp tatăl ei era foarte insistent. După sfârșitul lui februarie a început să comunice cu mine și prin programe de hackering, pe care puteam să le înțeleg și scriam în cuvinte. Apoi a urmat un zbucium extrem, fata sau tatăl spunând că m-au înșelat de două ori, odată pe 21 martie, de ziua Fericirii, și altă dată altă dată. Totul a durat aproximativ până în vara aceasta. Apoi fata mi-a spus că de fapt ea este credincioasă, nici nu mi-a văzut pozele, ea a spus că m-a înșelat iar băiatul ăla e un amic care a ales să o ajute, iar totul a fost făcut de tatăl ei. Lunile acestea când am depășit relativ trauma din liceu, și am descoperit trauma vârstei infantile, a început o a treia traumă, care se va întinde pe un număr indeterminat de ani, și este de fapt o tragedie greacă, Eschil, Sofocle, Euripide în același cap. Viața mea e neagră. Omul acesta a făcut ce a făcut ca să mă pedepsească, să mă chinuie, să mă distrugă și pentru că este bisexual. Eu tot acest timp, până luna august am crezut că a fost fata lui. Vă rog să mă iertați de ce prostii tot spun dar dacă nu spuneam plezneam. No, să mă pun la loc în pat și să încerc să dorm.

PS: Şi, Marie, nu ştiu cum astă vară după ziua tatei, în ziua de sfântul Foca, zi în care am mers la consultaţie la Hunedoara, tot el a aranjat sa fiu intoxicat cu o substanţa chimică, în mâncarea cumpărată, sau în apă şi în noaptea aceea mi-a fost rău şi la ora 5 dimineaţa am avut un acces de furie şi mi-am agresat tatăl. Tatăl fetei pe care o iubesc e un om bogat care îşi permite orice şi căruia i se permite orice de către societate şi biserică.

Capitolul 10
Moartea unui erou
(dramă)

1943, Cernăuţi, catedrala mauro-bizantină
Elena: Da, Te iubesc, Mitule!
Preotul: Poţi să săruţi mireasa!
Dumitru: (în uniformă de căpitan al aviaţiei române, cu batistă albă la piept. Priveşte vexat în jur, amuzat, şi o ia pe Elena valsând-o în altar)
1944, Bucureşti, început de bombardament american în mahala
Un copil ţigan plin de sânge pe faţă, stă pe bordură şi cântă la scripcă
Avion cu motor
Ia-mă şi pe mine-n zbor
Du-mă-n ţara stelelor
Să vezi cum îţi dau omor
Elena, însărcinată, merge pe stradă cu două dintre surori şi cu Dumitru.
Piţi: Mergem la adăpost. Te aşteptăm!
Dumitru: Pentru militari nu este adăpost.
Ica: Să ai grijă, auzi?
Dumitru: Ce grijă, fato? Sunt numai telegrafist şi am mai făcut şi răsboiul.
Elena: Trebuie să plecăm, iubite. Vezi să nu te puşte americanii că e cam mare hardughia aia zburătoare.
Piţi: Şi tu te-ai făcut cam mare, Lena, eşti mai plină ca un bombardier american.

Elena: Nici să nu-mi pomeneşti de blestemaţii ăia de nenorociţi!
1944, August, comuna Bradu
Elena: (speriată cu un bebeluş în braţe) Ce-i?
Ica: (bucuroasă) A venit Mitu!
Elena: (tace)
Piţi: Ce-i Leno nu te simţi bine, n-auzi că ţi-o venit iubitul?
Elena: Dumitru?!
Piţi: Ha, da' cum ai vrea să-l cheme, Lawrence al Arabiei?
Elena: Nu vreau să-l văd...
Piţi: (serioasă) Ce-ai, iar te-apucă? Elena!
Elena: Nu vreau să-l văd!
Ica: Eleno, plânge...
Elena: Nu - nu vreau să-l văd.
Ica: Vrea să-şi vadă copilul...
Elena: Constantin nu e copilul lui.
Ica: De ce vorbeşti ca o proastă? Al cui e?
Elena: Al lui Lawrence al Arabiei.
Piţi: (cu un ton schimbat) Dumnezeu să-ţi ajute să-ţi aduci aminte că mai ai şi familie.
Elena: (obraznică) Am familie!
Ica: Şi Mitu? El nu are familie?
Elena: Căpitan veteran Dumitru Constantinescu nu are familie.
Piţi: Eşti o proastă.
1965, Spitalul Militar, Bucureşti
Medicul Reanimare Ştefan: (zâmbind) Sunteţi bine?
Dumitru: (trezindu-se) Nu ştiu. Ce s-a întâmplat tovarăşe doctor?
Medicul Reanimare Ştefan: Traumatism balistic în tâmpla stângă, să trăiţi domnule căpitan.
Dumitru: Pot să mă ridic?
Medicul Reanimare Ştefan: Încă nu, desigur. Sunteţi pe perfuzie. Dormiţi...
-
Doctorul psihiatru emerit Elefterescu: Unde e?...
Medicul Reanimare Ştefan: Tovarăşul doctor Achenache va veni îndată.
Doctorul psihiatru emerit Elefterescu: (tace)
Medicul Reanimare Ştefan: Aici...
Dumitru: Dumneavoastră sunteţi domnul doctor?
Medicul psihiatru emerit Elefterescu: Da... Îl transferăm îndată tovarăşe Ştefan. Nu trebuie să vă mai bateţi capul cu tovarăşul căpitan.
Medicul Reanimare Ştefan: (anunţând) A sosit tovarăşul doctor.

(tace)
Tovarăşul doctor psihiatru şi psiholog Achenache: (un domn de o vârstă incertă, dar tânăr şi cu ochii zâmbitori) Am sosit.
(Elefterescu îl priveşte)
Elefterescu: (aparte, către Medicul Ştefan, pe chipul căruia se poate citi o reacţie de întristare profundă) Vrăjitorul...
Elefterescu: (afabil) Bună dimineaţa tovarăşe doctor. Vă asigur că nu era nevoie să vă deranjaţi iar. (privind contrariat către Medic) Deci, ce facem?
Medicul Ştefan: (întorcându-se spre Dumitru care se află întins în pat) Tovarăşe căpitan, aceşti doi doctori au venit să vă ajute să treceţi acest moment greu.
Dumitru: (trist) Cine sunt aceşti doi doctori?
Medicul Ştefan: (cu blândeţe) Păi, avem medic psihiatru emerit, tovarăşul Elefterescu şi medic psihiatru/ psiholog Simion Achenache.
Dumitru: (derutat) Şi eu ce trebuie să fac?
Elefterescu: (imperceptibil, dă din cap a exasperare)
Medicul: Tovarăşe căpitan, aceşti doi tovarăşi vor să vă ajute. Puteţi să mergeţi la spitalul cu tradiţie unde practică tovarăşul doctor Elefterescu sau puteţi să primiţi asistenţa ceva mai modestă a tovarăşului Achenache. E decizia dumneavoastră, trebuie să alegeţi, însă criteriile...
Dumitru: Am un singur criteriu. Care dintre ei mă iubeşte?
Elefterescu: (zâmbind copilăreşte) Te iubesc.
Dumitru: (privind la Achenache)
Achenache: Nu te cunosc, domnule Constantinescu.
(Dumitru începe să plângă)
Elefterescu: Nu vorbeşti serios!
Achenache: Tovarăşe doctor emerit, acest om nu e un om obişnuit. E un erou! E un om care a trebuit să treacă pentru patrie prin lucruri pe care cei mai mulţi chiar, în Bucureşti, nu le-au trăit. Lăsat la vatră la 6 august 1944. Vă amintiţi bombardamentul? Domnule acest om e un simbol al patriei noastre.
Elefterescu: (plictisit) Îmi amintesc bombardamentul, cred că mi-l amintesc mai bine ca dumneata. Deci? Fă cum vrei. Iar.
Achenachi: (trist) Si-a pierdut picioarele. Un erou, domnule.
1967.
SFÂRŞIT

„The preceding is not authorized by Prt. Putin.

Any references to Prt. Putin are commentary."

ADDENDA

CRUCIFICAREA DIN CAMERA 3
(Deva, 1996-1998)

Felix Rian-Constantinescu

"I am your life, but if you will not name me,
Seal up your soul with tears, and never blame me."
Charles Causley

„Herodotus writes about Zalmoxis in book 4 of his Histories:

93. .. the Getae are the bravest of the Thracians and the most just. 94. They believe they are immortal forever living in the following sense: they think they do not die and that the one who dies joins Zalmoxis, a divine being; some call this same divine being Gebeleizis. Every four years, they send a messenger to Zalmoxis, who is chosen by chance. They ask him to tell Zalmoxis what they want on that occasion. The mission is performed in the following way: men standing there for that purpose hold three spears; other people take the one who is sent to Zalmoxis by his hands and feet and fling him in the air on the spears. If he dies pierced, they think that the divinity is going to help them; if he does not die, it is he who is accused and they declare that he is a bad person. And, after he has been charged, they send another one. The messenger is told the requests while he is still alive. The same Thracians, on other occasions, when he thunders and lightens, shoot with arrows up in the air against the sky and menace the divinity because they think there is no god other than their own.""
Wikipedia

1

Camera 3

Facebook. Şi era un câine de pripas care tot venea la mine-n ogradă la Nădăştie, până l-am luat şi l-am răstignit pe doi pari luaţi din gard, i-am bătut cuie-n lăboace,

cuie vechi de căruță de pe vremuri şi aşa bătut în piroane, l-am hârâit pân-o murit, zise colegul necunoscut pe când Zbocotit Mihai uitându-se după camera 2, privi nevăzut o secundă în singura cameră din internat cu dulap metalic. Dumnezeu e bun doar oamenii suntem răi. Şi Cristos a spus: „Fericiți cei săraci în sufletul lor.", dar trebuie să fim oameni, obişnuia să spună românul, dar pe pământul acesta din vremuri vechi nimeni nu scapă neurcat româneşte pe cruce de aproapele său, fiindcă lumea aceasta e lumea în care a trăit I(i)sus, plină de irozi şi de barabe, o lume tormentor, dusă bine cu pluta, care chinuie ce nu poate ucide după cum mărturiseşte sacrul, iar în lumea aceasta vestea cea bună e că voi muri. Bullying, despre care noi n-am auzit, dar îl cunoaştem foarte bine, există, dacă nu dintotdeauna, atunci de mult mult timp şi abia acum după ani de zile de suferință şi gânduri, de singurătate şi meditații, realizez că dacă bullying-ul acesta – despre care ştim singur că există, dacă nu de când lumea – Pământul ce se învârte de când e istoria nu pe patru țestoase, ci în gura unui leu cu aripi uriaşe de venin ce ne învăluie ca multe mahrame, otrăvindu-ne privirile cu urletele lui de fiară neputincioasă - atunci de când există şcoli, - ucide vieți ale tinerilor şi chiar copiilor care ajung să se omoare într-un fel sau altul în urma durerii sufleteşti, asta nu e pentru că pe vremea lui Salinger, Dickens ori Shakespeare sau chiar Horațiu, nu ar fi existat bullying, ci pentru că în ziua de azi l-am lăsat deja de peste o sută de ani pe Nietzsche să-l omoare pe D-zeu şi odată cu D-zeu, Nietzsche ne omoară şi pe noi, pentru că nu mai avem puterea să-i rezistăm ori spus în cuvinte mai proletare, nu mai aveam tăria sufletească să rezistăm nebuniei lumii care ne chinuie până înnebunim şi noi şi ne luăm viețile ori murim de durere şi inimă rea; Dickens a trecut prin aceleaşi lucruri şi a scris David Copperfield, Un Colind de Crăciun şi Oliver Twist, ceea ce nu e lucru puțin; noi copiii de azi trecem prin lucruri poate mai uşoare şi ne gândim să murim şi să ne sinucidem; şi eu în 96 la Decebal m-aş fi sinucis poate, de nu s-ar fi văzut de la fereastra camerei acelei nenorocite în care Ministerul Învățământului pusese la un loc un câine, un lup cu ochi albaştri, un om înapoiat şi o caracatiță care sugea câinele muşcat de lup şi băut de om printr-o mie de ventuze şi mâncat de ciocul ei, bineînțeles inuman în fiecare zi de la ora şapte dimineața până la unu noaptea şi după, caracatița feroce cu nume de om ca Anticristul, de călăneanț, lăsând în el urme adânci pentru tot restul anilor puțini pe care îi mai avea de trăit până să intre iar în pământ, şi

doar de acolo, crucea de pe catedrala veche din Deva, crucea aceea a fost plină de înţeles pentru mine, faptul de a o privi plângând îmi alina sufletul, de-aia n-am murit şi nu m-am omorât cum îmi spunea s-o fac „colegul meu de cameră” care împreună cu ceilalţi colegi de cameră făceau tot şoul acela pentru mine. Mulţi, creştini de toate felurile, credincioşi, şi doar ei, spun că tragediile ne sunt date de D-zeu pentru a trece prin ele nu pentru a ne distruge; grecii vechi aveau dreptate asupra procesualităţii sufleteşti a apariţiei unei tragedii, dar nu asupra semnificaţiei şi deznodământului lor, de asta după scrierea epistolelor apostolilor nici măcar grecii nu au mai putut scrie tragedii; viaţa este întradevăr un dezastru, însă un necaz căruia trebuie să-i supravieţuieşti, asta fac cei ce nu vor muri niciodată, de mii de ani. Unii oameni încearcă să fie buni într-o lume rea, evil, unde nu poţi înţelege nimic, dar dincolo de care poţi crede totul. Drept comentariu se poate spune că un lucru pe care învăţătorii, duhovnicii şi orice guru al Pământului nu îl pot şti, este că nimeni nu poate înţelege viaţa; acest lucru rămâne valabil chiar şi atunci când cunoşti adevărul, fie el monoteism, ultima teorie a fizicii, ori iubirea pentru cineva. Din acest punct de vedere toate cărţile lumii au eşuat, cu excepţia Bibliei şi textelor saga ale Islandei medievale, fiindcă toate au fost interpretate de virtuozi care nu numai că îşi reflectau foarte bine subiectul în creaţiile lor, fie ele terţine danteşti, dialogurile lui Cervantes ori chiar noua odisee a irlandezului potretizat de Constantin Brâncuşi la Paris. Toată arta de până acum e o lucrare stângace, un joc cu mărgele de sticlă, pentru că cea mai sensibilă şi mai profundă nervură a existenţei este că în nici o paradigmă a ei te-ai afla nu poate fi înţeleasă. Suferinţa, nebunia şi kitsch-ul apar din dorinţa şi pretenţia de a înţelege viaţa, de aceea Dostoievski scriitorul care spunea că pe lângă faptul că e ucenic, mai e ceva, o minte care cunoaşte secretul lumii, duhovnicul căruia toţi îi sărutăm mâna şi spune acelaşi lucru şi Jung care spunea D-zeu există dar a făcut şi din ştiinţă un numinos şi în cele din urmă chiar şi marea artă brâncuşiană ce pretindea că poate cunoaşte omul în esenţa lui, totul nu sunt decât amăgiri de-o seară într-o difuză cutie italiană, dar viaţa e mai mult decât scenografie ori decât o instalaţie de scări prăfuite şi acoperite de vopsea şi var, şi lumini, iar scriitorul fara suflet la ce ar putea folosi? În lumea noastră cel mai înalt lucru este Evanghelia, dar nimeni dintre noi nu a înţeles-o vreodată. Dacă mi s-ar alege să intru într-una din două cuşti: una cu un leu MGM şi alta cu Cristos, aş intra în

prima, iar explicaţiile sunt fără sens. Întrebările şi răspunsurile sunt inutile; nu ştiu ce contează în alte lumi, însă lumea noastră e saturată de Cristos ca de lumină. Mai mult nu poate fi cunoscut vreodată. Avem nevoie de artă adevărată, de o artă care nu mai cunoaşte nimic, nu mai înţelege nimic şi nu mai propovăduieşte nimic, însă care s-a reîntors la lumină precum prerafaeliţii şi Rembrandt, iar şi iar, şi dacă e adevărat că Mihai a venit din lumină, iar orice lumina, pentru a ajunge iarăşi la lumină trebuie să treacă prin întunericul care nu poate vreodată pătrunde lumina. Singurul lucru ce trebuie să i se ceară artei e să fie adevărată precum un ruginit tren de marfă după cum şi religia trebuie să fie frumoasă doar, însă arta e mare doar dacă, precum viaţa, n-o înţelegi fiindcă cine a înţeles vredodată un adevăr şi Mihai atunci, până să moară, sufletul îi era un somn orb din adâncurile Mureşului cu ochii plini de două discuri de nisip întărit ca piatra. Dacă ar fi crezut că Dumnezeu nu există, ar fi lăsat baltă pustia de şcoală şi s-ar fi făcut probabil soldat încercând în lumea aceasta să facă şi el o pâine şi chiar şi aşa tot s-ar fi întors la credinţă precum bişniţarul ăla bătându-şi pieptul în templu, cu credinţa lui la negru de François Villon fiindcă toţi hoţii cred în Dumnezeu. Dar aşa spre deosebire de cei mai mulţi oameni, Zbocotit Mihai voia să moară tânăr, una din credinţele sale fiind aceea că în viaţă nu contează decât ceasul morţii, dar în acele vremuri puţini oameni din lume mai cunoşteau acest lucru, şi chiar şi aceia nu erau din lumea noastră, ograda lui Corvine, însă paradoxal, deşi este de partea noastră a Carpaţilor, Deva, ţara rotundei pâini pe vatră, e un oraş bacovian irecuperabil, insa perceput astfel numai odata cu trauma, cu multe străzi constând în poezie, simţire pură, nişte locuri parcă proiectate plimbărilor simboliste. Deva nu e un oraş e o stare a sufletului, acea bucurie neînţeleasă a nucii când cade toamna în iarba deja rece ca degetele lungi încovoiate şi îngheţate de iele ce-ţi desfăşoară ultimul fir din suflet înainte să cazi imperceptibil în pământul în care spre deosebire şi asemeni oamenilor, nuca va muri şi va învia în lumea altor frunze imperiale şi fructe zdrelite, a altor oameni. Deva anului 1996 era acel oraş de provincie care e mulţumit în a fi în rândul altor oraşe de provincie din Ardeal şi de unde or mai fi. Unul din puţinele oraşe exemplare în judeţul său distrus de industrie, cu acea cetate dinamitată de revoluţionarii secolului XIX aflată pe vulcanul ce veghează Deva ca un baci uriaş cu o cunună de pietre pe cap, cu parcul acela la picioare în care parcă era un loc pentru oricine, cu castelul lui Matias Corvin

încă păstrându-şi tainele, cu cele două muzee, cu lapidariul şi expoziţia de vipere vii ţinute în terarii cu pietre şi nisip la uşa de intrare a Muzeului de Ştiinţe Naturale, făcându-ne pe fiecare să ne adresăm noi înşine în taină în toate solilocviile noastre dacă nu bate în noi o inimă de Cleopatră. Tot în parc se poate vedea adevărata statuie a lui Decebal, cea veche, fiindcă cea ecvestră din piaţă ar fi fost la fel de reuşită dacă l-ar fi urcat pe Decebal pe un motor chopper Harley Davidson. Deasemenea casa lui Dr. Petru Groza de la intrarea în parc spune oricui are o inimă să înţeleagă că primul călău al Mamei România a fost un om cu gust.

Lângă parc începeau străzi pe care aproape că nu trecea nici o maşină, colindate doar de frunzele rostogolite în praf de vânt precum cuţitele de maşină de tocat aruncate de copii una peste alta, prin uliţele galbene răvăşite de paşii de luzăr ai elevilor însinguraţi. Iar noaptea era un oraş constructivist şi vangoghian cu spiralele vegetale ale luminii electrice decompusă de prismele mate ale ochilor vagabonzilor alcoolici bătuţi printre blocuri de gardienii publici, izvorând pictural din felinarele bombate, alungite şi albe ca abdomenele de furnici matcă palpitând în pământ, aducând iluminări, revelaţii şi teologii artificiale drogaţilor ce se târau din puburi spre casă după ora trei dimineaţa. Străzile acestea erau nişte concerte complementare pentru vânt, galben şi roşu, iar iarna îţi transformau ochii în vitralii dacă ai şapteşpe ani, iubeşti şi ţi-s buzele degerate în timp ce umbli pe drum ca Eminescu singur prin noapte.

Dinspre parc pornesc înspre oraş trei străzi paralele, fiecare diferită de cealaltă. Într-o parte bulevardul ce trece pe lângă biserica zugrăvită de Ion Vlasiu în perioada interbelică, strada liceului în mijloc şi străduţa ce duce înspre Şcoala Normală, liceul pedagogic în faţa căruia se află multicolora biserică reformată în cealaltă. Bulevardul larg datează doar din istoria demolărilor şi extinderilor comuniste, iar străduţa ce duce din partea aceasta înspre liceul pedagogic e aproape abia o uliţă de Frampol, însă strada Decebalului e o veche şosea de oraş transilvan, unguresc şi mai ales românesc totodată, cu imobile alungite tip vagon, cu etaj, la parterul cărora dintotdeauna au fost prăvălii şi birturi, iar la unele săli de la etaj ateliere de lăcătuşerie sau case de amanet până în ziua de astăzi. Unul din capetele străzii era barată cu drugi verticali de fier înnegrit de timp, lucru care făcea strada şi mai puţin circulată, trecând pe ea doar câte un camion ce aproviziona alimentara de vizavi ori câte o

Dacie albă sau roşie cu nişte părinţi ce voiau să-şi înscrie copiii la cea mai prestigioasă şcoală din judeţ.

În septembrie 1996 liceul Decebal, locul în care ani de zile ca elev avea să se simtă ridicol asemeni unui om bătut, era clădire chihlimbarie întunecată, cu un etaj la stradă şi două în curtea cu terenurile de sport şi cu multe ferestre ca o mănăstire ungurească. Avea un gard vechi de fier răsucit şi forjat care, cel din faţa intrării profesorilor avea să dispară mai apoi, în spatele căruia pierduţi în vânt stăteau spartele coloane corintice a doi castani de dinainte de 1918, echinoxul modernităţii. Clădirea liceului avea forma unui avion prăbuşit, fără carlingă si cu aripile frante, de la jocul avioanele, cu zidurile acoperite din toate părţile de ferestre ca de nişte nenumăraţi ochi, de parcă cu toţi cei o sută de ochi ai săi liceul nu era decât cadavrul gigantului învins de zei neînduraţi. În interior Decebalul era un labirint, iar sufleteşte era Caruso al lui Julio Iglesias. În acea primă noapte fără să-şi dea bine seama ce face, Mihai se trezi şi coborî în pijamaua lui albastră treptele largi de pe casa scării internatului şi ieşi în întuneric, în curte. În spatele său internatul luminat pâlpâia, liniştit ca o colibă ţigănească după ora trei dimineaţa, iar înainte liceul negru oglindea Luna în cele treizeci de ferestre ale zidului său de apus. Stătu acolo mut ca un înger mult după ce după un timp totul se umbri încet cufundându-se în binefăcătoare beznă. Cerul era negru. Trecură ceasuri de tăcere în care Zbocotit Mihai nu se mişcă şi nu spuse nimic precum Ovidiu pe când se gândea să-şi ia viaţa din piept, când văzu că în partea cealaltă, pe una din băncile de sub castani, lângă apă era cineva. O fată cu faţa de Lună şi îmbrăcată în indigo privindu-şi reflexia în apă şi cântând îngânat:

- Încet-încet te vrăjesc, băiete, în descântec, aici în cerul ce-i un joc copilăresc cu mărgele de sticlă, încet, încet te vrăjesc, am putere să-ţi dau iubire şi am putere să ţi-o iau iarăşi, iară să ţi-o iau şi iară să ţi-o dau, încet, încet, băiete, încet; fii tu nebunul pe care-l iubeşte toată lumea, ca părintele tău Francisc, încet, încet, băiete, încet, încet te iubesc. Tu ai spus, Mă-ntrebi de iubire pământeană zeiţă? Plin de bişniţari priveşte în târg îngheţatul templu Toţi iubind pentru bani, iar de ai inimă Să nu plângi spun zeii, plângi spune D-zeu. Tu nu ştii că iubirea e acea petală plăpândă Aripa fluturelui cel mai frumos dintre flori Ce de vrei s-o săruţi cenuşă se face? Să n-o săruţi spun zeii, sărut-o spune D-zeu.

În lumea aceasta orice are un înţeles, un lucru la care Anselm nu s-a gândit. În chipul fetei erau toate nemângâiatele mări pythiace, erau toate oraşele oamenilor fără chipuri, era acea tăcere dincolo de care nu e mai află decât iubirea şi o altă tăcere, erau asfinţiturile toate şi era fiecare răsărit, era noaptea, muza iubirii, dar mai ales în chipul Lunii erau scrise toate amurgurile timpurii, toate neumblatele drumeaguri călcate doar de vântul ale cărui sandale culcă ierburile verzi-galbene la pământ, aplecându-le; şi erau toate câmpurile noastre împărăteşti, trăsăturile din al ei chip era oglinda magică în care e reflectau toate fetele care sunt pe erau pe pământ şi care iubeau sau nu vor iubi vreodată; iar cântecul, descântecul – şi mai mult – privirea, tăcerea, iubirea şi zâmbetul ei erau doar armele cumplite ale frumuseţii ei îngenunchind muritori, prinţi, ericiclaptoni deopotrivă, aşişderea, pe când ineplicabil vântul începuse să bată făcând să sune frunzele de aur oglindite în apă în acorduri şi septime. Era tânără ca orice femeie şi bătrână în acelaşi timp, bătrână precum iubirea. Fata coborâse pe treptele ei de raze ca la Livadia odată să-şi privească chipul în apă şi, cine ştie, poate să fure câte un băietan cu ochii ei nepătrunşi de femeie. Buzele îi ardeau ca jarul albastru pe când o ţinea zgriubulită în braţe fiindcă oamenii spun că orice băiat care trebuie să moară trebuie întâi să sărute Luna, cea care acum nu mai voia să-l lase să plece, dacă ce spun profeţii e adevărat şi iubirea poate vindeca moartea.

Decebalul era un loc străin, străin de tot ce întâlnise vreodată în lumea sa, o instituţie care avea să se dovedească un loc vulgar şi ignorant ca o biserică dickensiană, unde la ora de engleză învăţau printre altele ce răi şi nebuni sunt irlandezii din IRA cu bieţii englezi din Irlanda de Nord, o aglomeraţie coraliferă de coridoare şi încăperi kafkiene ostilă sufletului cald, curat de la ţară, un loc al înstrăinării şi al nefrăţiei, cu toate acestea trecând prin el în aceeaşi perioadă, un suflet de mare artist, venit disciplinar de la Bucureşti da tatăl său, Truică, elev la liceul de arte plastice, încă de atunci şef de reviste de artă şi liderul colegilor săi de clasă deveni care îl numeau cu simpatie Ţuică, parcă mereu scoţând o maşină de scris din dulapurile de fier de pe coridor, un geniu poate, dar care nu şi-a făcut prieteni în internat decât colegii lui artişti şi a stat prea puţin acolo. Liceul era o lume a proletariatului în guler alb al viitorului, iar el venise de la ţară dintr-un loc unde chiar atunci câmpurile de porumb recoltat erau galbene ca veşmintele

arhiepiscopilor cum nici van Gogh n-a visat vreodată şi nici Pissaro nu le-a putut fotografia. Liceul fusese deschis in 1871, iar internatul în jurul anului 1920, ca o contiuare de către proaspătul unit dodoloţ stat român a eforturilor pedagogice din fosta şi glorioasa Austro-Ungarie. În spatele liceului ce la stradă avea un etaj iar în curte două, se aflau un teren de volei aproape mereu fără plasă, unul de baschet, unul de fotbal, pe asfalt nu iarbă, cu asfaltul plin de crăpături şi brăzdat de neneumărate mici adâncituri asemeni petelor de vărsat, şi încă unul de baschet, - cu sala de sport într-o parte şi nişte săli de clasă şi bătucitele mese de ping-pong în cealaltă – după care se înălţa expresionist precum Titanicul scufundându-se în noapte, clădirea internatului, veche, cu clopotul ei ruginit de templu calvin care nu mai suna poate de cinci decenii şi cele două etaje pustii, un loc în care în era aceea modernă, nu fusese mântuit nici un om, dimpotrivă. Înăuntru, la parter, era o cantină care funcţiona intermitent, nişte săli de clasă la etajul întâi pe care deţinuţii adolescenţi le numeau ‚sălile de meditaţii', şi cele aproape douăzeci de camere de internat şcolar de la etajul al doilea. Mai sus era, podul, un loc misterios în care se păstra avutul de vechituri al instituţiei şi în care rătăcea poate doar bufniţa învăţăturii.

În multe privinţe o închisoare, ca orice loc nenorocit, era un loc senin asemeni unei camere de gazare, locuit de elevii interni mereu flămânzi ai epocii romîneşti de tranziţie, călăuziţi de un pedagog alcoolic, un bătrân chelbos cu sufletul îmbibat în fiecare zi de vodcă românească şi cu pete roşii pe chipul mereu ras suspect de bine, proprovăduind în fiecare zi prin camerele pe care le vizita şi pe coridoarele internatului că nu degeaba a fost secretar cu propaganda şi a făcut şeptişpe ani de şcoală. Pe palierul internatului camere mari de altădată fuseseră împărţite cu ziduri subţiri în câte trei sau două camere mai mici, cu câte patru sau cinci paturi de fier, cu tavanul şi ferestrele înalte, cu nişte pereţi văruiţi şi goi pe care de peste cinci decenii nu se mai aflase nici o icoană ori crucifix cu un torturat şi indestructibil Crist de fier. Dulapurile de tablă groasă se aflau aliniate pe coridorul lung ca un tunel din Malmaison, cu ferestre aproape Art Nouveau, contemporane oricum, coridor spre care ducea scara monumentală pe care ar fi putut urca alăturate două plutonuri în ţinută de paradă, la ale cărei două mezaninuri se aflau oxidatul clopot mut de bronz, şi două ferestre gigantice care fiecare ar fi putut oglindi un întreg vitraliu de catedrală,

puse vertical una peste cealaltă precum monoliţii din Stonehenge, de la care se putea vedea întreaga curte a şcolii acoperită cu asfalt cenuşiu, zgrunţuros, tocit şi ros de ploi şi într-un gri de pictor neoplastic, cu uşoare gropi în locurile în care nu se repsctase compoziţia, până la peretele rupt parcă din Escorial al clădirii liceului, cu ferestre lichide reflectate în bălţile încremenite sub cerul uneori răzbunat din septembrie, cu vechile bănci sub castanii înţelepţi ca pietrele, cu frunzele înstelate şi zbicite, cu plopii gigantici pe jumătate uscaţi cu trunchiuri groase ca statuile lui Buddha, acoperite de un neînţeles arabesc de rune şi ignorate răbojuri lângă sala de sport care trebuie că fusese la origine o capelă franciscană foarte mare, după care decenii de-a rândul fusese locul pentru fumat, Fumi-clubul tuturor luzărilor care au frecventat vreodată majestica instituţie lângă care în partea stângă se ridica oblic aproape năruit un zid cu iz de antichitate acoperit cu un grafitti incoprehensibil care parcă era acolo dintotdeauna şi va rămâne până vor rămâne ziduri pe pământ.

Instituţia aceasta este abatorul pinkfloydian la care neştiutoarea mamă a lui Mihai îşi aduse băiatul, un adolescent solid deja în vârstă de 14 ani, copil de profesoară de limba şi literatura română căruia însă nu prea îi plăcea să înveţe şi din toate liceele Devei nu reuşise să intre decât în deal în Micro 5 la Miner, venind la internatul liceului Decebal pentru că părinţii lui hotărâseră că e mai bine să stea între tineri inteligenţi de la şcoli bune, nu între viitori muncitori care nu ştiu ce e aceea o carte. Era o zi ploioasă de septembrie în care doamna profesoară din Haţeg îşi aduse băiatul cu sufletul încă copilăresc, crud cum se exprimase ea însăşi. Pedagogul încă nu era venit şi coborâră la primul mezanin privind curtea îmbibată în ploaie ca într-o soluţie de sodă ce curăţa ochii arzându-i. Mama spunea:

-Vezi ce frumos e, Mihăiţă?

Era o zi de septembrie udă şi întunecată precum vinerea mare. Înainte de ininteligibilul semestru de şcoală ce avea să urmeze, începuse deja durerea despărţirii. Mama lui trebuia să-l înscrie la pedagog şi apoi să se întoarcă acasă la Haţeg, iar el să rămână aici în locul acesta rece şi străin, printre tinerii aceştia inteligenţi. Lângă ei la mezanin se oprise părintele unui alt elev, un electrician de televizoare şi casetofoane cu mutră de ţigan şi care se prezentă drept Fâcîu, iar băiatul lui care din stadiu embrionar tânjea să se facă medic avea să se dovedească drept veriga lipsă a evoluţionismului - alpinistul care cucerea

Retezatul cum a cucerit Edmund Sir Hilary Djomolungma şi mergea cu mască medicală pe faţă în drumul spre şcoală - Mihai avea s-o ştie doar când o să moară că nu mai e nevoie să caute mai departe şi dacă ar mai putea, o găsise. Asta fusese. Un ajun de tortură sufletească de videoclip creştin de Al Bano şi Romina Power, în care asta şi cenuşă sub steagul negru al vieţii e tot ce a mai rămas.

-Vezi ce frumos e, Mihăiţă? spusese Mama cu o expresie de Marie.

Pedagogul îi întâmpină beat, cu un zâmbet galben şi pe chip cu o expresie atât turmentată cât şi destul de sobră, şi după ce îl scrise pe Mihai în registru şi îi făcu cunoştinţa, trecu la alt intern un băiat de clasa a şasea cu o cutie de vioară în mâini, iar mai încolo mama merse la tanti Stela de unde trebuia să plece la Haţeg, şi îi făcu cu mâna de la fereastra mezaninului de sub acoperişul ţuguiat al internatului. Rămase în camera goală, iar în camera vecină nu era decât un singur băiat, rusnac basarabean blond destul de solid pe care pedagogul îl strigă „Anton", întrebându-l dacă a mai venit cineva din camera lui. Îşi luă săpunul, prosopul şi pasta de dinţi cu periuţa în pahar şi merse la spălător care era dincolo de dulapurile de fier de pe coridor. În timp ce se spăla pe faţă intră un băiat care părea mai mare care folosi chiuveta de la două chiuvete distanţă pe post de pişoar. În timpul acesta cineva de pe coridor strigă în zgomotul unor uşi de dulapuri metalice trântite:

-Doctore, ai venit?! după care pe coridor se făcu iarăşi linişte.

Mai târziu, Doctorul se dovedi a fi un băiat extrem de înalt de la liceul silvic de la seral, de pe clasa a treişpea care intrase la facultatea de arheologie şi stătea la polul opus al internatului şi care avea şi misiunea să vegheze să nu se producă între elevi nici un fel de fapte reprobabile în incinta internatului, care – totuşi – era aproape la fel de străin de lucrurile din internat ca şi pedagogul. Doctorul era cel care, deşi agnostic însă aflând că Mihai e creştin, avea să-i spună odată nişte noţiuni care pot fi rezumate în următoarele cuvinte, învăţându-l primele noţiuni dobândite de hermeneutică:

-Stairway to Heaven. Comentariu. Cântecul Stairway to Heaven, considerat de unii cel mai bun cântec din istorie, constituie de fapt dezasamblarea a două mii de ani de muzică creştină cu toate ideile ce le conţin şi remontarea lor în

paradigma Led Zeppelin deplânsă de Johnny Cash la bătrâneţe. Cântecul foloseşte o suită de simboluri, unele mai accesibile, altele mascate, ca să nu spun ocultate. Priul vers ne povesteşte de o anumită doamnă, un simbol al Bisericii, creat de apostolul Ioan în a doua sa epistolă, în formularea sa „aleasa doamnă". Din ce urmează mai departe putem observa că balada asta este un protest al tinereţii împotriva fariseismului, şi poate mai mult. Prima strofă ne spună că doamna e sigură – crede - că tot ce străluceşte este aur şi cumpără o scară către cer, adică Biserica îşi bazează mântuirea pe virtuţi neautentice. Strofa a doua este doar o artă poetică tehnică a poemului ledzeppelinian, de aceea nu ne vom ocupa acum de ea. Apoi povestitorul ne împărtăşeşte sentimentul ce-l are atunci când priveşte pe spre vest – adică atunci când se gândeşte la moarte – vest, apus, moarte, duhul lui doreşte plecarea şi are viziuni cam sumbre. În strofa următoare e spus cum că e şoptit – aici un simbol cum mai multe înţelesuri, cum sunt multe în versurile cântecului, atât zvonurile între oameni, cât şi şoptitul „tainei" Bisericii, cât şi poate în primul rând „şoptitul" cuvântului de către Dumnezeu prin revelaţiile date – că „în curând" dacă toţi chemăm cântecul atunci cimpoierul ne va duce spre raţiune. Aici artiştii au folosit cuvinte omofone pentru a-şi oculta unele simboluri; „soon if we all call the tune", cântat sună exact cum ar suna şi „soon if we all call the Jew"; apoi al doilea: „then the piper will lead us to reason" sună ca şi „then the Bible will lead us to reason". Iar „reason" a fost folosit probabil atât pentru sensul de raţiune, câ şi pentru sinonimul polisemantic „judgement" – tradus prin cuvântul românesc polisemantic „judecată" care ne duce la alt simbol. Totul lalolaltă: Şi e revelat că în curând dacă toţi îl chemăm pe Evreu (Hristos) atunci Biblia ne va conduce spre raţiune şi judecată. Trebuie amintit că acel „curând" a fost rostit de Hristos la sfârşitul Bibliei. Apoi următoarele două versuri au un înţeles foarte uşor de descifrat, promisiunile Bisericii. „O nouă zi (o nouă viaţă) va răsări pentru cei ce stau mult (eternitate) şi pădurile vor răsuna de râsete (mântuire). În strofa următoare cântăreţul repetă cuvintele Bisericii, cum că dacă îţi e o agitaţie (hormoni) între boscheţii tăi (tinereţea) să nu te îngrijorezi, e doar o curăţenie de primăvară pentru regina lunii mai (mersul naturii). Da sunt două cărări pe care poţi să mergi, dar în timp mai îndelungat este încă vreme să schimbi drumul pe care mergi. În strofa aceasta ca şi în prima se poate observa protestul împotriva fariseismului creştin şi corupt. Povestitorul îi răspunde spunându-i că îi zumzăie capul

şi nu îi va trece, iar cimpoierul o cheamă să i se alăture – cimpoier – piper, omofon cu Bible, - prozelitismul, misionarismul şi femomenul convertirii care apare în biserică - spunând apoi: „Dear lady, can you hear the wind blow, and did you know Your stairway lies on the whispering wind.” – acel „Times are changing for worse” al lui Don Tomassino. Iar la sfârşit, ultima strofă, strofa rock, deasemenea şi cea mai lungă şi care deasemenea este şi cel mai evident blasfemiatoare. Ei se rostogolesc pe drum, ca duhurile ori ca rockerii într-un autobuz de turneu de milioane de bancnote, şi cum zice mai departe cu umbrele lor mai înalte decât sufletul – un simbol întunecat -, pe drum întâlnesc o doamnă pe care ei toţi o cunosc, - în sensul că e frecvent întâlnită, apoi alt sens, de vază şi apoi un al treilea sens din care reiese că doamna pe care toţi o „cunosc” e o târfă, vers care înfăţişează subiectiv decăderea Bisericii. Versul patru: doamna străluceşte lumină albă (sfinţenia Bisericii) şi vrea să prefacă totul în aur (marea trimitere). Şi, - cuvintele doamnei iar - dacă asculţi îndeajuns de tare (sau de mult, adică nu în a auzi un sunet ci a împlini o poruncă): „the tune will come to you at last”, care căntat sună exact ca „the Jew will come to you at last” , the Jew cum am mai spus, adică Isus. „Când totul e una şi una e totul Să fii o piatră şi să nu te rostogoleşti.” Adică să fii o piatră în templul spiritual al creştinismului şi să nu te mai clintească nimic de acolo. Dar pe de altă parte ultimul vers mai are un sens: „Să fii o piatră şi să nu te rostogoleşti”, să nu te rostogoleşti mai poate însemna să nu faci sex, iar aceasta este tragedia ledzeppeliniană din care a germinat acest cântec. Apoi ultimul vers al cântecului, repetat din prima strofă, „And she's buying a stairway to heaven”, însemnând că Biserica încearcă să cumpere mântuirea prin nişte virtuţi găunoase, printre care şi abstinenţele pe care le profesează.

Când se întoarse în cameră colegii, doi băieţi de clasa a zecea, fraţi gemeni, foarte de treaba, adevarati colegi, din Uricani, îşi desfăceau bagajele. Ei în timp ce vorbeau îi spuseseră că e preferabil să spună celor ce-l vor întreba pe coridor că e pe clasa a unşpea, fiindcă oricum pare mai mare, şi astfel va fi lăsat în pace de luzări. Mihai oricum părea mai mare, cum se apucase de haltere chiar în anul acela. Însă era doar un copil sufleteşte care la acea vărstă descoperise o singură idee: nonviolenţa creştină, care avea să-i atârne de gât pănă la moartea timpurie ca o cruciuliţă făcută din verigheta bunicii moarte de douăzeci şi trei de ani. Fusese repartizat în camera 2, împreună cu cei doi uricăneni şi încă un elev care nu venise încă. Îşi desfăcu bagajele

şi îşi puse haltera artizanală de patruzeci de kilograme făcută din două reductoare zimţate de utilaj de pe Râu Mare puse pe o bară de fier şi cele trei gantere sub pat, împreună cu un cufăr militar, de lemn lăcuit plin pe mai mult de jumătate de caiete neîncepute, completate cu numele de elev şi cu denumirea fiecărei materii, în clasa a IX-a G.

Era şapte şi gemenii spuseseră că vor să meargă la cenaclul Flacăra ce se ţinea în mica piaţă unde fusese vechea statuie monumentală a lui Petru Groza. Îl întrebară dacă vrea să vină şi pe când plecau, se opriră şi în camera vecină „până la Anton". Anton venea şi stătea la internat toată vremea, pleca la Tiraspol sau Chişinău de unde era doar de Crăciun sau în vacanţe. Cum colegii lui nu veniseră şi oricum nu avea ce face, plecară clandestin toţi patru atenţi să nu-i vadă Gogu. Săriră o vechitură de gard din faţa gheretei de plăcinte din stânga liceului şi iată-i la ora şapte şi jumătate seara pe stradă în oraş. Cenaclul fu o variantă metal a fostelor concerte folk din anii 80 cu un Adrian Păunescu profetic, păros şi burtos, şi Anton îi spuse lui Mihai că nu-i fain şi că vrea să plece. Îi lăsară pe cei doi gemeni cântând Andrii Popa în chei electrice, şi dădură o tură de centru. Pentru un băiat abia venit dintr-un târg comunist ca Haţegul, meschinele lumini ale Devei i se păreau o scenografie metropolitană. Anton părea un băiat inteligent şi foarte de treabă şi tot dând ture îi spuse că mai stă cu doi decebalişti şi cu încă un băiat, de care nu le plăcea, un şmecher, unul Torogoată de la liceul de muzică care nu învăţa nimic şi avea un cercel în burtă. Anton spuse că ceilalţi doi colegi sunt nişte băieţi deştepţi şi de familie bună, nu ca ceilalţi din internat şi până la urmă se înţeleseseră că Mihai poate să se mute din camera 2 în camera 3 iar pentru asta balaiul basarabean îl sfătui să cumpere ziua următoare o sticlă de vodcă de Arad pe care să i-o ducă pedagogului rugându-l să-l mute. Mai dădură ture de Deva şi văzând nişte lasere pe cer merseră prin oraş să le găsească sursa până când ajunseră la poarta vechii discoteci Max de lângă Sala Sporturilor deasupra porţii căreia era fixat proiectorul care arunca linii luminoase pe cerul Devei în acea seară de duminică. Era frumos, chipul demonului care însufleţeşte lumea era încă ascuns în noapte, iar lumea era încă asemeni unui poem din cartea Suntem primăvara ţării. Era târziu deja şi pe stradă mai treceau aproape doar maşini. Găsiră deschis la o alimentară şi Mihai cumpără o sticlă de vodcă uleioasă, unsuroasă şi greţoasă pentru pedagog. Nu mai aveau ce să facă, văzuseră toată Deva,

aşa că se reîntoarseră înspre piaţa cenaclului unde şi acolo nu mai era nimeni, decât un câine care-şi făcuse culcuş chiar în floarea străină cu frunze gigantice de pe locul statuii proletariatului.

Mergeau pe strada barată pentru maşini unde avea să se facă barul luxos de pe colţ în care avea să doarmă un poet beat odată, trezit doar dimineaţa când o fată veni să pornească televizorul şi să spele pe jos precum carmelitele, când ajunseră la liceu săriră gardul încârligat, şi merseră pe aleea dintre liceu şi zidul preistoric mai devreme menţionat al casei vecine, apoi prin curtea liceului întunecată ca un câmp lângă o autostradă, şi apoi intrară precauţi în internat pe coridoarele sale pustii ca de închisoare sau mănăstire. Cum în camera 3 nu venise nimeni şi era loc se înţeleseseră ca Mihai să doarmă acolo şi apoi să-l roage pe Gogu să îl mute. Într-o oră deveniseră cei mai buni prieteni, încă unul din lungul lui şir de prieteni opaci, sfinţi sau hippie, în mâinile cărora îşi simţea sufletul ţinut ca între nişte labe mari de animal straniu, iar Mihai era încântat că se împrietenise cu un basarabean, cu cineva dintr-o altă ţară. Era grozav, de-abia venise şi deja îşi făcuse prieteni. După ce măncară vinete cu ceapă făcute de mama lui, adormi cu gândul că o să fie minunat la internat, iar liceul trebuia să fie plin de gagici. O visă pe Thalia, neauzind cucuvelele deznădăjduite care, orbecăind, dădeau târcoale ferestrelor. Afară în noapte era doar cerul, tăcut şi nepătruns. Şi mai presus de orice, un dor de cea singura căreia îi păsa de el, dorul scânteii după lumina care este ea însăşi. În somnul său fără să ştie ce face plânse până camera se umplu de lacrimi ca un acvariu, iar el, Anton şi Gogu care dormise noaptea aceea acolo, se învârteau prin cameră, prin apă, în somn fără şă ştie ca nişte personaje de tablou de Marc Chagall, ori ca nişte pisici de mare întorcându-se cu burta lipită de pereţi şi tavan, iar dimineaţa curtea şcolii era presăratul de lumini lac de lacrimi din vis aici limpede cu apa liniştită aici zbicit de vânt, precum tăurile de gheţari topiţi de acasă din Retezat prin apă până la glezne mergeau elevii de gimnaziu gălăgioşi ca nişte vrăbii făcute ciuciulete de potop, băltoniul mare cât curtea cu apa unduindu-şi marginile ca un veşmânt din marmură mototolită de vânt.

2
Omul ce ţi-a fost câine

Pentru Dumnezeu eu sunt poate dintotdeauna câinele iubit al lui Columbo, dar pe atunci nu stiam lucrul acesta, cu toate că îndeajuns de multă suferinţă te face contemporan cu Hristos, dacă poţi să înţelegi aşa ceva, dar ţăranii spun că, spre deoebire de alte lucruri, o palmă pe care ţi-o dă cineva, nu ţi-o mai poate lua nimeni. Văru-său Ioan de la Strei-Sângiorgiu, în vârstă de zece ani îi spuse după ce Mihai îi povesti toate că el are tendinţa să-i idealizeze pe oameni în vreme ce ei sunt asemeni oglinzii aceleia a vrăjitorului aceluia răutăcios, unul dintre cei mai răi care era chiar dracul, din povestea lui Hans Christian Andersen, iar că asta înseamnă că el zbocotitu' Zbocotit e mai sus în vreme ce oamenii din jurul lui sunt mai jos, dar că totodată el deşi nu vrea să şi-o recunoască se crede mai mult, încât oamenii spun că nu e destul şi în plus violenţa nu e niciodată răspunsul. Stăteau la pescuit de scoici nici ei nu ştiau de ce dar cu gândul să încerce să le găteaască preum italienii şi bretonii prin bolovănişurile mlăştinoase de pe Strei cu unchiu-său, mătuşa şi mama lui cu Adriana, vară-sa de nouă ani mai încolo pe pe pământul cu smârcuri mocirlite de iarbă şi acoperit de cetini.

Streiul era plin de sălcii în ploaia mocănească şi îngheţată ce cădea din cerul îngheţat, un peisaj trist ca o carte poştală cu Marea Neagră în octombrie. Departe, la ambele capete, râul se pierdea în ceaţă. Nici nu mai conta tot ce se petrecea în camera 3, dar tot sufletul îi era mocirlit ca un porumbel prăbuşit în noroi. Voise să le dea, să le spară moaca, să-şi pună pumnul lui mic între ei cei trei mari şi să-i îngenuncheze în ţara în care e un ciumeg pe fiecare scară fiecare fiind cel mai tare şi câte un smardoi cu sabie japoneză pe perete în fiecare bloc, dar acum nu mai ştia. Îşi simţea sufletul în piept ca o hârtie de acuarele ude pe care văru-so şi vară-sa pictaseră ca la şcoală ceva neînţeles, ceva ce nu înţelegea, dar care acum era el, devenise el, orice ar fi fost icoana naivă pe care o mâzgăliseră acolo, de parcă ploaia ce cădea cu încăpăţânarea proştilor, udându-l, îi pătrunsese până în suflet devenind sufletul său. Iar convertirea aceasta avusese loc

până la urmă fără nici un răspuns, doar cu o singură întrebare, aceasta fusese tot ce îi fusese oferit. De parcă ar fi fost musulman, evreu sau creştin, de parcă ar fi devenit peste noapte Buddha ori John Coltrane. Pumnul strâns din sufletul său îi devenise o mână de om. Nu mai voia să sufere, voia să ierte. Privind mai bine pe malul călănean al Streiului îl văzu pe domnul Ceafa la pescuit, desculţ şi cu picioarele în apă, văzându-l şi amintindu-şi pictura în trompe d'oeil a lui Parmigianino – arătând ca prima dată când îl întâlnise în prima zi de şcoală la internat -, neputând să nu se gândească

-Ce educaţie o putut omul acesta să-i dea băiatului lui, încât odată trimis în lume să-i facă pe cei mici şi mai slabi câinii lui, totul pentru evoluţie, ca un demon al acestui Pământ?

Precum poetul Ovidiu îşi uitase şi viaţa şi numele pe care îl iubise o viaţă de copil. De mult, mult timp numele lui era Zbocotit Câine Câne Cânele. Toată ziua la internat auzea cuvinte precum acesta: PAVEL: „Poate că noi l-am omorât pe Dumnezeu!" RELU: "Spatiu vital..." PAVEL: „Îţi place dulceaţa, câne?" RELU: „Cânele, cânele!... Cânele umanist" ANTON: (pronunţa încet, dispreţuitor, basarabeneşte): Câne!..." PAVEL: „Te bat cu bâta, câne." PAVEL: „Te-am deletat!" PAVEL: „Mânci c****". RELU & PAVEL: „Am înfiinţat un nou curent literar. Căcărismul. Am şi scris nişte poezii." PAVEL: „Taci, câne!" PAVEL: „Ce-ţi fac?" PAVEL: „Ce mai face cânele?" ANTON: „Auzi, câne?" PAVEL, ANTON: „Dormi ca un câne." RELU, PAVEL, ANTON: „(recită): Stăpâne, stăpâne/ Mai cheamă ş-un câne" ANTON: „Pentru că eşti fraier." PAVEL, ANTON: „Bine, câne." PAVEL: „Bine, câne, las' că te ţin eu minte." ANTON: „Tu, câne, n-ai dat bani, aşa că n-ai ce bea." ANTON: „Iote-un câne!" (când intra pe uşă, venind de acasă) ANTON: „Iote ş-un câne!" PAVEL: „Daţi-i foc la câne!" PAVEL: „Lu' cânele îi plac poeziile. Aşa-i câne?" PAVEL: „Câne, de ce tot zic poeţii că ei cântă? Blaga şi alţii. Nu cântă, să c***!" ANTON: „Ce, te bucuri că pleci în vacanţă?" ANTON: „Cânele comat!" („comat", adică om, câine sau ceva de genul ăsta care fusese în comă alcoolică) PAVEL: „Opreşte radioul, îi place la câne." PAVEL: „(merge la Mihai, îl ia de gât şi-mi vorbeşte foarte, foarte de-aproape, tăios): Câne!... Câne!... Fii atent cum te porţi. Vezi cum te porţi, câne." RELU: „Cânele din Pompei" ANTON: „Cânele s-o sugă." PAVEL: „Te c*** pe gură!" PAVEL: „Hai să-i tragem o ţapă la câne, hai să-l f**** pe câne!" PAVEL: „Te f** la cap, ha! (grotesc) Te f**" Astea erau pâinea, lacrimile şi sângele ce-i întuneca privirea făcându-l să vadă negru înaintea ochilor,

din toate zilele vieţii sale de copil fiind ceva mai rău ca moartea ca pentru orice copil şi tot ce îl ţinea să nu se sinucidă doar ca să scape de durere cum o fac atâţia alţii în ziua e azi, era faptul că de la fereastra camerei trei pe un spate de bloc cu aproximativ şase sau poate mai multe etaje se vedea nu Luna ci crucea de pe turla mare a catedralei ortodoxe de pe bulevardul socialist ce vine de la gară. Şi nici de la camera 1, unde stăteau cinci elevi din Valea Jiului care urmau la liceul Auto, nici de la fosta lui cameră 2, nici din partea cealaltă de la ultima fereastră de pe zidul acela, de la spălător crucea nu se vedea; doar de la fereastra camerei 3, camera torturii lui şi atunci când colegii lui de cameră plecau cu satisfacţia ucigaşilor în priviri şi îl lasau otravit şi la porţile mormântului ca Heman Ezrahitul şi rămânea singur o vreme privea la crucea aceea de aramă vopsită cu argint cum priveau evreii la şarpele acela misterios de aramă sculptat de prorocul mare şi atârnat pe cruce, în pustiul inundat de întuneric şi plin de duhuri. Aşa a fost de a trăit, aşa a supravieţuit. În urma problemelor din camera aceea ignorată de profesorii liceului, a ajuns şi în comă alcoolică chiar de ziua mamei lui, de parcă era cineva ce făcea voodoo însufleţindu-i colegii de cameră să-l chinuie metodic până dincolo de utima putere de rezistenţă.

Se apucase să citească Dostoievski şi, lângă liceu, la vechea răscruce de la capătul străduţei internatului se afla un birt numit La Calul Bălan. Acolo începuse să meargă să bea cu colegii de clasă fugind de la ora de educaţie fizică şi de la turele de teren pe care trebuiau să le facă la stadionu de sub cetate toţi cu clasa. Se apucase de băut ca să-şi uite condiţia de câine, câne, cânele, iar Feodor Mihailovici împreună cu Marmeladov păreau să-i justifice prăbuşirea sufletească. Birtul era un local infect ca toate cârciumile unde oamenii merg numai să bea, împuţit şi gălăgios de oameni puţin băuţi, pişcaţi sau muţi de beţi. Acolo a venit mai mult cu unul din colegii, cel mai prost coleg din clasa lor care după aceea avea să fie exmatriculat, cu care bea bere amestecată cu vodcă şi bere amestecată cu rom. În discuţiile lor de beţivi puberi la halba cu trinitrotiluen, îi povestea că bea pentru o fată de la ei din clasă de care îi plăcea întradevăr, dar care nu era adevrăatul motiv, care era faptucl că găsise în sfârşit o cale să uite de camera 3 a realiştilor şi de câine, câne, cânele. Simerianu a făcut un pariu cu el pe mâncare de care el, Mihai, nu prea avea că nu poate să bea trei halbe de bere Timişoreana în care să fie băgate în fiecare câte o sută de vodcă de Arad, iar apoi l-a lăsat în comă alcoolică pe o altă străduţă de lângă liceu,

fiindcă a trebuit să prindă trenul de navetişti spre Simeria. Până la urmă s-a întâmplat ca în filme şi profa de sport de la ora căreia fugise să meargă să bea cu geniul ăla din Simeria, l-a găsit tot pe străduţa aceea şi l-a dus cu taxiul la spital unde a rămas fără să ştie de el toată noaptea lângă un om operat şi un altul care căzuse de pe bicicletă şi îl călcase o maşină pe autostradă. Precum Holden Caulfield când îşi mai reveni din comă nici nu putea să vadă bine şi când dimineaţa a venit mama lui sărmana, la început nici nu a putu să o distingă. Zilele acelea din preajma lui 21-22 noiembrie fuseseră ziua ei – fiindcă se născuse noaptea -, iar ea era necăjită ca Fecioara Maria sub cruce. Multe necazuri veniseră şi rămaseră peste ei de parcă strămoşii lor îşi adunaseră toate blestemele acestui pământ şi de parcă oamenii răi şi damnaţi le făcuseră farmece ca în vreo povestire nenorocită de Gabriel García Márquez. A fost groaznic, iar cei i-au făcut în acel timp cei trei colegi de cameră a fost îngrozitor, ca în Biblia pe care mendicanţii de toate felurile o mutilează predicând-o. Şi nici atunci nu a putut vorbi, se simţea în acele vremuri de parcă nu poate spune nimic nimănui. Tragediile cele mai vorace sunt cele neconşteienizate şi nevăzute, cele pe care sufletul încearcă ignorate şi părăsite să le uite, cum ar încerca să uite un trib de peşti piranha pe care un coleg glumeţ de viaţă l-a turnat în bazinul de înot. Nici măcar medicul de la urgenţă nu ştia ce se întâmplase, îi spusese că dacă mai ajunge vreodată înapoi să nu se supere dacă-l va bate, îi vorbea cu prietenie iar el le destăinui unei asistente, mamei lui şi doctorului doar că era nenorocit luase o ciupercă de la toaleta minunatului internat a minunatului liceu, că iubea o fată şi că vrea să se facă scriitor, iar până şi medicul ca toată lumea nu ştia că e doar un copil abuzat.

Când îl lăsau singur stătuse întins de atâtea ori fără să gândească, săprivească ori să respire, stând singur în amurg timpuriu sau târziu şi tăcere până când de atâtea ori crescu muşchi de pădure pe el, iar ochii de durere i se preschimbau în două pietricele de izvor, rotunde şi lustruite de lacrimi, cine ştiu unde, pe undeva departe prin coclaurii colindaţi doar de ciobanii singuratici precum Ioan Botezătorul ai Retezatului. Dar se gândea ce putea să facă. Patericul spune că datorită demonilor şi oamenilor orice credincios are nevoie de răbdare. Când se afla pe clasa a cincea într-un an binceuvântat citise cartea Kon Tiki, din care încă îşiamintea că până să ajungă în apele liniştite şi pline de peşte din largul Pacificului şi chiar până la recifurile primejdioase de la porţile paradisului, cei şase vikingi trebuiră să

se lupte aproape deznădăjduit cu marea. În lume omeneşte din sfârşit de copilărie avea condiția umană a unui câine, iar în urma tainicului bullying la care fusese supus, oamenii răi şi sufletele deteriorate începuseră să spună că Zbocotit e nebun.Într-o după-amiază merse la Biblioteca Județeană de lângă parc, la sediul vechi care se afla la uşcioara de dincolo de cercul de broaşte de bronz din fața porții mari a casei lui Matei Corvin şi după ce o căută la fişier ceru cartea lui Heyerdahl, mergând apoi cu ea în parcul citron.

Recitind acolo pe banca de lângă sculptura aceea academică modernă, se gândea că dacă i-ar fi cerut vreun prof să facă un rezumat al alineatelor acelora ce pentru el erau o parabolă a vieții sale, ar fi scris în tema lui că că primul lucru pe care l-au observat exploratorii era acela că că pe atunci când erau loviți de apă, nu mai puteau controla cârma, întocmai ca şi el. Iar primul lucru pe care l-au făcut afost să înțepenească cârma între două unghiuri în care să aibă libertatea de mişcare. Primul lucru ce trebuia şi el să facă e acelaşi. Să-şi pună un unghi de siguranță minții, asemeni sfinților, din a căror geometrie să nu mai iasă, iar acea siguranță să fie ca în orice situaţie tipică lumii să spună, să gândească şi să creadă: ‚D-zeu ajută' – şi să-şi păstreze credeul oricât de rea ar deveni viața lui. Deasemenea plutaşii aceia s-au luptat să păstreze direcţia indicată de compas uimiți deasemenea să vadă că oricât de mari erau valurile ce se aplecau deasupra plutei, aceasta se urca deasupra fiecăruia, întocmai cum credința se urcă deasupra a orice altceva. Şi chiar de n-au reuşit să păstreze în întregime direcţia, au învățat mersul pe apă, iar în ceasurile în care nu erau de cart, se odihneau, viața lor atunci era doar efort şi odihnă, nu aveau timp pentru nimicuri. Apoi valurile oceanului au crescut şi mai mult, u mie şi unul de feluri de valuri şi când în sfârşit marea s-a mai linştit puțin s-au vârât toți în cabina de bambus şi s-au lăsat în mâna lui Dumnezeu, adormind în eventualitatea că Simfonia a 5-a va începe din nou. Şi s-autrezit într-o mare încă agitată dar uniformă şi primul lucru pe care l-au văzut a fost soarele pentru prima dată. Acum nu le mai păsa de valurile ce în continuare îi amenințau să se prăbuşească peste ei ştiind că nu le pot face nimic cât timp stăteau pe pluta de balsa. Se întrebau doar fiecare în sinea lui dacă va rezista vechea lor plută primitivă şi înțeleaptă la drumul lor lung, dacă nu se vor umple buştenii gigantici de apă, ori nu se vor dezintegra funiile ce îi țineau? Iar apoi după o săptămână marea s-a mai liniştit şi s-au apucat de pescuit peşti

zburători de pe bord până când în cele din urmă deasupra cerul şi sub plută marea se înseninară. Cam aşa ar fi fost rezumatul pentru şcoală pe care l-ar fi făcut el, elevul Zbocotit Mihai, poveştii în care găsea învăţături pentru ce să facă până la urmă cu viaţa lui în lume. La asta se gândea. Spusese:

-M-ai găsit, Doamne. Acum pune-mă cu bucurie pe umeri... şi du-mă la tine acasă, spusese. Da, Doamne, cât am stat eu-n întuneric, exclamă dintr-o dată la un moment dat, ca Ezechia singur în templul lui Solomon.

Cândva, înainte, la o vârstă crudă şi deznădăjduit în urma necazurilor prin care trecuse, devenise apostat lepădându-se de toată credinţa lui scumpă din pruncie, trecând la tabăra adversă precum Cassie înainte de convertire. În principiu ce făcuse fuseseră nişte invocaţii damnate, iar apoi ca rezultat făcu un descântec magic de dragoste celei mai frumoase fete de la el din clasă pe care credea că o iubeşte şi care dezvoltă un neobişnuit interes pentru persoana lui, dar pe care o lăsă în pace în parte pentru că era perea copleşit de destinul său de câine cum zicea Pavel pe când îi spunea că el e „alesul", adică alesul pentru suferinţă din partea lor, şi în parte pentru că încă mai avea rămăşiţe de conştiinţă după cum cetatea dinamitată de deasupra Devei încă mai are rămăşiţe de ziduri. Apoi inexplicabil se apucă să asculte rock, muzică hippie şi punk, formaţiile lui fiind pe rând Lake of Tears, cu albumul acela melancolic şi intolerabil de întunecat, The Jimi Hendrix Experience cu chitara aia majestică şi drogată, orice formaţie punk de junkmusic şi în cele din urmă cea la care se opri până să învie, cu arta adevărată dar prea tristă sufleteşte a lui Eddie Wedder şi tot ceea ce înseamnă Pearl Jam, formaţia care avea să vină târziu ca un leac preatrist in rănile lui. În tot acest timp credea că totul era doar stil, e când de fapt era doar o agonie. Căzuse în necredinţă, nu, nu necredinţă, ci altceva, simţea că nu îl mai poate înţelege pe Dumnezeu, nu înţelegea de ce Dumnezeu îl chinuia astfel, de parcă şi Dumnezeu era coleg cu el în camera 3 a internatului Colegiului Naţional Decebal din oraşul Deva împreună cu Pavel, Anton şi Relu, băiatul al cărui chip semăna cu Blaga tânăr şi care era singurul din toţi internii decebalişti care citea; în anii cât au fost colegi citise Război şi pace, Bacovia, Blaga, Crimă şi pedeapsă, dintre care pe unele le citiră împreună ca prieteni secreţi, după care, după ce un timp se dedică poeziei, visând să scriu un volum de poeme intitulat „Cioburi" şi citindu-şi reciproc cu Zbocotit producţiile în berăriile filistine şi dostoievskiene ale

Devei, se scufundă în literatura de specialitate a cărţilor de istorie profesionistă şi merseseră împreună la cercul de arheologie, marea pasiune a lui Mihai din copilărie, la un profesor care avea să moară chiar în anul acela în perioada Crăciunului, şi mergând apoi după doi ani, la terminarea liceului, la uzina de istorici, mai degrabă producătoare de dascăli şi predicatori a celor patru adevăruri supreme ale istoriei, fiindcă istoricii îs rari ca păstrăvii de o sută de kile. Era tot el, dar era un Mihai abuzat, nu mai înţelegea nimic din viaţă, sufletul îi era ca un ghem de lână încâlcită, şi înainte să i se formeze în el sufletul cu adevărat în urma vieţii la care era supus în camera aia malefică, începuse în el un proces de regresie a sufletului, începuse să se deindividueze, pentru care nici o pedeapsă nu ar fi prea mică pentru cei trei colegi ai lui, dar în chietudinea lui ştia că o vor primi, avea doar paişpe ani şi viaţa lui era o tragedie. Şi în tot acest timp, pe lângă colegii din camera 3, Dumnezeu devenise poate angoasa lui cea mai mare. Şi până la urmă se îmbolnăvi, ca toţi ceilalţi, cum se îmbolnăvesc oamenii, dar de fapt boala lui nu era o boală cîn fapt, ci doar un lung, uneori lent şi progresiv proces de demonizare, lucru ce se întâmplă multora în urma unor suferinţe extreme, spre deosebire de cei fericiţi, puţini, care se îndumnezeiesc. Şi târziu află că în lumea aceasta, chiar şi medicii, oricât de genii ar fi, dacă nu cred în ce a spus Christos sunt nişte călăuze cu ochii legaţi ale al nostrului alt fel de veac întunecat.

Mama lui, neştiind nimic din tot ce se întâmpla, simţea că nu se mai poate înţelege cu el. În urma necazurilor care le avuseseră în familie, disperată, şi mai ales pentru el şi pentru vindecarea dramei lui pe care o percepea dar nu înţelegea de unde vine, se apropie de biserică pentru mângâiere şi ajutor, ea care fusese toată viaţa intelectualul proletariatului cu o credinţă ascunsă şi modernă. Mergea la biserica ortodoxă unde obişnuise el să meargă în copilărie cu duhul făcut ţăndări şi se mângăia ascultând pricesenele triste care se cântau la sfârşit, după fiecare slujbă câte una, plecând la biserică cu o iubire de mamă necăjită şi chinuită şi venind acasă cu o iubire ca a lui Dumnezeu. Mihai fusese de acord să meargă cu ea în pelerinaj la hram la mănăstirea Nicula, unde mama lui, profesoara de gramatică, încercui de trei ori biserica de lemn împreună cu ţărăncile, pentru el. Autocarul îi lăsă undeva departe şi merseră pe jos împreună cu puzderia de oameni, cântand cu ei cântecul de pelerinaj al mănăstirii Nicula, O, Măicuţă Sfântă: „O, Măicuţă

Sfântă, te rugăm fierbinte/ Să ne-asculţi deapururi marea rugăminte/ Nu lăsa Măicuţă să pierim pe cale/ Că noi suntem fii lacrimilor tale/ Când plângeai sub cruce Maică-ndurerată/ Te-am primit de mamă noi şi lumea toată/ Călători pe-o mare veşnic tulburată/ Noi ne-am pus în tine şi nădejdea toată/ Tu eşti steaua mării şi s-ajuţi să treacă/ Dintre cari te roagă nimeni nu se-neacă/ O, Măicuţă Sfântă, cea mai scumpă floare/ Fă din fii de lacrimi dalbe lăcrămioare/ Fă să-ţi batem zilnic la miloasa-ţi poartă/ Câtă vreme-n lume valul ne mai poartă/ Noi când nori şi ceaţă înnegriv-or zarea/ Vino tu măicuţă să ne-arăţi cărarea/ Nu lăsa Măicuţă să pierim pe cale/ Căci noi suntem fii lacrimilor tale." La hram era popor răspândit pe iarbă ca pe Polivalentă la concertul lui Michael Jackson, iar noaptea preoţii făcură dezlegări de blesteme şi nişte femei de acolo de departe din faţă începură să urle, iar o tânără care venise cu ei cu autocarul în pelerinaj la mânăstire, plecă brusc în pădure cu un băiat flegmatic şi voinic pe care nu-l mai văzuse niciodată precum simplilor pelerini ai lui Hugo. În noaptea aceea Mihai dădea ture pe uliţele mânăstirii, şi oamenii de pe drumul întunecat şi totul părându-i-se dintr-o dată incredibil de urât, ca Nastyei din filmul ortodox rusesc Ostrovul. Rătăcit, voi să sărute icoana ca Emil Cioran, plecându-se până la urmă când ajunse în faţa ei şi sărutând colţul ca toţi dreptmăritorii. Iar Valeria, mama lui, durerea Mariei era durerea ei, o Marie căsătorită cu Irod cel Mare, mamă adoptivă a copiilor lui Irod cel Mare, şi mamă a unui copil nemulţumit în răstignirea lui, care se întoarce împotriva lui D-zeu; ce durere poate fi mai mare? Dar a înţeles cineva? Fiindcă din păcate doar mamele le înţeleg pe mame, iar durerea mamei lui poate doar Sfânta Fecioară Maria putea cu adevărat să o înţeleagă. Câmpurile mânăstirii Nicula era ca o apă mare la care venea întreaga Românie să se spele de păcate, de parcă icoana făcătoare de minuni a Născătoarei de Dumnezeu imprimată pe lemn din matriţa sufletului preotului Luca în 1681 era un Gange în care să se boteze pelerinul şi toţi oamenii care veneau – inclusiv mama lui - o numeau făcătoare de minuni, ăştia sunt ortodocşii, luându-şi reproduceri cu ei şi punându-le la loc de cinste acasă, batjocorită din câte ştia el doar de cei ignoranţi. Mai mult ce ar putea fi spus, omenirea nu va înţelege niciodată cine e Maria, fata din poporul iudaic de acum două mii de ani şi opt mii de neîntrerupte anotimpuri vivaldice din trupul şi sufletul căreia a fost născut Hristosul, fara care daca nu ar fi D-zeu, crestinismul ar fi cea mai mare pustiire de pe pamant. Nu îi ştim chipul, dar

putem şti toţi cu siguranţă că Maria este cea mai frumoasă fată din câte au existat pe pământ şi din întregul cer, din împărăţia de la capătul cărării bătute de Arsenie Boca, Maria cea plină de har este frumoasă asemeni unei parabole din care s-a născut Cuvântul perfect, şi chiar dacă multe din dogmele bisericii romano-catolice, basilică mamă a noastră a tuturor, nu sunt adevărate, sunt o nataşarostovaiaskiană reverenţă şi un gest de pioasă politeţe înaintea celei mai frumoase Mame din câte au existat vreodată şi vor putea fi. E adevărat Sfânta Trinitate nu e alcătuită din D-zeu, I(i)sus şi Maria, cum cred musulmanii, dar pentru noi pentru creştini Maria este nebunia întâi a Iudeului şi apoi a Moslemului, Maria este nebunia noastră pentru Cristos. Personal nu-i adresez rugăciuni, dar nu vreau să sărut în vreo zi picioarele pline e praf ale lui Hristos fără să sărut înainte mâna Mariei, din care cel mai apropiat de realitate din ce ne e dat să cunoaştem sunt martiriul Ioanei d'Arc şi peliculele cinematografice cu michelangelica, ebree şi umană Keisha Castle-Hughes. Acolo la Nicula, în faţa icoanei Fecioarei, pe genunchii ei ce şi i-a zdrelit acolo, şi în toate rugăciunile ei de mamă, i-a obţinut viaţa de la Dumnezeu, lui copilului ei, care mult i-a greşit. Cât despre Sfânta Fecioară, e păcat că oamenii ca şi credincioşi căutăm cu orice chip doar să ne îmbogăţim tânjind după ceva ce nu cunoaştem, în loc să dorim să fim ca Maria, I(i)sus şi Iosif cărora D-zeu le dădea munca de care aveau nevoie. În schimb noi toţi vrem să fim ca bogatul care l-a omorât pe Lazăr, ca bogatul nebun şi ca fariseul preasfânt, nu vrem să fim ca Maria.

La despărţire Nuţu îi zise:

-Ai probleme? Trebuie să le rezolvi, şi amândoi copiii îl întrebară ce o să facă.

-Păi cam ce pot să ştiu eu, e de exemplu la colegu ăla, să-i rup în el şi mâinile şi picioarele.

-Când te duci între ei, nu da şi tu! Ok?! Ok??! spuse Ioan.

-N-o fă, eşti rău. Groaznic. Nu pot nici să mă uit la tine, zisese vară-sa pe când îi conduceau la ocazie.

3
Crucificarea din camera 3

Un motiv pentru a nu muri. Se spune că un părinte din Pateric a călătorit până la alt avvă, din pustia cărţii. Sunt muncit, avvă, mărturisi fratele. Ce să fac? - Amin, spuse bătrânul, punând patrafirul pe cel căzut în genunchi, răspunzându-i. Zbocotit Mihai căzuse într-o groapă adâncă, întratât de adâncă, încât din ea nu putea ieşi vreodată singur. Într-un psalm ebraic este scris că D-zeu apleacă din înălţime asupra ţărânei lumii acesteia în care epoca fierului a ţinut până astăzi şi ţinând cât ca mai ţine el şi murind probabil odată cu el, să ridice pe cel lipsit din gunoi să-l pună între prinţi şi cine ştie poate că D-zeu e asemenea acelui fiu de împărat din povestea populară germană din cartea fraţilor Grimm care i-a spus logodnicei sale că e un cerşetor datorită mândriei ei şi s-a căsătorit cu ea ca şi cerşetor, înainte de a o duce în castelul său şi a-i da toată împărăţia ce o avea, fiindcă un lucru pe care îl spunea Stevenson şi pe care nu l-a observat nici măcar Jorge Luis Borges, oamenii care sunt prea răsfăţaţi devin demoni, ori cum spun oltenii, cine mănâncă prea bine înnebuneşte, şi de asta Purgatoriul lui Dante, despre care toţi afară de catolici spun că

nu există, e de fapt lumea. Astfel, încă de atunci, Mihai o ascultă pe mama lui şi merse cu ea, atunci în acel an, să să caute ajutor la mănăstire.

-Şi eu cunosc muzica aceea, îi spuse. N-o mai asculta, nu face decât să te întunece. Când asculţi rock se-adună toate bufniţele în jurul tău. Oamenii îşi închipuie că doar vor ajunge în iad unde nu vor face decât să plângă şi să scrâşnească din dinţi pentru totdeauna, dar adevărul e că toţi cei ce vor ajunge acolo, la un loc împreună cu demonii, vor fi demoni, poţi înţelege aşa ceva? Ura răstigneşte, iubirea vindecă. Iubirea lui Dumnezeu e mai puternică decât ura oamenilor. Suferi mult şi vei suferi mult între oameni, la început oamenii te chinuie, apoi te resping pentru cum ai ajuns în urma chinurilor la care te-au supus, apoi te exclud, iar cei care nu te exclud te marginalizează, iar iubirea lor e doar pentru ei, puţini vor fi oameni cu adevărat cu tine, asta trăieşti tu şi asta am trăit eu, îi spuse preotul de la mănăstirea Colţ, unul dintre preoţii călugări care au fost încartiruiţi acolo dealungul vremii, venit de la Bodrog, după ce îl ascultă deşi el nu-i putuse spune nimic, dar bucură-te, că după o viaţă de rele, de suferinţe şi dureri grele, vei fi mântuit; ori, măcar, nădăjduieşte acest lucru, soarta doar Dumnezeu o ştie. Dumnezeu începe acolo unde te sfârşeşti tu. Vorbeşti despre Iov? Un râu nisipos este. Căutându-l pe D-zeu în răspunsurile religiei şi negăsindu-l, când nu-l mai căuta Iov a fost găsit de D-zeu în îndoieli. Personal cred că D-zeu nu i-a vorbit efectiv lui Iov nici prietenilor lui, cum ne închipuim cu toţii, ci cei patru credincioşi au avut o epifanie, două de fapt, una a avut-o Iov, iar alta Elifaz din Teman pentru el şi ceilalţi doi prieteni. In mijlocul cartii cei patru prieteni au teologhisit; Iov a teologhisit în bună parte predicându-se pe sine, iar cei patru prieteni au teologhisit spunând lucruri înţelepte şi omeneşti despre D-zeu si prin teologhisirea lor, nu l-au găsit pe D-zeu. Predicându-şi virtutea şi adevărul uluitor că D-zeu îi supune suferinţei şi pe cei drepţi, Iov deşi spune adevărul nu este în comuniune cu D-zeu. Prietenii înţelepţi nici atât, iar epifania lor a fost conştientizarea acestui lucru la sfârşit, după ce Iov şi-a avut propria sa epifanie şi întoarcere. La sfârşit D-zeu i s-a revelat lui Iov prin întrebări şi prin îndoielile sale şi prin aceste întrebări şi îndoieli umane, Iov s-a pus pe sine la locul său de creatură şi l-a pus pe D-zeu la locul său, şi prin antiteză faţă de sine însuşi mintea lui Iov l-a calculat pe D-zeu şi astfel sufletul său l-a văzut, ducând la deznodământul spiritual pozitiv al scărbei faţă de sine însuşi şi al

căinței, odată ce îl știa acum pe D-zeu. Subiectul cărții este o progresie de la religiozitatea enoriașului ignorant la credința preotului în clocot, prin suferință și cele aduse de aceasta. Cineva, mulți de fapt, vorbeau despre fericirea de mai apoi a lui Iov. Personal cred că Iov nu a ajuns la fericire pentru că a avut iarăși o sursă de venit, - devenind preot -, familie și respect din partea comunității, ci pentru că spre deosebire de desăvârșirea ritualică de la început a ajuns la o conștientizare a ființării reale a lui D-zeu și a trăirii în acea ființă, ca un fel de varianta orientala a practicarii prezentei lui Dumnezeu a fratelui Laurentiu dusa la extrem. Ajuns în punctul acesta, Iov a fost un om fericit nu pentru că ținea cu tot dinandinsul să fie astfel ci pentru că nu mai putea altfel, fiindcă, după un anumit punct, nu mai există altă cale în credință, ca pentru măicuța aia papistașă din India. Iov a murit mulțumit pentru că a înțeles ce trebuie să înțelegi și tu, dacă vrei să mai trăiești, că iubirea lui Dumnezeu e mai puternică decât ura oamenilor, deși suferința oamenilor nu înseamnă decât că demonul nu crede în oamenii ce cred în D-zeu.

Un loc, ca orice biserică, unde trebuie să ajungi cu sufletul țăndări ca să lași pe cineva să te-ndrepte acolo, dar niște ziduri de pietre vechi întărite cu beton zgâriat cu plasa în zig-zag, cu soldați călugări puțini, viață grea iarna într-o căsuță și un vagon și pelerini îndurerați, căutând iertare, iubire și milă, dar care curând văd în blândul și incognoscibilului proces de înseninare al ochilor lor că acolo și păsărelele cântă pricesne, ca la San Damiano, Colțul despre care a citit întregul pământ când a fost copil în romanul lui Jules Verne, acum era iar mănăstire valahă, cu stâncile și pădurile îmbibate de cețuri cu liniștea lor spunând și ele precum uriașul că bufnițele nu sunt ce par a fi, un munte sacru măcinat dealungul erelor în mijlocul unei mări fiindcă magiștrii și doctorii spun că pământul nostru a fost tot un lac odată. era un complex de clădiri eterne și efemere pe care Carl Gustav Jung l-ar fi visat de o sută de ori, fiecare dată în alte linii și alte culori, ca într-un album de artă modernă, un centru al lumii în care și frumoasa și deodată singura Jeanne Hebutérne s-ar fi rugat, poate. Era un loc unde orice om vine Aughental și are posibilitatea să plece Maria, aceea din care Christos scosese șapte demoni si pe care o iubea. Un loc pe care îl poate prețui și un quaker în așteptarea sa ca piatra nedesprinsă de mână omenească să lovească în idolul cu picioare de fier amestecat cu lut al feudei creștinismului, predicand asemeni lui Washington Irving la Londra sau Alhambra:

-Credinta peste care vor trebui sa treaca ere pentru a dispare toate celelalte cuvinte ca in amurgul Antichitatii, cand frumosul Islam va fi ca Mani, iar capitalismul ca sclavagismul. De exemplu notiunea de djihad, acum după inventarea bombei atomice, a devenit o noţiune expirată, războiul sfânt nu mai poate fi purtat, de oricine, decât strict spiritual, aceasta demonstrând fiabilitatea mai mare a creştinismului faţă de islam or mozaism. Si greseala noastra a intregii omeniri este ca vedem in Isus Christos un mare predicator si in Muhammad un mare profet, cand in Muhammad ar trebui sa vedem un mare predicator si in Isus un mare profet. Dar, contrar a ceea ce invata fetele bisericesti, pentru timpul de acum, crestinii trebuie sa citeasca Coranul si Bahagavad-Gita, pentru ei dupa cum citesc din literele de Duh Sacru ale Evangheliei, cum facea preotul lui Mahatma, scrierile filozofice buddhiste si Talmudul fiindca am fost pusi la un loc pe pamant pentru a cauta pacea si Domnul Isus Hristos a spus sa cercetam toate lucrurile si sa pastram ce este bun. Deasemenea daca suntem crestini ca si pentru Maica Theresa intre oameni dusmanul nostru trebuie sa fie nimeni, strainul nostru trebuie sa fie nimeni. Este vremea ca pestele scris in praf sa se intalneasca cu sfesnicul iudaic si cu covorul de rugaciune moslem, comunitate in care sa pastram ce este bun si sa primim intregul pamant, fiindca daca vrem sa nu ii dispretuim pe oameni cu adevarat, trebuie sa nu le dispretuim credintele, cel mai mic si totodata cel mai mare dintre apostoli facea acest lucru. Asta-i izvorul curat al iubirii de oameni. Iar Gita e prima carte de filozofie scrisa vreodata, ce poate fi totodata cat de gresita, pe cat e de inteleapta, iar Coranul e cel mai frumos poem arab, naiv si sentimental, adevarat nu atat teologic cat poetic, dar, intradevar, e pacat ca nu-l citim. Toate acestea, cel putin, sunt punctul meu de vedere. Si totul pentru o lume de Biserica, umma si templu imbinate in care crestinul sa aiba libertatea de a crede dupa propriile limite in intelegere, musulmanul sa aiba libertatea de a deveni crestin daca doreste, iar evreul sa gaseasca intelegerea din partea societaii daca il gaseste pe Mesia, iar toti crestinii care dupa ce l-au rastignit, il parasesc pe Hristos pentru orice altceva, sa fie iertati. Iar cat despre lume, cum pot vedea toti oamenii din toate timpurile, pietatea genereaza civilizatii, iar ateismul este apocalipsul lor, pietatea este ziua istoriei, ateismul noaptea ei, lucru vizibil in toate civilizatiile din toate erele, dar personal nu-i invinui pe oameni crestini sau altceva, pe musulmani, evrei, budisti, hindu si care mai sunt, stiind ca fac si ei ce pot cu ce au

si dupa cum nici I(i)sus nu-i judeca pe crestini, indemnandu-i sa se judece singuri. D-zeu nu acuza, acuzatorilor D-zeu le-a pastrat doar flacari si mai ales daca suntem crestini, israelitii si musulmanii sunt colegii nostril, asta e un fapt, nu putem sa-i ignoram si putem sa invatam multe de la ei, cum si ei pot invata de la Cristos. Pentru o comunitatea a credintelor, pentru o koinonia a sufletelor, o familie a oamenilor, opentru o lume in care sa poata trai si sa caute fericirea atat Sfantul Parinte al nostru Papa, si atat Sef Rabinul emerit al Israelului, si atat imamul Said Rageah, si deasemenea Dalai Lama, rege si preot al martirizatului pamant al Tibetului, si familia lui Mohandas K. Gandhi, un crestin, evreu, musulman, budist, hindu e o persoana cu adevarat demna de respect, dar pana cand mainile noastre nu vor fauri sabiile regale care in loc sa taie, vindeca, vindecarea nu va veni, iar D-zeu va privi preaindurerat cu ochii lui in care maracinele insangerat arde si nu se mistuie la tragedia umanitatii care nu reuseste sa descopere umanitatea. Şi mai mult decât atât, e timpul ca popoarele Cărţii şi adoratorii lui D-zeu să se adne laolaltă, e timpul să nu mai stăm ca victime în mâinile apostaţilor lumii, să ne strângem, la un loc şi să ne ântrebăm unii pe alţii cum de îl cunoaştem pe Dumnezeu şi să închinăm împreună, să consacrăm tot pământul şi să sfinţim inimile oamenilor, credincioşi din toată lumea, uniţi-vă!

La şcoală tot acelaşi lucru. De învăţat nu prea învăţa, doar citea din răputeri cât putea din operele majore ale omenirii. De exemplu Divina Comedie o citise toată făcându-şi însemnări asupra fiecărui cânt şi descoperindu-şi latinitatea, pe care nu o va mai părăsi niciodată, identitate uitată de români de zeci de ani de război rece cu America, Vaticanul şi Roma Antică. Profa lui preferată era directoarea adjunctă, doamna Ciuceanu Viorica, profesoară de latină şi greacă veche, o profesoară minunată pe care o iubeau toţi copiii şi care ţinea la el, dar în rest cu câteva strălucitoare excepţii, şcoala era sub nivelul umanităţii, începând cu profesorii. După multe aşteptări şi rugăciuni, întinse pe durata a mai multor ani de când învăţase abecedarul sau poate chiar dinainte, după o noapte de viziuni, scrisese o piesă de teatru cehoviană, într-un act, cu un beţiv care, în camera lui care era încă pădurea moartă şi preschimbată în cărbune cu mii de ani în urmă, citea rugăciunea din adâncul mării din Biblie, certându-se cu D-zeu şi iubindu-l, scriind-o direct la maşina de scris Olivetti a lui taică-său şi ducând manuscrisul la Biblioteca Judeţeană lăsându-l acolo la o doamnă

să-l predea unui scriitor, un prieten bun de-al lui taică-său. Doamna a predat manuscrisul dar în acelaşi timp a apărut „o piesă de teatru” - foarte apreciată care în acelaşi timp nu avea nici o substanţă dramatică - la revista Decebalului, al cărei autor era fata respectivei bibliotecare; a fost atât dee scârbit încâzt nu şi-a mai dus piesa la revistă, sufletul lui fusese xeroxat şi altcineva îşi pusese numele pe el, fără să-l plagieze totuşi, dar fata aia habar n-avea ce înseamnă o piesă de teatru. Bullying-ul şi hazing-ul şi distracţia continuară până când, cu câteva zile înainte de plecarea acasă în vacanţa de iarnă, de Crăciun, ca în cartea lui Dickens, până la urmă îl apucară toţi trei în joacă, după ce avură toţi trei un sfat secret vorbindu-şi la ureche pe unul din paturi, spunându-i că-l pun şi-l urcă pe cruce, unul din ei îl întrebară cum vrea să fie răstignit, iar Mihai spuse că vrea cu capul în jos. Era noapte iar Luna era iar coborâtă în curte, singură şi melancolică, aşteptându-l, în clichetul a trei cântece pe care nu a fost om să le-audă vreodată.

-Ţapa de azi îi doar o răstignire. Te facem martir. Mnha, mnha, te înţepenim pe o cruce satanistă, spuse Pavel ajuns într-o stare de beatitudine malefică.

Îi legară picioarele sus cu fularele de cuierul metalic fixat în perete, iar jos îi legară mâinile de cadrul matalic al câte unui pat, iar dupu un timp îl care îl contemplară rânjind îl întrebară amuzaţi:

-Cum îi? Cânele pe cruce, mai spuse unul din ei.

-E bine, am de aşteptat puţin, pe urmă orice problemă se rezolvă, răspunse Mihai stând răstignit cu capul în jos.

-Ho, ho, ho, ho, ho, râseră colegii, neputându-se abţine, Eminescu să ne judece! după care Anton îi spuse moldoveneşte, categoric:

-Ce, câne, se umflă orezu-n tine? O să stai aici toată noaptea!

Mai stătură puţin să-l privească, apoi stinseră lumina şi se culcară bătându-şi joc de băiat pe întuneric. Râseră până adormiră, dar lui Mihai altceva nu-i mai spuseră; doar Pavel îl întrebă din pat în bătaie de joc pe întuneric:

-Cum eşti?

Mihai răspunzându-i:

-Sunt un nebun pentru Christos. Tu ce eşti?

Pavel se simţea bine iar.

-„M-am pipăit şi pe mâinile mele am găsit urmele cuielor lui", mai spuse, citându-l pe Radu Gyr, după cum Christos la prima răstignire, răstignirea lui, l-a citat pe Dumnezeu şi după cum cărturarii sub crucea aceea boschiană l-au citat pe regele David.

Pe când Zbocotit Mihai stătea cu capul în jos începu după un timp să-i curgă sânge pe gură şi pe ochi, până când camera se umplu până la tavanul înalt de sângele lui Mihai, prin care pluteau cei trei colegi din ani superiori Pavel, Anton şi Relu ca nişte salamandre în sfera unei bulboane de flăcări, înghiţindu-i în somn până dimineaţă tot sângele fără s-o ştie până se treziră dimineaţa iar în paturile lor de fier şi toată noaptea dostoievskiana fereastră înaltă a camerei lor străluci mut în univers ca Luna sfârşitului lumii. Trecu mult timp peste băiatul înţepenit în întuneric şi târziu când colegii ce cameră adormiseră spuse un şir de poezii puerile făcute pe loc asemeni unui jazist în cântecul de lebădă al unui potpuriu:

-Cânele cântă reggae. Văd că tot mai mult îl privesc pe Christos ca un om, doresc să spun că văd în Christos omul, ce nu făceam în copilărie, în anii '80 şi începutul anilor '90, şi cred că eu împreună cu întreaga omenire am intrat deja în a treia zi a istoriei Bisericii, mileniul Luca, în ce mă priveşte consider că anii de până în 2001 au fost mileniul Marcu, al boului, iar cel de dinainte a fost mileniul vameşului Matei, mileniul îngerului şi astfel creştinii primului mileniu căutau în mare măsură pietatea îngerească, iar mileniul în care m-am născut eu a fost un mileniu al slujirii, lucru vizibil în orice cult creştin, de la Martin Luther la Maica Tereza, Francisc din Asissi, Martin Luther King Jr., părintele Teofil Părăian ori Richard Wurmbrand. Imbolul heraldic al boului din cartea Ezechiel simbolizează tocmai slujirea în viziunea oricărei bierici creştine şi chiar şi eu în acea perioadă încă de copil credeam în mare parte pentru ca Dumnezeu să mă servească şi să-mi împlinească dorinţele ca în filmul lui Andrei Tarkovsky, pe când acum sunt mai atent la sensibilitatea şi sentimentele lui Hristos, cred, mai mult ca la orice altceva. Şi probabil că mileniul care va începe peste o mie de ani, era Evangheliei apostolului Ioan, va fi mileniul vulturului, care am uitat ce simbolizează. Probabil că atunci oamenii vor pune din nou mâinile unii pe alţii şi vor face miracole. Existart. Nimănui deja nu-i place de mine. Sorrow. M-ai părăsit Sunt singur Mi-i boală Mi-i greu Încerc să fiu bun Dar văd că sunt rău Nu mai pot trăi Şi să mor n-am voie E-un coşmar că

sunt om, E-un coşmar să fii o fiară crudă, gânditoare. Mi-e ciudă pe mine Mi-e ciudă pe oameni Văd cum moare clipa Şi eu nu mai trec. Mi-e ciudă pe mine Mi-e ciudă pe oameni Văd cum moare clipa Şi eu nu mai mor. Tencuială putrezită aici clipa a stat din coasta cea rănită şuvoi de sânge ne-ntinat. Mi-i clipa pustie Când Mă uit în Versuri scrise la lumina întunericului la linia orizontului acasă a camerei mele şi văd cum apune bezna matinal amurg văd soarele negru cum apune după un maldăr de cărţi îl observ trimiţându-şi ultimele raze negre în umbra mea explorând necunoscutul şi găsesc ruine, ziduri goale rămăşiţe ale unui vechi eu, care am fost/ şi din care a mai rămas doar râul Mă-nghite bezna Mă-nghite hăul. Dormiţi, dreveni.lor. Un banc de peşti Îmi sparge ochiul cu furie nebună cum ai sparge o nucă de cocos Le aud dinţii pe retină Intră în mine Le simt cozile fierbinţi cum mi se zbat prin creier făcându-mi ordine în gânduri.Dar n-am voie să intru Şi o ştiu prea bine Nu e loc acolo pentru Unul ce îi câine Nu e loc acolo pentru Unul ca mine. Obsesie prelungă, Obsesie cu lupi, Obsesie ceţoasă, În suflet mă rupi. Mi-l laşi pustiu Şi totuşi mi-l umpli; O, tu cel ce citeşti Sper să înţelegi. Oroarea ce-o am Faţă de ceva, Şi totuşi aş vrea Să fiu însumi aşa. Ascultă-mi Doamne psalmul de durere, Psalm în camera 3. De aici lumea mi se pare urâtă. Vreau să iubesc Să simt ce n-am mai simţit până acum Iubesc iubirea Iubesc prietenia Iubesc pasiunea. Nu urăsc nimic. Încep a iubi ura. De aici lumea mi se pare urâtă. Vreau să ştiu Să aflu Să cunosc. Cocleală veche pe aramă. Muşchi pe oasele lor, Cei ce au fost, Dar sunt osândiţi la viaţă veşnică. De aici lumea mi se pare urâtă. Câteodată urăsc viaţa. De ce?... uneori viaţa e frumoasă Dar nu acum.. Am impresia că doar poezia asta mă ţine în viaţă. Viaţa e urâtă. Viaţa e frumoasă Viaţa e urâtă Viaţa e frumoasă. Viaţa e moarte. De abia când voi muri mă voi naşte cu adevărat. Când voi fi ţărână, voi trăi. Voi părăsi temniţa cu Ziduri grele de oase, carne şi sânge. De aici lumea mi se pare urâtă. Dar va avea milă Cel De Sus şi de mine Nimeni nu poate fi osândit veşnic pe pamant. Triste ruine, Triste ogive. Triste suflete pierdute. Îţi mulţumesc pentru inelul de logodnă, Doamne, ce mi l-ai pus pe deget astă noapte, şi muri. Fii iertat, şi D-zeu să-ţi ajute, mai spuse. Aşa muri. Era cu mult înainte de răstignirea de la mănăstirea aceea şi nimeni nu ştia că se poate muri dintr-o astfel de joacă. Puţin după moartea lui Zbocotit, radioul porni singur auzindu-se în camera neagră de internat cântecul caraibian Man Down, printr-o conexiune temporală fiindcă atunci în frigurosul decembrie al anului 1996 cântecul

încă nu fusese nici compus nici înregistrat nici difuzat vreodată la radio, tulburându-i pe colegii de cameră ai mortului din somn.

Pe când murea se gândea la lucrurile pe care le tot predicase plin de furie Pavel în timpul ce-l petrecură împreună, timp plin de distracţii sadice pentru Pavel şi de suferinţă prematură pentru el. Pavel spunea: realism, comunism, ateism, robotism, ca furnicile, dar el nu se putea să nu se gândească că albinele şi furnicile sunt făpturi comuniste, însă muşuroaiele de furnici şi stupurile, departe de a fi imperii totalitare destinate reeducării, sunt mănăstiri ale simplităţii, în care binecuvântate creaturi izvorâtoare de mir şi miere bolborosesc neîntrerupt rugăciunile vameşului în chiliile lor hexagonale pline ochi de neoplastică lumină lichidă, Dumnezeu nu poate fi văzut nu pentru că nu există, c pentru că e infinit. Pe când murea Zbocotit îşi amintea de viaţa lui care nici măcar nu începuse şi de fericirea care îl înşelase şi pe care nu o va mai găsi din nou, şi şi-o amintea pe fata aceea de la liceul pedagogic care se pusese cu el la masă în prima zi când fusese acolo, dar el nu se putuse băga în seamă pentru că era prea copleşit de condiţia lui de toate zilele şi de toate nopţile de omul-câine, adevăratul lui nume în lume, copil mic ce era chinuit de copiii mari. Şi-şi amintea scrisoarea către Diana pe care i-o modificaseră în aşa hal încât Diana, pe care o iubise de pe clasa a treia nu-i mai răspunse niciodată, iar el nu-i putuse explica nimic, nici în scris, nici altfel, atunci Pavel îl învinsese, atunci îl omorâse, îi omorâse sufletul, dar cel mai mult se gândea la partenonul de păduri care îl înconjoară când e acasă din toate părţile. Zbocotit era sfâşiat, era doar un câine răstignit precum câinele pe care îl răstignise Ceafa mai demult, el era Jannings, Ultimul dintre oameni, era ceva sub om, nici măcar nu era om şi merita toate, merita tot ce primise, toată răutatea pe care şi-o vărsaseră pe el colegii săi interni decebalişti.

Când colegii se treziră dimineaţa, văzură că Mihai a murit, era mort în lumina cinematografică de ora opt dimineaţa a ferestrei înalte; îl dezlegară şi îl dădură jos de pe cuier şi-l puseră pe patul lui, după care se grăbiră să nu întârzie la ore în liceul de vizavi de curte. Doar Pavel, viitorul medic, cel care pornise totul, spuse:

-Poate că e mai bine, probabil de-acum pentru toată lumea nu ar mai fi fost decât un dilău, de Dumnezeu va fi singurul cu ce până la urmă nu ar mai fi de acord. Eu zic să tragem pătura pe noi, fiecare.

Relu rămase în urmă cu sufletul rotindu-se într-o succesiune circulară de acorduri melancolice şi deznădăjduite, trist şi filozofic asemeni unui rocker doom, privind cadavrul lui Mihai şi gândinu-se la mama sa care murise cu câteva săptămâni în urmă. Rămase îndelung lângă pat privindu-l, gândit la mama lui moartă, după care îi puse mâna pe frunte şi îi spuse trist:

-Nu, mă, nu muri şi tu, mă, nu muri şi tu, spuse Relu trist punându-i mâna pe fruntea moartă, după care ieşi din cameră cu paşi blagieni şi trişti.

Când Anton, a cărui clasă era lângă a sa, îl văzu în pauză, viu iar, crezu că vede o fantomă, fiindcă adevărul era că în mod real, după toate criteriile ştiinţei, ale realismului lor, la ascurt timp după plecarea întârziată a lui Relu la şcoală Mihai înviase, în urma rugăciunii triste a lui Relu. Neştiind ce se întâmplase cu el, fugi la şcoală, ajungând la ora de latină, unde clasa studia epistola întâi din cartea a cincea a Tristelor lui Ovid, primul român, poem pe care Mihai cu ambiţia de a întoarce vremurile Erei Medii şi-l alese pe loc ca artă poetică, în locul celei a lui Horaţiu şi a oricui altcuiva ar putea veni nechemat în templul sufletesc a pământului lui înconjurat din toate părţile de partenonurile pădurii sub soarele de piatră şlefuit de şuvoiul de raze izvorând din el al trecerii timpului, umplând cosmosul de zvonuri, ziua, pentru a se opri noaptea şi a porni iarăşi dimineaţa, ca un gheizer din Islanda, ori ca un suflet, fiindcă abia acum înţelegea că tot ce era el, era doar pământul lui căpătând de undeva un suflet, respinsese toată viaţa noţiunea că ar fi făcut din carne, dar asta n-o va nega, va rămâne toată viaţa un om de pământ, iubea pământul, primăvara, vare, toamna şi iarna când e înmormântat ca Robert Scott în zăpadă, doar pământ ars de săruturile lui Dumnezeu în care într-un an va fi pus şi el, pentru a răsări apoi undeva o galaxie de urmaşi; şi pentru a învia apoi într-o zi, bineînţeles.

Când se întoarseră după ora trei după-masa toţi în cameră, şi colegii îşi mai reveniră, o luară de la început, pentru ani grei de zile şi de nopţi de internat şi de colegiu naţional, doar Relu îi deveni un prieten secret băiatului născut de o mamă şi cu statut de deţinut şi de câine, câne, cânele pentru întregii ani ai tinereţii sale indus morbide. Stătuse timp de doi ani în cameră cu ăla, creatura care îl chinuise non stop timp de doi ani, o caracatiţă neînduplecată şi monstruoasă, dar pe care inexplicabil o iubea, pe toţi trei, iubirea aceasta fiind veriga lipsă între om şi D-zeu, datorită căreia nu se răzbună niciodată şi părându-i rău

pentru ce avea să facă în privința asta mai curând decât oricine şi-ar putea imagina Sabia lui Goliath în Mâna lui Christos Răzbunătorul. Mihai nu dorea să fie răzbunat dar ştia că din punctul de vedere al lui D-zeu nu se putea să nu fie răzbunat pentru suferința lui şi a familiei sale.

Când părintele plecă de la avvă uşurat ca etiopianul spre chilia sa, pe drum cântă în sine însuşi, o priceasnă pierdută care ar putea fi eronat reconstituită arheologic şi borgesian într-un virtual referat către Dumnezeu în lumea căruia dintotdeauna băiatul fusese la fel de bătrân ca pământul care i-a sprijinit fruntea îndurerată în fiecare zi. Aud rugăciunea Vameşului în gurile noastre tăcute, semn tainic ce nu poate să însemne decât că întregul Pământ e o tragedie prin care de mii de ani ni se cere să răzbim, dramă ascunsă ca miezul în nucă şi ca statirul de argint sau de aur în peştele Sfântului Petru în fiecare om. Trebuie să fim oameni, spune românul, dar degeaba încercăm, iar cerul a fost făcut pentru oamenii chinuiți, ale căror zâmbete i-au durut o întreagă biografie aşteptând răsăriturile cu durerea-n suflet, a iubi este a sângera, ca gigantica viță de vie care suntem, răspândită în bostănăria întregului pământ, o viață, generație după generație, până se va umple potirul de lumină de icoană topită încrustat cu lacrimi cu vinul nou al lui Christos, al tâlharilor ca mine şi al sfinților ca oricine ştie secretul şi al tuturor binecuvântați ucenici din mâna blakeiană a lui D-zeu, cel care-i spune tăcut fiecăruia din vecii vecilor ca în cântecul ale cărui cuvinte nu le înțelegea nimeni, asemeni cuvintelor evangheliei, intonat mereu de cel mai mic dintre gemeni pe coridoarele internatului: „Speedy Gonzales, why don't you come home?"; care, în viețile noastre care nu au un capăt cunoscut, ca universul, ca un sihastru ori un Bau Radley care s-a ascuns o viață doar ca să facă bine, atunci va fi văzut pentru prima dată, cum obişnuia să spună adesea colega lui de bancă, o fată de la țară, care ştia germană cum ştia el să mănânce chiftele: -Absolut. Vorbind ca oricine dintre noi cei ce nu putem intelege ce s-a intamplat. Cat despre mine, desi nici eu nu inteleg, am stiut de atunci ca trebuie sa sufar pentru ca toti suferim, pentru ca trebuie sa fiu piatra de suflet in zidul Bisericii, in trupul torturat al Domnului, cu privirea sublima si incununata cu toti maracinii lumii. Datorita intelepciunii sale Dumnezeu nu m-a scapat din durere si a vrut sa sufar si daca a vrut sa sufar atata timp e posibil ca astfel sa fie si in viitor; ce se schimba e ca stiu abia acum dupa treizeci de ani la ce sa ma astept; in cer va fi altceva,

dar pe pamant Dumnezeu a ales sa ma faca, sau sa ma lase, sa sufar, sa ma expuna dintotdeauna in partea de nord a copacului, sa lase din copilarie lumea sa-si verse asupra mea toata ura, dispretul si ocara, sa ma mir pana nu demult de ura din partea lumii, sa ma treaca in viata prin traume de ani de zile, sa ma faca sa traiesc in trauma toata viata, sa ma hraneasca cu necazuri, sa ma imbolnaveasca, sa fiu chinuit ca apostolul Petru o viata pe pamant; asta mi-a fost dat si nu am inteles niciodata de ce fiindca suferinta e secretul cel mai mare al lui Dumnezeu, in ce ne priveste pe oameni, cel putin; diferenta e ca eu sa primesc ce Dumnezeu imi da, mie copilului lui coborat pentru totdeauna in cenusa cu ultima mea rugaciune inaine de moarte: ajuta-mi sa pot primi toata durerea pe care ai ales sa mi-o daruiesti, Doamne, si da-mi puterea s-o pot indura, ca sa nu fiu omorat de durere. In sfarsit, primesc sa sufar pentru tine, Hristosule. Iar miracolul e ca Dumnezeu sa transmute toata ura varsata de lume si demonii ei asupra mea, in iubire, acest neinteles, aurul universului din sufletul uman. Totul pentru Domnul cum spunea marele si palmuitul episcop Iuliu Hossu la Sighet. Abia acum Doamne sunt pregatit sa mor. De la Dumnezeu vin toate, iar ce vine de la Dumnezeu trebuie primit. Si acum stiu ca asa trebuie sa fie pentru ca pelerinul nu trebuie sa fie izolat de suferinta poporului sau stralucind ca niste pietricele aruncate de o mana sacra pe cer, in care toti martirii nostri stralucesc precum margeanul adus de valuri de ani lumina intre noi, pietricelele spalate de ape. Si asa te iubesc pe tine mai mult, Doamne, care dintotdeauna ai suferit impreuna cu mine, decat pe oamenii care provoaca suferinta si desi ma face sa sufar, cred ca Dumnezeu e iubire. Purgatoriul e real si e chiar pamantul si ce se poate intelege la nivel macro e ca e o greseala sa lasi ca filozofia sa inlocuiasca pietatea, astfel mileniul care a trecut a fost un mileniu gresit, iar in minte am piatra pretioasa a unui varf de sageata care va ucide acest mileniu al erorii, in lumea unde pamantul o deprima pana si pe Sfanta Tereza de Calcutta si cerul ploua smirna in cenusa privirii noastre, dar pe pamant, asuprirea înnebuneşte pe cel înțelept, cum spune Eclesiastul, am stiut toate, dar nu am fost pregatit ca atati ceilalti si nu am putut sa duc cand mi-a venit randul, atat si nimic altceva a fost intregul meu esec inaintea lui Hristos si a ingerilor, aveti grija voi care traiti pe pamant. Cât despre Zbocotitu, Pavel era vrajmaşul lui cum scrie în cartea de rugăciuni, dar Mihai nu simțea decât iertare rugându-se pentru el, dorindu-şi ca Pavel să ajungă în cer pentru ca acolo să-I

mărturisească Mamei lui pentru întreaga eternitate cum i-a abuzat băiatul până l-a distrus, rugându-l pe D-zeu: da, Doamne, sunt un câine, dar fă să fiu unul din câinii pe care îi iubeşti.

4
Hristos e cel mai tare

Ce poate fi spus, faptul ca nu traim decat o data dovedeste ca exista destin. Pentru un cărăbuş numit Mihai venise ziua cea mare să meargă la liceu şi cu cele mai mari speranţe părinţii şi fratele mai mare l-au trimis în municipiu unde era cea mai bună şcoală din judeţ unde, după ce i s-a arătat liceul şi directorul i-a promis marea cu sarea, a fost încartiruit în internat. Acolo s-a împrietenit cu un şoricel galben din republica Moldova, părand prietenos si cool, care i-a spus că, dacă vrea, poate să-i cumpere pedagogului, o cămilă însetată, care, totuşi, nu avea nevoie deloc de apă, o sticlă de vodcă românească, iar acesta îl va muta din camera 2, unde stătea cu proştii, cum îi numeau cei din camera 3, în camera 3 cu oamenii superiori, cum se numeau singuri. La scurt timp, după ce a fost mutat acolo, a văzut că, în 3, împărţea camera cu un păianjen mare şi extrem de înţelept, sau mândru, nu ştia exact, cu un şarpe cu aripi de corb şi văzu cum, în scurt timp, şoricelul crescu, devenind un şobolan uriaş. Viaţa a devenit îngrozitoare pentru beetle, cum a aflat că se numeşte el în limba engleză, la şcoală. Păianjenul îl îngropas în aceleaşi şi aceleaşi urzeli de pânză, în fiecare zi, îl strânse chiar cu labele de gât, se izbea în el ziua, când învăţa în pat şi noaptea, când dormea şi îşi arăta mandibulele atotputernice toată ziua, primul lucru de când se trezea dimineaţa până noaptea, ultimul lucru când adormea, ca în cântecul Until It Sleeps. Şarpele se exterioriza mai rar, dându-le sfaturi din inima lui întunecată păianjenului şi şobolanului. Şobolanul îşi încreţea râtul în faţa lui şi îi ocupa locul pe care şi-l pregătise la duş, întrebându-l zâmbind dacă comentează. Nu comenta pentru că, atunci când a comentat, l-a lovit cu laba lui mare în umăr. Cărăbuşul era terorizat acolo, ca răţuşca cea urâtă în poveste. La şcoală, atât păianjenul şi şarpele înaripat, cât şi şobolanul, erau elevi model şi de nădejde şi buni camarazi în clasele lor mai mari, în vreme ce bitlâsu nu mai putea să înveţe, nici să doarmă, nici să trăiască. Deasemenea păianjenul îi spunea că, dacă se va sinucide, va scăpa de pe culmile disperării pe care îl va aduce el, păianjenul, pe cărăbuş. Se simţea ca un rob evreu, iar păianjenul se simţea probabil ca un Dumnezeu. Viaţa lui Mihai devenise, timp de doi ani scolari si pentru ani de zile, un potop de lacrimi fără speranţă şi fără răspuns, pentru că el credea că şi ei, ca toti oamenii, totuşi sunt buni la inimă şi aştepta să devina buni şi să nu îl mai

batjocorească şi chinuiască, viaţa lui devenise un coşmar pe care nimeni nu-l poate explica, poate doar D-zeu, un lucru îngrozitor care l-a distrus în întregime, pentru totdeauna, fără să-l mai poată cineva repara cu adevărat, poate doar D-zeu dacă îi este milă de acest cărăbuş chinuit, cu aripile rupte, numit Mihai, acest bitlâs nenorocit.

M-au tinut in stres continuu doi ani de zile in internatul fantoma al unui liceu meschin intr-un oras anonim, ca in Kafka, iar ceea ce numim viata este de fapt o multitudine de mici rastigniri reflectand la toate nivelurile omenesti Marea Rastignire ca intr-un tablou medieval de Hieronymus Bosch. D-zeu imi vorbeste si tot ce pot sa spun e: Miau. Mult timp am auzit fara sa stiu ce aud, abia acum distingand urletul lumii. La radacina tuturor necazurilor si relelor fiecarei zile, sta adanca suferinta a omenirii, rautatea oamenilor exprima suferinta lor careia nu-i pot gasi vindecare. Si lumea aceasta este inchisoarea din care nu putem pleca pur si simplu, groapa in care stam laolalta cu fiarele. Dar pe de alta parte si sublimul tot din suferinta izvoraste. Stiu, cartile adevarate se scriu incet. Sper ca dupa ce Pamantul se va roti cel putin odata in jurul Stelei, la capatul acestui timp de reflectie sa ajung la cateva notiuni de baza in tema acestui ultim capitol si anume fostul meu coleg de camera, Pavel. Scriind aceste randuri nu intentionez sa devin eu insumi un bully, ci doar incerc sa inteleg ce s-a intamplat in acei doi ani petrecuti in internatele Colegiului National Decebal din municipiul Deva din judetul Hunedoara din Transilvania din Romania din Europa din planeta Pamant din Calea Lactee, si la comprehensiunea aceasta incerc sa ajung intuitiv, filosofic, creativ, ca un umanist ce sunt, iar ca dovada e faptul ca Pavel nu e numele adevarat al lui, personajul secundar al acestei povestiri, perpetratorul celor relatate mai mult sau mai putin simbolic in povestea aceasta. Ceafa Ovidiu Pavel era un om fara suflet, la propriu, era dintre aceia pe care Dumnezeu, cand a trait pe pamant, ii numea „morti". Ceaf e un regionalism ce inseamna sperietoare, din acelea ce se pun in camp sa alunge pasarile si astfel si era, doar exterioritate, doar schitarea de fiinta umana in absenta inconstient nietzscheana a oricarei esente de umanitate. Ce mi se reprosa mie in acei ani era faptul ca eram un copil umanist un carabus aerian ce trebuia strivit in aceasta lume, o fiinta inferioara lor, a realistilor, fiinte umane superioare, iar acum totul imi pare un episod urat ruandez, iar acum contrar tuturor spalarilor de creier prin care am trecut nu pot sa ma

gandesc decat ca Tagore este fratele lui Einstein, dar in 1996 in camera trei lucrul acesta nu-l stia nimeni, aproape nici macar profesorii de chimie, matematica, si fizica, iar eu aveam curajul doar sa-l nadajduiesc ca pe Messiah. Pavel era ambitios si sa stie ca traieste cu adevarat, in plus voia sa fie un dumnezeu, voia sa fie ca Dumnezeu, voia sa fie Dumnezeu, frumos, nemuritor si puternic, atat de puternic, si singura metoda prin care a inteles sa-si satisfaca aceste idealuri a fost sa tortureze un coleg mai mic cat timp i-a fost data atotputernicia aceasta si pana la moartea victimei daca e posibil, viata lui Pavel era o viata de paianjen, iar eu eram un biet pui de gaza in mainile lui si ale lui D-zeu, sufletul lui Pavel era un suflet de paianjen, posibil ca el sa fie personajul cartarescian al carui creier era un paianjen urias, spun asta pentru ca adevaraul e ca m-a devorat si mi-a mancat sufletul timp de doi ani de zile, s-a purtat ca un paianjen fata de mine, dar te rog ai mila mine cel nenorocit si de Pavel cel care doar tu stii cum e si de Pamantul asta oriunde la fel de deznadajduit si de rau, cu feluri diferite de oameni cu mintea usoara si inima grea si reveleaza-te in noi, umple-ne ochii de icoane si construieste vitralii in ferestrele sparte de vant ale sufletelor noastre, alina-ne si ingreuneaza-ne mintile cu firul cu plumb si stiu ca daca ai cobori iar intre noi, noi te-am omori iar cumva fiindca doar asta suntem in stare sa facem si doar asta am sti. Reveleazani-te, incet, smerit, viu, ca Pamantul in univers, fa ca literele Evangheliei sa arda in ochii nostri si sa nu-i mistuie, fa, Christoase, sa te caut si sa nu ma opresc dupa ce incep, fa sa te gasesc si sa nu ma opresc dupa ce te gasesc, spune-mi ce vrei sa-ti dau si ca din mine va muri si ce va deveni viu. Vad ca in mainile mele am o cruce mare si grea al carei scop nu il stiu, credinciosul e o biserica antica atat de intunecoasa pe cat e de luminoasa, iar eu sunt Pamantul, intregul acest necajit Pamant, spusesem.

Da, Yhwh, tu eşti bun, doar răzvrătirea mea mi-a adus toate astea, pentru că în lume cel mai mare rău e absenţa conştiinţei, iar cea mai mare tragedie e primirea ei, o tragedie medievală totuşi în care tâlharul deşi bătut în cuie până la urmă ajunge în rai. O nemultumire a Mamei, a lui Iov si a mea era ca parca eram numai mustrati de D-zeu in vreme ce oamenii din jurul nostru ne batjocoreau si isi mancau painea linistiti. Singura alinare in toate acestea e ca a vrut sa ne dea cerul pentru care se merita sa porti orice cruce fie si o viata cum a hotarat D-zeu pentru mine. Acum sufletul mi-e un diamant frânt şi

înlăcrimat, acum sufletul mi-e un cristal de sare. Un adevăr e că un tânăr când merge în lume se întoarce înapoi zgâriat ca un căţel. Da, un lucru pe care nu l-am spus încă nimănui a fost că nu am fost om totdeauna. De fapt am fost om din totdeauna dar nu am fost om întotdeauna. La paişpe ani am mers la un internat şcolar şi cum am intrat în camera din internat, camera 3 un loc unde a început pentru băiatul de 14 ani care eram o tortură psihologică de 2 ani – a şaptea parte din întreaga mea viaţă de atunci -, tortură a cărei cauză era aceea că eram slab şi pentru că suferream, de parcă suferinţa ar putea fi un fel de vinovăţie, cameră unde erau alţi colegi mai mari decât mine, doi cu două clase şi unul cu o clasă dar foarte malac, ceva sau cineva m-a preschimbat în câine; timp de doi ani or făcut armată cu mine de parcă nu există D-zeu. Iar motivul pentru toată povestea era acela că ei erau răţoi frumoşi de la profilul real, de ştiinţe, al liceului în vreme ce eu eram o răţuşcă urâtă de la profilul uman, de literatură, eram un copil torturat de alţi copii. De-asta nu dau doi bani pe chimie, fizică, informatică, matematică şi zoologie. Ştiinţa singură nu-l poate face pe om mai bun. Cât despre mine am fost câine timp de doi ani acolo în Deva, asemeni lui Davy Copperfield, aveam nume de câine, chip de câine, privire de câine, răbdare de câine, lacrimi de câine şi asemeni lui Io cea chinuită de Junona, doar sufletul din mine era de om dar sufletul e nevăzut aşa că nu putea şti nimeni, am fost câine timp de doi ani acolo când unul din băieţi, cel mai rău, mi-a spus să mă sinucid ca astfel să scap de el, am fost câinele lor în vremuri în care nimeni nu-mi ştia suferinţa iar cei ce ştiau nu le păsa ba chiar le provoca plăcere ca într-o tragedie grecească privită de idioţi fericiţi; aşa a fost atunci; după aceea, când constelaţia camerei 3 a fost ruptă de timp ori poate de Dumnezeu, am redevenit iarăşi om, dar nu am mai redevenit niciodată acelaşi, nu am mai putut, în lumea asta plină de oameni nu am mai putut, până la urmă am devenit punkist, un punkist fără câine, după tot ce se întâmplase îmi plăcea să zic că-mi eram propriul meu câine. O explicaţie ar putea fi aceea oamenii, mai ales comuniştii, vor să facă fericirea acum pe pământ, în timp ce credincioşii aşteaptă ca binele să vină în lumea viitoare la care parcă nu se mai gândeşte nimeni. Ironia şi tragedia este cum comuniştii şi oamenii în general îşi fabrică propriile lor nefericiri, în vreme ce credincioşii cu ochii picurând mir şi cu sufletul însângerat sunt fericiţi. Cât despre vremea aceea, timp de doi ani am fost ca un cărăbuş în mâinile colegilor mei de cameră căutând cu naivitate bine în ei,

spunându-mi că nu pot fi aşa de răi, iar la capătul acelor doi ani, la vârsta de 16 ani eram un om distrus. Mai ales unul din băieţi, cel care a început totul şi l-a susţinut timp de doi ani până când a plecat la facultate la Timişoara şi nu ne-am mai întâlnit niciodată, cred că s-a crezut ca un dumnezeu pentru mine, un Popescu dumnezeu, de altfel şi semāna cu Strelnikov şi nu mai îmi amintesc decât cuvintele pline de adevăr ale omului aceluia repetate ca într-un coşmar la nesfârşit precum cuvintele altui Căpitan Flint. Vis 2. Am visat că am mers în baia de la bloc în faţa oglinzii, unde era becul aprins. Trebuia să termin un poem pe oglindă care era scris mai mult de jumătate. A scris câteva versuri iar în ultimul vers am scris cuvântul „Doamne" care în vis mi s-a părut atât de puţin poetic şi nu mai ştiam cum să continui. Nu ştiu de ce mi-am amintit de cartea „Zen And The Art Of Motorcycle Maintenance" pe care nu am citit-o niciodată. Versul final a fost: „Doamne este atât de întuneric." Mă priveam în oglinda întunecată şi am scris acest vers, cum este scris acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar rămân aceste trei.

Nu imi inteleg viata, simt ca as avea nevoie de un duhovnic si doar pentru a incerca macar sa inteleg ceva, ori poate nu de un duhovnic, poate de altceva, dar oricum simt ca nu pot sa inteleg nimic si nu voi intelege vreodata, desi traieste omul nu poate intelege viata, dar în legătură cu suferinţa aceasta a mea de copil care m-a copleşit şi distrus sufleteşte văd că până în ziua de azi la aproape douăzeci de ani după, tot timpul am judecat lucrurile într-un mod simplist. Văd acum că suferinţa aceea era un fel de consacrare creştină. Acum foarte des am vise asemeni unor parabole. D-zeu m-a învăţat mai multe în acea meschină cameră 3 decât toţi profesorii din tot liceul, m-a învăţat suferinţa, care nu e un lucru de respins, nu trebuie să mai fiu trist pentru că sunt lângă Dumnezeu, rănile mele sunt una cu rănile lui, iar sângele meu se amestecă încet cu al lui în potirul cu pâine şi vin al eternităţii.

Dar pe de altă parte poate că înţeleg şi cred acum că motivul pentru care credeam că nu pot să înţeleg a fost simplul fapt ca încă de atunci din anii aceia eram un copil îndobitocit de suferinţă. Îmi amintesc cum în anii aceia şi după mergeam pe străzile interminabile prin Deva neputând decât să-mi repet mie însumi ce câne şi ce fiinţă subumană eram şi îmi amintesc anii postraumatici în care nu mai puteam să mă împrietenesc cu tineri mai mari decât mine ori pur şi simplu să mă apropii de oameni în general. A fost ceva foarte dur şi totul datorită celui pe

care în povestirea mea l-am numit Pavel. Dar motivul lui D-zeu a fost acela că având în vedere că l-am refuzat când mă chema, a decis să mă cheme în suferinţă, iar pe mama mea deasemenea; singurul motiv pentru care mama s-a întors la Dumnezeu a fost acela că m-a văzut pe mine în suferinţă, daca D-zeu iar fi dat ei un necaz sau o boală oricât de grea, pentru ea nu s-ar fi întors niciodată, doar pentru mine, şi pentru asta pentru că D-zeu voieşte ca eu cu mama să fim creştini în lume şi în cer, m-a lovit cu urgia lui. Dacă de acum încolo voi fi creştin cred că D-zeu va fi mulţumit şi nu va mai considera necesar să mă bată, iar dacă o va face voi fi ca Iov, va fi o binecuvântare, o dovadă că Hristos însângeratul este cu mine. Ce e păcat e că am lăsat atunci în urma necazului loc fricii şi mâniei, care sunt cărarea către întuneric cum spunea Yoda. Un alt lucru ce s-a intamplat in acei ani a fost ca ajuns la rascrucea drumurilor vietii savante si drumul artei am ales arta, pentru ca educatia mi se prezenta datorita celor trei colegi de camera de la internatul Colegiului National Decebal ca un infern kafkian iar poezia ma alina in necazurile mele aproape ca pe David iar Bacovia acel muzical luzăr mi-a fost primul maestru, asa am ajuns artist, am fost un caine chinuit pe cand am devenit poet dand drumul porumbelului sa caute o ramura de maslin si dupa zeci de ani inca il astept.

În încheiere ce pot să spun că am învăţat în timp din tragedia adolescenţei şi vieţii mele e că rău nu e un adolescent visător ca un eloi, nu, rai sunt cei ce ranesc. Dar si cei rai nu trebuie in nici un caz detestati ci iubiti si iertati, toate acestea pentru ca daca este adevarat ca D-zeu ne-a facut e tot atat de adevarat ca ne-a facut ca sa avem mila unii de altii. Si mai presus de orice de pe vremea lui Isus Christos iubirea e inima care iubeste sabia ce o sfasie. Privind lucrurile din alta perspectiva cred ca cel mai mare impact pe care l-a avut bullyingul de doi ani al lui Pavel asupra mea a fost incepand de la acea varsta inca cruda de copil un sentiment de instrainare de D-zeu si de oameni, un lucru cu urmari incalculabile care m-a mutilat si m-a format intr-un mod gresit dupa dorintele arbitrare ale celor trei liceeni care ma torturau, interni cu care petreceam incomparabil mai mult timp decat cu propria mea familie, de parca am fost educat prin tortura. Imi amintesc cum in acei ani visul meu era sa am undeva o camera a mea unde sa nu ma mai batjocoreasca si chinuiasca nimeni, o chilie monahala ar fi fost un paradis. Iar acei doi ani interminabili de iad care i-am trait ma ajuta sa inteleg cum va fi eternitatea de iad pentru cei ce vor

ajunge acolo. Totul ca si cum ar fi mancat in ascuns pe cel nenorocit.

Dar D-zeu a avut probabil motivele lui. Cred ca daca nu as fi trecut prin asta si inca pana in punctul in care sa-mi demoleze tot sufletul as fi ajuns posibil un intelectual ca Oscar Wilde ori un artist ca Bjork - in urma unui abuz ingrozitor prin care am trecut in copilarie, de fapt tot ce imi doresc e o femeie, cea mai frumoasa floare de pe pamant, iar ca scriitor - ce nu stiu sigur daca as mai fi ajuns -, in mod sigur nu as fi gasit suferinta si adevarurile poetice care imi hranesc sufletul dupa cum o constelatie de izvoare hraneste hatisurile unui munte si tragic D-zeu ar fi fost pentru mine un necunoscut. Incercand sa ma distruga, Pavel m-a salvat, demoland si stricand ce nu a stiut, nestiind ce face. Si stiu acum ca mistic lumea e demonul dupa cum biserica e Hristos, iar lumea e burdusita de lei nevazuti si crunti care cauta sa faca macel din noi. Iar Ceafa, ca viitor medic voind sa se dedice salvarii oamenilor si-a spus ca ce-ar fi sa distruga un om pentru a cunoaste omul mai bine, ca-n Dostoievski si ca-n Mengele.

Sunt un miracol. Faptul ca nu am murit si inca traiesc in Narnia aceasta plina de oameni si demoni atat de asemanatori intre ei incat adesea nu-i poti deosebi, este de zeci de ani un miracol, viata mea nu poate fi explicata prin concepte omenesti. Totul doar pentru ca Dumnezeu e curat intr-atat incat nu-l poti privi doar de-asta nu il putem vedea. Citesc acum autobiografia lui Mohandas K. Gandhi si cartea "The Kingdom of God is Within You" si pot sa spun ca tragedia vietii mele, inca neincheiata, este aceea ca la varsta de paisprezece ani desi am raspuns urii inexplicabile cu iubire logica nu am avut puterea sa rezist acelei uri, ura colegilor mei m-a frant, mi-a frant sufletul si chiar si acum dupa aproape douazeci de ani suport consecintele urii lor gratuite. Iar toata aceasta ura la care am fost expus ma facea sa ma gandesc daca Dumnezeu este bun lasandu-ma sa sufar in mainile lor si nesalvandu-ma si neascultandu-mi rugaciunile spuse cu durere, iar pe ei ii facea sa-mi spuna sa vad ca nu e nici un Dumnezeu in lume fiindca nu ma salveaza nimeni din mainile lor. Va spun sincer ca imi doresc sa mor si imi doresc acest lucru de aproape douazeci de ani de durere. Suferinta nu s-a incheiat in 98 cand colegii mei au plecat la facultati, - la medicina, informatica (in 99) si istorie -, dupa aceea am ramas un om cu traume. O mare lupta s-a dat pentru sufletul meu de la o varsta cruda de parca si eu as fi ca muntele rupt Paramount. Si

pentru mine de ani de zile a devenit un adevar ca singurul lucru datorita caruia mai traiesc e literal mila lui Dumnezeu si stiu ca de la el nu ma pot astepta decat la doua lucruri, ori judecata, ori har. Iar acum dispretul unui oras intreg cade peste mine, nu doar colegii aceia in anii 90 ci acum zeci de oameni oricat de straini care ma batjocoresc aici in orasul meu. Sunt de zeci de ani o victima. Iar ce fac oamenii e sa-ti caute un defect oricare ar fi ori si sa inventeze unul - mai demult imi reprosau ca am pantaloni hippie, iar cand il gasesc se straduiesc din toata inima lor sa-ti manance sufletul. Nimic altceva nu conteaza doar ce ultimul dintre oameni esti tu care trebuie sa mori probabil. Iar tragedia mea e ca doar dupa ce am devenit miel am vazut ca hateganii mei sunt lupi. Dar adevarul e ca in ochii omului si ai lui D-zeu rautatea nu merita atentie, de asta cei rai sunt lasati in pace, si de asta sufletele celor drepti sunt strapunse si rastignite si puse in fiecare zi timp de o viata pe stalpul infamiei pentru ca doar bunatatea merita atentie. In plus rautatea proverbiala a lumii exprima doar faptul ca lumea nu are nici o speranta, nu exista nimic pe pamant mai disperat ca cei ce se numesc lume, iar lupta intre crestin si lume, intre mine si lume exprima doar faptul ca lumea e disperata fara speranta si vazand ca eu am o speranta, vrea sa ma faca si pe mine fara speranta asemenea ei. Datorita lui Christos pe care deasemenea lumea l-a urat, batjocorit, dispretuit si omorat lumea e cea care nu are nici o speranta nimeni nu poate intelege cat, lumea care l-a batjocorit pe Ieremia, pe David, pe toti profetii si pe toti crestinii.

Trebuie sa ma cunosc pe mine insumi. Nu mi-e frica de moarte oricat de violenta, nu mie frica de batai si violenta, pot sa infrunt un oras intreg si intreaga lume cand stiu ca am ascendenta morala, insa sunt vulnerabil la violenta psihologica, la acuzatii ce pot parea intemeiate si la respingerea din propria mea familie nefericita. Deasemenea un mare neajuns si o sursa continua de dezamagire si zbucium e faptul ca obisnuiesc sa-i privesc pe toti oamenii ca fiind mai presus de mine insumi, omul obisnuit si simplu care sunt, asta cere Hristos si o fac foarte usor, dar totodata e o mare suferinta.

Important pentru mine acum cand piesa e gata si oblonul tras e sa reusesc sa las totul in urma. M-au chinuit si vor fi pedepsiti de cei sfinti si deja sunt pedepsiti de altfel. Iar cel mai mare canon care li-l pot da eu e sa-i uit pur si simplu. Ce a fost nu mai conteaza, conteaza doar ce va fi. Sa-mi uit vrajmasii care m-au urat si sa-mi amintesc de D-zeu care m-a

iubit. Daca vreau sa fiu ca Iov sufar ca Iov fiindca doar dupa suferinta sufletul devine drept, iar invatatura acestei vieti este ca pietatea ce nu vrea sa fie un tadik va fi un martir, ca Martin Luther, iar motivul lui D-zeu in cartea Iov a fost ca a vrut sa faca din Iov un lamed-vuvnik si de asta l-a facut pe acuzator sa-si inchipuie ca face un pariu cu D-zeu si de asta l-a lasat D-zeu pe Iov sa chinuie atat. Si adevarul ca in toate suferintele mele sunt deja in cer, cum este scris, trebuie doar sa mor ca sa urc acolo calcand de pe un psalm pe altul intr-o cantare a treptelor acoperite de ingeri care se deschid in fata pasilor celor necajiti, asta e tot ce conteaza, sunt un ierusalimitean. Restul iti voi povesti in cer. Iar ce conteaza cel mai mult e ca si ei sunt iubiti, asa cum sunt, ca mine si ca orice alt nenorocit de pe acest Pamant.

Atunci m-am lasat chinuit si am acceptat durerea pe csre mi-o provocau pentru ca stiam ca totul vine de la D-zeu. atunci la 14 ani imi spuneam simtindu-ma vinovat mergand pe coridorul internatului decebalist:

-Eu trebuie sa sufar.

Inainte sa fie colegii, sa zicem lumea, vinovata fata de mine eram eu vinovat fata de D-zeu si pentru asta nu aveam de ce sa comentez nu pentru brandul basarabeanului. Era ceva, ca intotdeauna, intre D-zeu si mine, daca el nu ma salva si el imi lasa colegii de camera sa ma chinuie ani de zile nici eu nici nimeni altcineva nu mai avea nimic de zis. Un alt lucru a fost acela ca pentru ca ei ma urau am inceput si eu sa ma urasc si nu mi-a mai pasat ce se intampla cu mine, m-am apucat de baut doar ca sa-mi uit conditia de caine cane canele, rock ca sa-mi gasesc un spatiu sufletesc avand in vedere ca toata viata mea de studiu si familiala fusese facuta tandari, razvratindu-ma pentru o perioada si indepartandu-ma de D-zeul de care ma simteam tradat si care simteam ca ma dezamagise si am gresit si am fost pedepsit iar de D-zeu cu pedepse grele ce tin pana in ziua de azi. Si pana azi amintindu-mi acei ani de liceu nu pot sa nu gandesc ca acei colegi ai mei aveau in inimile lor ceva monstruos, raul care ii anima ca pe niste marionete si ca viata cum o cunoastem contine ceva monstruos de aceea cartile lui Tolkien si nu ale realismului secolului XIX sunt cele care oglindesc putin din adevaratul chip al vietii cum o vom vedea dupa moarte.

Fata de camera 3 vina mea a fost aceea ca citeam carti, incercam sa scriu poezii, ca eram mai slab si mai

mic si ca spre deosebire de ei credeam in D-zeu.Ce pot sa spun acum dupa aproape douazeci de ani e ca da, a fost bullying, au fost rani si suferinta inimaginabile, dar acum ar fi timpul sa ma maturizez si sa las totul in urma. Doar n-o sa citesc David Copperfield toata viata si in ce ma priveste nu mai sunt decebalist dinainte de anul 2000 cand am terminat liceul. Dar si maturizatul nu se petrece asa de la sine, dupa tot ce a fost trebuie ca alt munte de greutati sa-mi treaca prin urechea de ac a inimii. Iar un prim pas spre aceasta maturizare ar fi sa pun punct acestei povesti pentru ca suferinta te poate distruge dar nu poate fi inteleasa, asa ca omule credincios ca un caine bucura-te si fii voios in lacrimile tale fiindca de mult timp a gasit D-zeu bucurie in suferinta ta, dupa cum gasesti tu in a lui, pentru ca suferinta e cea care-i uneste pe Dummnezei si oameni cum se unesc petalele sufletelor noastre cand ne imbratisam precum hipiotii, anarhistii si pelerinii Caii abandonandu-ne sufletele in har dupa cum Dumnezeu s-a abandonat pe el in mainile noastre datorita iubirii aceasta pacoste de care nu poti scapa, asta e motivul pentru care ii iubesc pe cei ce-mi fac rau, sunt un monoteist; imi las trauma si colegii rai de camera in urma, le dau drumul, pentru a nu-i mai intalni decat in eternitate, fiindca raul este rau pentru ca uraste binele, binele este bine pentru ca iubeste si nu poate uri. Iar acum pentru ca l-am gasit pe cel ce m-a gasit o sa infiintez si o organizatie: Dilai pentru Hristos :) a celor ce palmuiti iar si iar in lume si-au pierdut mintile si pamantul acesta in urma suferintei, primindu-si inima totusi si speranta de a fi primiti in cer pentru ca inainte de a fi primiti de Hristos trebuie noi sa primim pe Hristosul, Hristos e cel mai tare iar viata incepe doar cand a luat sfarsit.

*****

Ai foarte multe greş4li de punctuaţie şi ortografie, care fac textul de necitit. Plus diacriticele româneşti pe care nu le foloseşti... Păcat că nu mai depăşeşti etapa aceasta cu camera #. Baţi pasul pe loc, în mod jalnic... Treci la altceva. Asta e deja plictisitoare... Succes!*****

SAGA NOBILIS WLAHIS DE WALYS
(SAGA DESPRE NOBILUL VALAH DIN VALEA)

Felix Rian Constantinescu

2012, 2016

Cuvânt înainte

Se poate spune că aceste pagini nu-şi au locul în lumea modernă, însă eu mai degraba cred că lucrurile despre care vorbesc nu-şi mai au locul în lumea modernă. Am scris o povestire, o pretinsă saga alegandu-mi-l ca erou şi povestitor pe Mezerzius, personaj real. Deasemenea i-am dat o atitudine, cumva tipică pentru epocă. Poate am fost nedrept cu canonicul din Alba Iulia. Ce ştiu e că istoria este un lucru pe care îl avem cu toti în comun, iar istoria - fără nici un alt considerent - merită să fie pastrată de dragul istoriei. Această povestire nu pretinde că românii au fost băieţii buni iar ceilalţi au fost baieţii rai. Ce am căutat în aceste pagini a fost o recuperare a trecutului nostru, asemanator uneori cu al indienilor din America Latină, alteori cu al grecilor din Asia Mică dupa caderea Bizantiumului, ori chiar cu a islandezilor de dinainte de Republica Islandei, un trecut în care noi ca români majoritari în Transilvania am fost secole de-a rândul ori şerbi, ori transfugi, ori cnezi ucişi de nobili ori deveniţi iobagi sau nobili ai coroanei, deromânizati ori tărăniţi.

Autorul
Haţeg, Păclişa

Dăm de ştire făcând cunoscut prin cuprinsul celor de faţă tuturor cărora li se cuvine despre sfârşitul lui popa Sthojka, care locuia într-un sat ca o bortă spre munte, într-un district despre care oulahii obişnuiesc să spună că pe aici şi pământul te cunoaşte, de aceea ţi se pare că eşti mai fericit însă inima omului n-o vede decât Dumnezeu. Cât despre noi, un lucru

dat de sus celor luminați de Biserică, cioplitori vrednici ai Noului Om pe care Aceasta l-a născut până nu demult, o ființă făcută din oase și membre respectând canonul dat omului de către Făcător, ne este dat să-i civilizam pe acești sălbatici mai nefericiți ca noi înșine, fie că sunt de la capătul lumii oriunde armata Papei a ajuns, fie că sunt de pe pământurile noastre închinate spre slava lui Dumnezeu de asemenea Romei, preschimbându-i și învățându-i adevărul pe acești sălbatici pletoși, bărboși, mițoși, împuțiți, ignoranți, de falsă credință cu nimic mai buni decât sarazinii ori chiar păgânii lui Mahomedus, crezându-se romani și fiind doar niște barbari coborâți din munți pocind fără seamăn latina deprinsă de la negustori, crezându-se creștini din vechime și fiind doar niște creștini falși cum după cuviință am spus pe drept cuvânt anatemizați de Sfântul Părinte împreună cu întregul Orient, eretici vrednici doar de a fi legați pe ruguri aprinse pentru ispășirea păcatelor, care au preoți asemeni celor înfățișați aici, urâți, nebuni, cu mințile răvășite și închinători la diavoli, ce nu sunt cu nimic mai buni decât niște vrăjitori ai vechii Grecii ori măcar decât vracii tătarilor, ori în mod excelent decât ciudatele obiceiuri a căror veste a ajuns în întreaga Europă creștină din pământurile numite Orbis Novus îngenuncheată la picioarele lui Dumnezeu, Gesu și Sfânta Fecioară de tăioasa cruce a roții de sfântă pietate a Regilor Spaniei abia de câțiva ani, scriu eu canonicul Mezerzius din episcopia din Alba Iulia în anul Domnului 1504 în grațioasa limbă latină, din mamă deprinsă, a întregii lumi după toate calculele matematice învățate în negurosul ostrov al Islandei pe unde rătăcii ca în infern pentru aproape trei ani, povestea unor oameni proști și întunecați vrednici mai bine de a se fi născut mai bine în erele întunecate de dinainte de unguri, când aceste locuri erau doar sânge și păduri.

În principatul închinat de Dumnezeu pe vecie crucii maghiare și Sfintei Familii sunt multe țări și nici un district nu seamănă cu altul. Pământul prin care trec acum în drum spre capitala lumii, districtul Hatzak e un pământ straniu aflat în răstoacele din spatele castelului celor doi Corvini, îndepărtat însă într-un mod nedefinit de parcă s-ar fi aflat de xcealaltă parte a munților pe pământul unde bisericuțele schismaticilor își caligrafiază cruciile stranii cu trei brațe pe un cer verde. În pământul ăsta se află sumedenie de pietre de felul celor dezgropate de Sfântul Părinte în colina căreia istoricii îi spun Wotycaun. Plugurile blackmenilor mai mereu scot din ogoarele Regelui câte un capăt spart ori o coloană ruptă, vreo piatră

acoperită de litere geometrice ori nişte (...) şlefuită (...) pardosele îmbinate de cărămidă, acesta este miezul acestui pământ , aic pământul e ca un bour care a înghiţit stelele de piatră murind cu genunchii zdreliţi şi ochii luminoşi precum Asfinţitul şi Răsăritul, aici constelaţiile au murit şi s-au lapidat curgând în statui, cerul murind prăbuşit la pământ, fiind pământ. Acesta este un pământ al pietrelor şi al întunericului. Nimeni din lume nu ştie de unde sunt aceste pietre şi nici de unde sunt aceşti oameni. Unii scriu că aceste pietre sunt aici de dinainte de Geneză fiind cărţile djiniilor şi demonilor şi de asemenea şi aceşti oameni înapoiaţi, iuţi şi care nu îşi pot nici măcar scrie numele. Aici şi catedralele sunt zidite din pietre care nu există, avâdn pe lângă ziduri coloane spurcate şi îngeri păgâni şi stâlpi luciferici scrişi parcă cu degetul pe care nici unul dintre aceşti sărmani nu poate să le citească şi pe care meşterii lor au pictat idoli inexacţi. Inima plină de compătimire a epicopilor şi a sfinţilor noştri regi ne îndeamnă să avem passionaria spre aceşti sălbatici şi să facem universul pentru împlinirea acestei sacre pietăţi ce-am moştenit-o de la veacurile eterne.

Mi s-a povestit la mănăstirea Sfântului Francisc din Hathzak şi aici unde mă aflu acum, pe câmpul plin de pietre din satul Brythonia. Mi s-a spus de către oameni care preschimbă oamenii în litere că se preumblă un sat pe aici pe un drum care se pierde în munte, un sat noroios în valea unui pârâu cu apă mocirloasă în care oamenii îşi spală cojoacele înainte de iarnă. Satul este scris Walya şi nimeni n-a ştiut niciodată nimic despre el. Aici în Walya era preot schismatic şi cneaz un oulah numit Sthojka împreună cu fratele său erau stăpânii satului, fii lor având cei mai frumoşi cai din sat iar fetele lor cele mai frumoase catrinţe. (...) sat schismatic, locuit doar de boloi falşi. Nu am fost niciodtaă în partea aceea, dar toate inimile catolice şi minţile luminate ale literelor latine din locurile acestea spun că Walya este un pământ înapoiat cum doar un sat de blakmeni poate fi. Cum am mai spus wlahyii sunt primitivi, buni doar de a fi biciuţi pentru a putea fi puşi la lucru, fiind o mare mărinimie din partea regilor noştri că nu-i izgonesc cu totul de pe pământurile pe care sunt ca o îngrozitoare ciumă, care nu s-au ridicat şi, îndrăznesc să spun, nu se vor ridica niciodată deasupra satului zdrobit de copite. Astfel legământul Fraterna Unio de acum două veacuri nu arată decât bogata clemenţă a Principatului nostru al Transilvaniei faţă de universitas valachorum, pe care departe de a-i trimite de-a dreptul în iad cum fac alte popoare cu israeliţii

necredincioși, ori de a le izgoni satele, excelenții noștri regi le dau în drept pământul cucerit de părinții lor iar pioșii episcopi îi caută în beznele spiritului acestor rătăciți pe care nu-i poate înțelege nimeni în sânul Bisericii.

Pe drumul ce coboară din munte și apoi o cotește la dreapta, cum spun bestiile pe care poți întâlni cu turme flocoase pe marginea câmpurilor, după vreo patru mii și jumătate de mie de pași se preumblă alt fossatum unde legiuesc alți kenezi, puternici și răi, cei mai semeți rumâni din tot districtul, fioroși și aprigi cum sunt câinii. În satul lor care este mult mai puțin decât sunt ei înșiși, acești Kende, nobilii regelui și ai noștri Kendeffi de azi și-au făcut lângă un pod peste râul Cânda, cu multe mori de apă, o casă veche și vrdnică. Diecii din Brythonia cunosc multe despre excelenților lor nobili catolici Kendeffi despre care sângele albastru zavistuiește că odată nu erau decât zăvozii turbați ai lui Ioannes Corvinus în cruciade, exemplul lui emulându-i spre un suflet mai drept, spunându-mi și mie povestea lor. Din câte cunoaștem noi și din câte a uitat lumea a fost cu veacuri în urmă un om ieșit din noapte, totul după el fiind beznă ale cărei ghețuri sunt reflectate în ochii clocotind ai Ursei. Omul acesta Nicolae zis Kende era oulah, dar despre cei dinainte de el, despre propria sa homogeneză nu se mai știe dacă erau wlahi ori sarazini; era knez în Râu de Mori și avea pământuri în sus spre munte. Kende era omul de frunte în satul lui mereu călare însoțit de cetași și-și purta tot timpul sabia pe braț. Avea o barbă sură, iar părul îi era pieptânat despicat, căzându-i pe grumaz. Hainele îi erau albe brăzdate cu fir de aur, dolmanul ce-i acoperea spetele fiind cea mai prețuită haină după cele ale popilor lor, poate doar în castel la Hathzak să fi fost ceva mai viu ori în lada de lemn înmnegrit plină de tapiserii a vreunei copile, fie ea catolică ori infidelă. Acest om a fost primul Kende, cel mai mare care îi conținea pe toți ceilalți ca idolii cneazului Novgorodului.

Când acest Nicolae I zis Kende primise ochi, o femeie sarazină adusă de tătari în rătăcirile lor pe pământurile de dincoace de păduri îi ghicise mamei sale scriindu-le la amândoi cu cenușă câte un triunghi de trei semne neînțelese în mijlocul frunții și privind în ele le spuse că vede pentru bărbatul ei mult aur care se va curăți în flăcări (...) secolele, devenind tot (...) va avea tâta aur încât va putea să dea întregii lumi. Iar un vânător care era sihastru în munte, în pădurile și stâncile din vestmântul Retezatului îi spuse că vede pentru Nicolae al ei glorie coborâtă din ceruri strălucind asemeni pietrei filozofale a sfințeniei, plină

de raze asemeni zidurilor Ierusalimului. Nici un oulah nu era mai puternic decât el în părțile acestea unde toți oulahii trăiesc din sapă în vreme ce el trăia din sabia sa venețiană. În satele lui el era urasag și rabszolgatarto, la război era ofițer peste oamenii lui, iar în pământurile lui era aproape ca un duce; doar episcopii, principele și regele erau peste el. Știa totul și toți erau ori oamenii lui ori vitele lui. Avea o nevastă pe care i-o dăduse un kenez, iar cele mai mândre giupânițe din satele lui îi erau ibovnice, reușind să le ferească de cavalerii și clericii unguri. Era primul om. Iar preoți greci ai wlahilor îl iubeau, la un loc cu nebunii sfinți din munți și țăranii olahi pentru că Dumnezeu punea în el putere pentru ei toți.

Șerbii spun despre acest Kende că asemeni tuturor fiilor săi era un războinic și mai mult decât un războinic, era un principe cum era privit și în cnezatul Letwya și mai târziu dincolo de munții sărmani la blestematul Thocomerius, însă asemeni vechiului Odysseos a tânjit după ceva mai mult voind să-și zidească un nume. După ce l-a îngopat pe sihastrul Ciprian în pământurile sale, a hotărât să zidească acolo din piatră o cetate un zid (...) vreodată ca tătarii să ardă tămâie (...) locurile păstrând o amintire înfrigurată de cavaleri ai Apocalipsului după cum scria și sfinția sa Arhidiaconul Toma di Spalato fie că ar veni vecinii de dincolo de dealuri. Astfel pentru a avea unde să încerce să se apere de astfel de urgii Nicolae I Kende Olahul începu să zidească un turn la vreo patruzeci de Crăciunuri după moartea lui Ogodai și după vreo douăzeci de ani încă lucra la zidărie, țăranii lui urcând pietrele sparte din munte cu măgarii păstorilor sau în brațe și într-o zi un călugăr însoțit de alți călugări care venea din Țara Sfântă îi se opri cerându-i îndrumări în grecește pentru drumul spre Thuringia, la care Kende îi spuse să se întoarcă puțin din drum și să meargă pe troian până la Temeschwar. Diacii vorbesc că omul acesta care se numise ca Eckhart von Hochheim din Paris și Thuringia îl sfătuise să facă o biserică burg acolo, fie ea oricât de schismatică și Kende până la urmă o zidise dincolo de pârâul care iese din cetatea Koltzy. Și așa fu biserica fortăreață făcută, cu ziduri groase de piatră ca la Babilon și aproape fără ferestre.

Al acestui Nicolae I a fost vlăstar Mihail I zis Cândea, „dictus Kende de Malowiz filius Nicolai dictus Kende de Malowiz" în documentele grele de sigilii din Terra Harzoc, scrise de diacii răspândiți în târguri și satele nobile, ori prin satele Kenezilor ori în orașele coroanei, care a fost tăiat ca în Țara Olăcească a

Moldovei de principele Andrei Lackfy Voievod al Transilvaniei nimeni nu mai (...) măcar nobilii Kende... (...) satele abia (...) mai târziu înapoi vădanei sale cernite, RiudeMory, Nukzsoara și Kissebes. Lui Mihail I mortul i–a urmat Cândea I, căruia i s-au născut Ioan Cândea, Mihail II, Cândea II și Clara care primit Râu Bărbat. Lui Ioan Cândea i s-au născut Ana, Ladislau I Kende Kendeffy, Nicolae II, Ioan Kenderessy și Cerna, fii lui Ladislau Mihail III Kendeffy care a avut mulți copii. Oamenii vorbesc multe. Ladislau I Kendeffy spre deosebit de sfântul nostru rege cavaler din veacurile trecute, era un om gras și gros, burduhanos și cu fața îngropată în slănină. Purta nume de cavaler dar arăta ca un abate confesor, gras și cu fața înnegrită și învârtoșată de vita bona. Era atât de gras că nu putea nici să meargă călare. Stătea mai tot timpul la curte părintească la Malowiz ori mergând doar la vechiul castel la Hațeg unde era pârcălab, spre urgia tuturor el era castelanul de Hațeg. Cum fusese străbunicul său în fossatum el era cel mai puternic om din tot districtul, doar preoții de la Sancta Maria și mănăstirea franciscană de lângă râul Hatzak erau peste el. Era așa de puternic că nici măcar nu privea oamenii și toate acestea pentru că el era primul Kendeffy și pentru aceasta fusese uns. După bogăția veche, noua bogăție spun pizmașii schismatici.

Se spune că problemele au început în AD 1418 sfântul roman al Ungariei a dănuit familiei Kende... (...) Valya, lui Ioan Cândea (...) cător de Hathzak și fratelui său Cândea. Când a intrat în lume excelentul nostru rege Matthias Corvinus, popa Stojka și fratele său Kendres au găsit grație în ochii auguști, iar conflictul pentru toți purta un nume. Ladislau, primul Kendeffy fusese preot schismatic până să fie înnobilat sfânta coroană și i s-a născut Mihail III, care când a crescut s-a făcut flăcău arătos adorator al Florei Italiei. Aici în Brythonia se povestește că odată Mihail, fiul lui Ladislau cum vorbesc barbarii aceștia mergând la vânătoare cu ceata lui de flăcăi fără căpătâi, se rătăci și ajunse singur pe jos pe un lan de secară din jurul Brythoniei. Calul își rupsese un picior într-o groapă și îl lăsase acolo...

[Restul manuscrisului este pierdut]

MEZERZII APOCRYPHAE

Felix Rian Constantinescu

2012, 2016

FLORA

În câmp la secerat mai rămăsese doar o fată care se înspinase în talpă şi nu mai putuse merge acasă, aşteptând să i se mai dreagă piciorul şi să poată umbla. Cum fata a intrat în legende i se ştie numele, Flora, dacă i-a fost numele adevărat. Fata era îmbrăcată în întregime în alb şi de plictis stând la marginea câmpului şi ca să se apere de soarele ucigaş de amiază îşi puse pe creştetul cu păr lung castaniu pe care şi-l despletise o cunună de spice de secară împletite cu flori de câmp părul mirosindu-i a tămâie veşmintele cu flori luând-o din Flora maestrului Sandro Botticelli pe care l-am cunoscut cu prilejul unei cine la catedrala mare a Toscanei între vitraliile preţioase ale tablourilor ilustrului Lorenzo di Pierfrancesco de Medici.

ROZA NEAGRĂ

Mihail III Kendeffy avea o roză neagră pe care o cumpărase cu cinzeci de florini de la un alchimist din Belgrad cu care vrăjea fetele. Fata îl privi cum se apropie ţinând roza neagră între dinţi, îmbrăcat cu veşminte de domn cum în sat nu aveau decât nobilii unguri, îl privea neştiind cine este şi cu mintea ei înspăimântată de fată de la ţară de poveştile şi basmele pe care le torceau fetele mari la şezători de fata este luată din cenuşă şi dusă într-un palat de mărgean. Îl privea pe Prinţul cu Roză Neagră, obsedată până

simţi că însuşi trupul ei devine un trandafir de flăcări, o floare neagră, cruciată, o roză cu petale de vin amestecat cu busuioc. Se îmbrăcase toată în flori, neştiind dar ştiind, că floarea o vrăjea şi că floarea cea mai neînţeleasă era însăşi trupul ei îmbrăcându-i sufletul. Când s-a trezit piciorul muşcat încă o durea iar prinţul străin, vinul ei ales, plecase lăsându-şi în urma lui roza neagră lângă un mărăine în care florile au devenit pe dată în fragi.

BARAJUL DE LA PACLISA

Am vrut sa merg pe camp sa umblu pe digul ud si printre maslinii salbatici dintre bolovani, sa vad putinele pasari inghetate in discul de apa in acest ocombrie insorit, sa ma plimb iar si iar pe vechile drumuri gandindu-ma la nimicul vietii mele dar am obosit. Stau aici cu soarele in spate si scriu in registrul mare furat de la tata despre baraj, despre plopi, despre icoana ce mi-am facut-o in miile de pelerinaje pana la izvorul sau misterios.

Un loc al electricitatii, al stalpilor de inalta tensiune care calatoresc pana in Occident, al cablurilor groase ca niste coarde de violoncel grupate cate cinci, in piramida, ori cate trei, in shamisen, al ogoarelor de porumb ca o racla plina de odoare de aur preserate pe ici colo cu smaralde false, campul si drumurile acoperite de aceasta iarba incurcata ca un arabesc, incalcita ca un ciuf de scolar, verde si galbena si cafenie si neagra ca privirea poetului Nichita Stanescu, si cerul mai mereu acoperit de o burta de nori, azi insa albastru ca un vesmant de Madona transilvana, presarat de runele albe ale darelor avioanelor stergandu-se precum timpul si vietile noastre.

Mi-ar placea sa adorm pe iarba lui dar pamantul este rece si alcatuit doar dintr-o marna deasa de bolovani rotunjiti de apa asemeni zambetelor lui Constantin Brancusi si pietrele de pe Jiu si inghetati de parca imbratisarea nici unui om nu le poate insufleti. Asa ca ratacesc ca o pasare mare si singura, cu capul tare si gol, infrigurata si inghetata, solitara si dejnadajduita,

cantandu-si painea si moartea, ratacesc pe baraj laolalta cu suratele mele, pasarile calatoare, pasarile de primavara si pasarile de iarna, singurele mele surate, gastele salbatice.
Intr-un sfarsit de iarna am ascultat cantecul balenei cu cocoasa pe malul lacului de la Paclisa si cand am revenit pasarile disparusera, plecasera poate catre Marea Alba si Oceanul Inghetat sa ii povesteasca despre mine balenei celei uriase, regina marilor.

Barajul este mereu in visele mele, tinta tuturor calatoriilor mele consimtite, de mult ma atrage, magnetic, pentru mine este marea si Dunarea la Giurgiu si la podul lui Anghel Saligny, si oltul la manastirea Coziei unde stramosul meu voievodul Mircea Basarab umbla pe ape noaptea.
Ascult vantul alecsandrin cum tulbura satul dincolo de ferestrele subtiri di adormit pe jumatate in caldura zilei de ieri vad barajul acest straniu obiect al fascinatiei mele. Dintotdeauna am dispretuit tehnica si nu stiu ce ma atrage la acest dinam ciclopic, poate pentru ca inconstient simt in el inteligenta, sinapsele anorganice purtate pe curentii de apa asemeni unor axoni lichizi intinsi ca firele de meduza pe zeci de kilometri. Poate e amfiteatrul continut in el, circul glaciar gravat in beton excavat in ultimii ani ai Epocii de Aur, ori toate icoanele si desenele in carbune si sacaz, argila si bca-ul ros de apa gasit printre gunoaie, macesele moi si caramida sparta si veche, acesta mi-a fost visul sa consacru barajul, sa-l sfintesc cu mainile mele nemiloase si bicisnice ca loc de strangere a tacerii pe ape, in catedrala pietrelor botezate si a bolovanilor dintre marile sgrafituri de beton, pentru sufletele noastre. Nu stiu daca am reusit, dar de mult nu mai sunt apostol. Barajul a fost frumos dintotdeauna, iar raul, raul e sfant.

In letargia mea cosmica de ourosbouros fara sange il visez cu ochii deschisi in bezna, tocut in noaptea pe moarte, luminat de cele doua centrale si de stelele, vitraliul acestei basilici, ma gandesc mereu la el de parca barajul e biserica mea, prietenia mea, familia mea, de parca si barajul se gandeste la mine cu sinapsele lui in scurtcircuit pe 15 kilometri.

Sunt putine lucruri pe care le pretuiesc la fel de mult ca pe acest baraj. Poate pentru ca e tot ce am. Unul din ele sunt nucii. Nucii domnisoarei Pogany. Si pe nuci ii suspectez de inteligenta, o inteligenta tacuta, soptita doar vantului, ca si cum nucile lor ar fi tot atatea celule nervoase, neuroni plini de semnificatii, iar emisfera lor hranindu-se din cer ar fi insesi

arterele inimii universului, ca si cum universul cu toate gandurile si galaxiile lui ar fi un om. Da, barajul e locul intrebarilor mele, cu digul umplut si izvorul sapat de copita mea si copita turmelor in alergarea mea dupa margaritare de piatra daruite de o alta dimensiune, de toate formele si culorile, asemeni planctonului Insulei Pastelui din Oceanul Pacific, iubesc acest baraj mai mult decat pe oricare altul, desi nu l-am iubit intotdeauna.

Putin mai in jos este Galileea, la marginea drumului dinspre munti, o margine de camp brazdata de maslini salbatici zbuciumati de vant in vara sau in noapte ca pletele amestecate ale Katerinei si ale lui Heathcliff, chiar langa vechiul turn de apa si castelul verde al Domnisoarei. E ciudat ca traiesc si ma plimb aici chiar la curtea Domnisoarei Pogany, dar asa e. Si mereu cate o carte; si ochii buiaci de poezii.

CUPRINS